

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย)

ปริญญา

ภาษาไทย

สาขา

ภาษาไทย

ภาควิชา

เรื่อง ศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์
ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์

A Study of the Language Style of Strategy of Presentation in the Film Critique
in Weekly Newspapers

นามผู้วิจัย นางสาวพิมพ์พรรณ รัชนิกร

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ประเทือง ทินรัตน์, Ph.D.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(รองศาสตราจารย์สิริวรรณ นันทจินทุล, ค.ม.)

หัวหน้าภาควิชา

(อาจารย์โกวิทย์ พิมพ์วง, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญจนา วีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์
ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์

A Study of the Language Style of Strategy of Presentation in the Film Critique in Weekly
Newspapers

โดย

นางสาวพิมพ์พรรณ รัชนิกร

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย)
พ.ศ. 2553

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พิมพ์พรรณ รัชนิกร 2553: ศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความ
วิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ปริญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
(ภาษาไทย) สาขาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
รองศาสตราจารย์ประเทือง ทินรัตน์, Ph.D. 200 หน้า

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของ
บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ได้แก่ มติชนสุดสัปดาห์ เนชั่นสุดสัปดาห์
และสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ระหว่างปี พ.ศ. 2548-2549 จำนวน 288 บทความ เพื่อศึกษาลีลาการ
ใช้ภาษา ได้แก่ การใช้คำ สำนวน โวหาร และระดับภาษา และวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอของ
บทความ ได้แก่ การตั้งชื่อเรื่อง การเขียนความนำ การเขียนเนื้อเรื่อง และการเขียนสรุป

ผลการศึกษาพบว่า ลีลาการใช้ภาษาในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์ราย
สัปดาห์ ด้านการใช้คำ พบการใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ คำสแลง คำซ้ำ คำซ้อน คำประสม
คำย่อ และคำตัด ด้านการใช้สำนวน พบการใช้สำนวนเก่า การใช้สำนวนใหม่ และการนำสำนวน
เก่ามาดัดแปลง ด้านการใช้โวหาร พบการใช้บรรยายโวหาร พรรณาโวหาร เทศนาโวหาร อุปมา
โวหาร และสาธกโวหาร และด้านการใช้ระดับภาษา พบการใช้ภาษาระดับไม่เป็นทางการ และ
ระดับกึ่งทางการ ส่วนกลวิธีการนำเสนอของบทความ พบว่าด้านการตั้งชื่อเรื่อง พบการตั้งชื่อแบบ
ตรงกับเนื้อเรื่อง สรุปประเด็นสำคัญของเรื่อง แบบใช้คำคล้องจองกัน แบบใช้คำกริยาที่แสดง
อาการน่าสนใจ แบบใช้คำที่มีความหมายตรงกันข้ามมาคู่กัน แบบใช้คำพังเพย สำนวน สุภาษิต
แบบใช้คำถาม และแบบจงนสนเท่ห์ ในด้านการเขียนความนำ พบการเขียนความนำด้วยการ
กล่าวถึงเรื่องราวดั้งเดิม การบอกเจตนาของผู้เขียน เรื่องเล่า การสรุปใจความสำคัญ การเสนอ
ความคิดเห็น การใช้คำที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ หรือประทับใจ และการเขียนความนำที่เป็น
คำพูด คำปราศรัย ในด้านการเขียนเนื้อเรื่อง พบการเขียนเนื้อเรื่องแบบลำดับความสำคัญหรือ
ความสนใจของเรื่อง และลำดับตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และในด้านการเขียนสรุป พบการเขียน
สรุปโดยการตั้งคำถามทิ้งท้ายให้ผู้อ่านคิด การสันนิษฐาน คาดการณ์ อนาคต แสดงมติของผู้เขียน
การสรุปใจความสำคัญของเรื่อง และการคาดไม่ถึง

Phimphan Ratchaneekorn 2010: A Study of the Language Style of Strategy of Presentation in the Film Critique in Weekly Newspapers. Master of Arts (Thai Language), Major Field: Thai Language, Department of Thai Language. Thesis Advisor: Associate Professor Pratuang Dinnaratna, Ph.D. 200 pages.

The objective of this thesis was to study the language style and presentation of the 288 articles of the film critique in weekly newspapers, such as Matichon Weekly, The Nation Weekly and Siamrath Weekly during the year 2005 – 2006. The study was aimed to learn and describe the language usage and style of the columnists, i.e. how to use words, idioms and slangs of their writings including headline, prologue, content and summary. The study result was presented in the way of a descriptive analysis.

The result found was that in the film critiques in weekly newspapers, there were styles of the language using foreign transliterated word, idiom, slang, compound word and abbreviation as well. By idiom aspect, it was found that old idioms were still used as well as the new ones. Some applied old idioms were also found. From diction aspect, various techniques were used such as descriptive, narrative, preachy, comparative and sample while both official and unofficial levels were equally used. By presentation strategy of heading section, it was found that concise headline, rhyme headline, contradiction word, proverb, idiom and question were used in order to attain a quick draw attention from the reader. In the introductory section, it was found that various techniques were used, i.e. an origin referring, the columnist's point of intend, narration, conclusion and also a quotation of a part of speech and remark to introduce the article. At the prologue section, significance or attention ordering technique and narration were used and in the conclusion section, various techniques were found including summarize with question, presumed conclusion, prediction, the writer's viewpoint and essence of the article.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์” เล่มนี้ สำเร็จเป็นรูปเล่มวิทยานิพนธ์ได้อย่างสมบูรณ์ เนื่องจากผู้วิจัยได้รับคำแนะนำเป็นอย่างดีในเนื้อหาทุกบทจาก รองศาสตราจารย์ ดร.ประเทือง ทินรัตน์ ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์สิริวรรณ นันทจันทุล กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม รองศาสตราจารย์ ดร.วิภาวรรณ อยู่เย็น ประธานสอบปากเปล่าขั้นสุดท้าย และรองศาสตราจารย์ ดร.ราตรี ชันวารชร ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่ได้กรุณาให้ความรู้ ข้อคิด คำปรึกษา คำแนะนำ อันเป็นประโยชน์ในการทำวิจัยครั้งนี้ ทั้งยังสละเวลาอันมีค่ายิ่งในการตรวจสอบ และช่วยแก้ไขวิทยานิพนธ์เล่มนี้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตากรุณาเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ อันเป็นประโยชน์ยิ่งต่อวิทยานิพนธ์เล่มนี้ รวมทั้งได้ให้ความเมตตากรุณาและความช่วยเหลือแก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ศึกษา

อีกทั้งขอขอบคุณเพื่อนนิสิตปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย ภาคปกติ และเพื่อนๆ พี่ๆ ที่ทำงานทุกคนที่คอยเป็นกำลังใจให้แก่กันและกัน ช่วยแนะนำ ให้คำปรึกษาในการทำวิจัย และมิตรภาพที่ดีให้กันตลอดมา

คุณประโยชน์ของวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอบอบแด่ทุกคนในครอบครัว และอาจารย์ทุกท่าน ผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ให้แก่ข้าพเจ้า จนวิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จสมบูรณ์

พิมพ์พรรณ รัชนิกร
พฤษภาคม 2553

สารบัญ

หน้า

สารบัญภาพ

(3)

บทที่ 1 บทนำ

ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5

บทที่ 2 การตรวจเอกสาร

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทความ	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลีลาการใช้ภาษาในการเขียนบทความ	18
กลวิธีนำเสนอตามรูปแบบของบทความ	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	50

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

แหล่งข้อมูล	56
ประชากร	56
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	56
การเก็บรวบรวมข้อมูล	63
การวิเคราะห์ข้อมูล	64

บทที่ 4 ผลการวิจัย

ลีลาการใช้ภาษา	65
การใช้คำ	65
การใช้สำนวน	90
การใช้โวหาร	96
การใช้ระดับภาษา	110
กลวิธีการนำเสนอตามรูปแบบของบทความ	114
การตั้งชื่อเรื่อง	114
การเขียนความนำ	125

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
การเขียนเนื้อเรื่อง	136
การเขียนสรุป	146
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	161
สรุป	161
อภิปรายผล	168
ข้อเสนอแนะ	171
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	172
ภาคผนวก	177
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	200

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	แสดงลักษณะการตั้งชื่อเรื่องของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์	125
2	แสดงลักษณะการเขียนความนำของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์	136
3	แสดงลักษณะการเขียนเนื้อเรื่องของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์	146
4	แสดงลักษณะการเขียนสรุปเรื่องของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์	155

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันสื่อมวลชนทำหน้าที่นำเสนอข่าวสาร เพื่อให้คนในสังคมได้รับทราบข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นทางสื่อโทรทัศน์ วิทยุ หรือหนังสือพิมพ์ ในบรรดาสื่อต่างๆ เหล่านี้ หนังสือพิมพ์เป็นสื่อที่เข้ามามีบทบาทในสังคมไทยอย่างกว้างขวางหน้าที่สำคัญอีกประการหนึ่งของหนังสือพิมพ์คือ การแสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์เรื่องราว เหตุการณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม และบันเทิง ฯลฯ ในรูปของบทความผ่านทางคอลัมน์ต่างๆ บทความมีเนื้อหากระชับ ตรงประเด็น ใช้เวลาอ่านไม่นาน นักเขียนมีกลวิธีนำเสนอที่หลากหลาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิจารณ์ รวมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอเรื่องราวต่างๆ มายังผู้อ่าน

บทความเป็นรูปแบบการใช้ภาษาอย่างหนึ่งที่เขียนขึ้นจากข้อมูลจริง มุ่งเสนอความรู้ ข้อคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เอกฉัต จารุเมธิชน (2539: 163) ให้คำจำกัดความของบทความว่า บทความคือข้อเขียนแบบความเรียงประเภทหนึ่งที่ผู้เขียนเขียนขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์จะเสนอความคิดเห็นหรือทัศนะในเรื่องนั้นๆ แก่ผู้อ่าน บทความจึงประกอบด้วยเรื่องราวและรายละเอียด ข้อมูลที่นำเสนอเป็นข้อเท็จจริง ผสมผสานกับความคิดเห็นหรือทัศนะของผู้เขียน บทความจะมีศิลปะในการเขียนที่มุ่งให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านควบคู่ไปกับการให้ความรู้ สัทธา พินิจภูวดล และคนอื่นๆ (2516: 75) ได้กล่าวถึงบทความว่า เป็นความเรียงที่เขียนขึ้นโดยมีหลักฐานข้อเท็จจริง และผู้เขียนได้สอดแทรกข้อเสนอแนะเชิงวิจารณ์และเชิงสร้างสรรค์เอาไว้ด้วย บทความกับสื่อสิ่งพิมพ์จึงมีความเกี่ยวข้องกันมาก เพราะบทความนั้นผู้เขียนเขียนขึ้นโดยมีจุดประสงค์จะเผยแพร่สู่สาธารณชนโดยผ่านทางสื่อสิ่งพิมพ์

การเขียนบทความมีวิธีการที่กำหนดเฉพาะเจาะจงไม่ได้ โดยเฉพาะในเรื่องของการใช้ภาษา ซึ่งจะขึ้นอยู่กับเนื้อหาของบทความว่าเป็นประเภทใด ผู้เขียนจะเลือกวิธีการเขียนและใช้ภาษาตามความเหมาะสม (ฉัตร บุนนาคและคณะ, 2522: 116) การเขียนบทความ และการใช้ภาษาในบทความนั้นมีความหลากหลายขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผู้เขียน และเนื้อหาของบทความของแต่ละประเภท (สิริวรรณ นันทจันทุล, 2546: 124) บทความเป็นงานเขียน ที่มีเนื้อหาหลายประเภท ปรัชญา อากาณูต และการฉันทน์ รัตนแสนวงษ์ (2540: 171) แบ่งประเภทบทความได้ตามลักษณะ

ของเนื้อหา ได้แก่ บทความแสดงความคิดเห็น บทความสัมภาษณ์ บทความกึ่งชีวประวัติ บทความคำแนะนำ บทความให้แง่คิด บทความท่องเที่ยวเดินทาง และบทความวิจารณ์

ปัจจุบัน บทความวิจารณ์เป็นที่นิยมในวงนักเขียนคอลัมน์ของหนังสือพิมพ์ทั้งรายวัน รายสัปดาห์ รายปักษ์ และรายเดือน จึงมีบทวิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ อยู่มาก เช่นบทความวิจารณ์ข่าว บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ บทความวิจารณ์วรรณกรรม บทความวิจารณ์ศิลปกรรม เป็นต้น สิริวรรณ นันทจินทุล (2546: 126) กล่าวถึงลักษณะของบทความวิจารณ์ว่า บทความลักษณะนี้เขียนขึ้นเพื่อแสดงความคิดเห็นในเชิงวิจารณ์เรื่องราวที่ต้องการวิจารณ์ด้วยเหตุผล และหลักวิชาการเป็นสำคัญ ผู้เขียนบทความลักษณะนี้ควรจะเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจในศิลปะแขนงนั้นๆ อย่างถ่องแท้ และเขียนวิจารณ์ด้วยความจริงใจตามหลักการและเหตุผล ไม่มีอคติใดๆ

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ เป็นงานเขียนประเภทหนึ่งที่น่าสนใจ มีการให้แนวคิด คำแนะนำ ประเมินคุณค่าของเรื่องที่ต้องวิจารณ์อย่างมีเหตุผล มีใช้วิจารณ์ด้วยอารมณ์ อีกทั้งเสนอแนะว่าควรแก้ไขสิ่งไม่ใช่อะไร ถ้าแก้ไขแล้วผลจะเป็นอย่างไร เพื่อชักจูงให้ผู้อ่านคล้อยตามความคิดเห็นของผู้เขียนในที่สุด นอกจากนี้ผู้วิจัยได้พบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์มีลักษณะเด่นด้านลีลาการใช้ภาษาในการเขียนบทความ เช่น ด้านการใช้คำ และการใช้โวหาร ดังตัวอย่าง

สิ่งที่ดีที่สุดก็คือ ไดอะล็อก ของหนังและการตัดต่อซึ่งสามารถทำให้เราหลงรักและเกลียดชังตัวละครตัวนี้

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 2-8 ม.ค. 2549)

คำว่า ไดอะล็อก มาจากคำภาษาอังกฤษว่า dialog หมายถึง การสนทนา, การสนทนาในหนังสือ, ถ้อยคำสนทนาในหนังสือ, วรรณคดีในรูปสนทนา (วิทย์ เทียงบุญธรรม, 2539: 298) เป็นการเขียนทับศัพท์โดยตรง

ตัวอย่าง

ฉากแรกมีหญิงสาวสวยร่างระหงยื่นสะอึกอยู่ขอบหลังคาตึกสูงลิ่ว ภาพทั้งหมดเป็นขาวดำ ยกเว้นกระโปรงชุดขาวและริมฝีปากของหญิงสาว

ฉากแรกที่มีเสียงเล่าถึงหญิงสาว พร้อมทั้งชายหนุ่มงามสง่า (จอช ฮาร์เน็ต) ตามมาสมทบด้วยมารยาทงดงามเหมือนชายหนุ่มที่หลงใหลในสาวโฉมงามผู้เปล่าเปลี่ยว ยังไม่ทันไร ในอ้อม

กอดที่อ่อนโยนของเขา หญิงสาวก็ถูกถูกระสุนลึ้มพับคาอ้อมแขน ในมือชายหนุ่มถือปืนสังหารไว้ ใบหน้าไม่ได้แสดงความเหี้ยมโหดอะไร ปรากฏว่าเขากลับกลายเป็นมือปืนรับจ้างที่ตามสังหารเธอ (มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันวันที่ 3-9 มิ.ย. 2548)

ตัวอย่างข้างต้น เป็นการพรรณนาโวหาร มีการใช้ถ้อยคำสะสละสลวย เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพที่พรรณนาอย่างชัดเจนและเกิดอารมณ์คล้อยตาม เกิดจินตนาการ แสดงให้เห็นถึงความงดงามของหญิงสาว และลักษณะของชายหนุ่มที่หลงใหลในความงามของหญิงสาว

อีกทั้งบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ยังมีกลวิธีการนำเสนอตามรูปแบบของบทความ โดยวิธีการเขียนตามโครงสร้างของการเขียนบทความ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ เช่น การเปิดเรื่องด้วยการกล่าวถึงเรื่องราวดั้งเดิม ดังตัวอย่าง

นับตั้งแต่ครั้งหลังของปลายศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา สงครามกองโจรของบรรดาฝ่ายซ้ายทั้งหลายสร้างความตื่นตระหนกให้กับรัฐบาลเผด็จการและเสรีประชาธิปไตยเป็นอย่างมาก ความพยายามในการล้มล้างระบบทุนนิยมเป็นความใฝ่ฝันที่ดูเหมือนว่าจะไม่เกินจริง แต่ถึงกระนั้นก็ดี หนึ่งทศวรรษก่อนการเปิดศหัสวรรษใหม่หรือปี ค.ศ.2000 ความฝันของบรรดานักต่อสู้ทางการเมืองฝ่ายซ้ายทั้งหลายก็ต้องล่มสลายพร้อมไปกับการถล่มทลายของกำแพงเบอร์ลิน นักปฏิวัติที่เป็นตำนานอย่าง เช เกอวร่า ก็กลายเป็นเพียงตำนานของอดีตไป แม้ว่าภาพลักษณ์ของเขาจะไม่ได้ถูกนำเอามาล้อเลียนแบบเลนิน สตาลิน หรือเหมา เจ๋อตง ฯลฯ

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันวันที่ 31-6 ม.ค. 2548)

ตัวอย่างข้างต้น เป็นการเปิดเรื่องด้วยการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาในอดีต โดยการกล่าวถึงเรื่องราวทางการเมืองสมัยปลายศตวรรษที่ 20 จนกระทั่งถึงหนึ่งทศวรรษก่อนการเปิดศหัสวรรษใหม่ หรือปี ค.ศ. 2000 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของตัวละครว่ามีบทบาทอย่างไรในอดีต ทำให้ผู้อ่านรู้จักตัวละครอย่าง เช เกอวร่า มากขึ้น แม้ว่าจะไม่ได้ดั่งจนเป็นตำนานอย่างเลนิน สตาลิน หรือเหมา เจ๋อตง

ตัวอย่าง

คำถามที่ทั้งค้างคาไว้ในใจคนดูก็คือ ตัวตนของคนเรานั้นจะสามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ไหม หากว่าเราตั้งใจจะเลือกวิถีชีวิตใหม่โดยสิ้นเชิง ตัวตนของคนเรานั้นอยู่ที่ไหน ถูกกำหนดโดยการกระทำในอดีตหรือว่าปัจจุบัน

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 17-23 มี.ค. 2549)

ตัวอย่างข้างต้น เป็นการปิดเรื่องโดยการตั้งคำถามทึ่งทำให้อ่านได้คิด ว่าหลังจากที่ได้ดูภาพยนตร์เรื่องนี้ ให้ลองคิดว่าหากตัวเราเองมีความตั้งใจที่จะเลือกทางเดินของตัวเองแล้ว สิ่งที่จะมากำหนดตัวตนของเรานั้นคืออะไร ถูกกำหนดโดยอดีตที่ผ่านมาแล้ว หรือปัจจุบันที่ยังไม่เกิด

เหตุผลดังกล่าวจะเห็นว่าผู้เขียนบทความวิจารณ์ภาพยนตร์มีลีลาการใช้ภาษาในการเขียนบทความ และมีกลวิธีการนำเสนอบทความที่น่าสนใจ มีเอกลักษณ์ มีลักษณะเด่น และงานวิจารณ์ภาพยนตร์ยังไม่มีผู้ศึกษา ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาลีลาการใช้ภาษาในการเขียนบทความ และกลวิธีการนำเสนอบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ลีลาการใช้ภาษาในการเขียนบทความ และกลวิธีการนำเสนอบทความในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงลักษณะลีลาการใช้ภาษาในการเขียนบทความ และกลวิธีการนำเสนอบทความที่ใช้เขียนบทความวิจารณ์ภาพยนตร์
2. เป็นแนวทางในการเขียนงานวรรณกรรมประเภทบทความ

ขอบเขตของการวิจัย

ศึกษาบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ได้แก่ มติชนสุดสัปดาห์ เนชั่นสุดสัปดาห์ และสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ จำนวน 2 ปี ตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2548 – เดือนธันวาคม พ.ศ. 2549 เท่านั้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ หมายถึง งานเขียนที่ผู้เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพยนตร์ในเชิงวิจารณ์และประเมินคุณค่า ว่ามีจุดเด่นหรือจุดบกพร่องอย่างไร โดยอาศัยหลักวิชาเหตุผลหรือข้อเท็จจริง มาประกอบในการเขียนเพื่อให้งานเขียนมีความน่าเชื่อถือ

กลวิธีการนำเสนอบทความ หมายถึง วิธีนำเสนอบทความ ทั้งนี้พิจารณาการเขียนตามโครงสร้างของบทความ ได้แก่ การตั้งชื่อเรื่อง การเขียนความนำ การเขียนเนื้อเรื่อง และการเขียนสรุป

ลีลาการใช้ภาษา หมายถึง การใช้ภาษาในการเขียนบทความ ได้แก่ การใช้คำ การใช้สำนวน การใช้โวหาร และการใช้ระดับภาษา ที่ใช้ในการเขียนบทความ

หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่เสนอข่าวสาร และบทความคอลัมน์ต่างๆ ออกตามระยะเวลาที่กำหนดติดต่อกัน

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากหนังสือ เอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทความ

- 1.1 ความหมายของบทความ
- 1.2 ลักษณะของบทความ
- 1.3 ประเภทของบทความ

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลีลาการใช้ภาษาในการเขียนบทความ

- 2.1 การใช้คำ
- 2.2 การใช้สำนวน
- 2.3 การใช้โวหาร
- 2.4 การใช้ระดับภาษา

3. กลวิธีนำเสนอตามรูปแบบของบทความ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทความ

1. ความหมายของบทความ

ความหมายของบทความ มีผู้ให้คำจำกัดความไว้ ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 602) ได้ให้ความหมายของบทความว่า บทความ น. ข้อเขียนซึ่งอาจจะเป็นรายงานหรือการแสดงความคิดเห็น มักตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ วารสาร สารานุกรม เป็นต้น

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2534: 246) ได้ให้ความหมายของบทความว่า บทความ คืองานเขียนประเภทร้อยแก้วซึ่งเขียนขึ้นเพื่อเสนอความรู้ ความคิด หรือความเพลิดเพลินในการอ่านอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยอาศัยเค้าที่มาจากเรื่องซึ่งเป็นความจริงในสังคม อาจมีลักษณะเป็นการวิเคราะห์ถึงข้อดีข้อเสีย หรือข้อขัดแย้งของเรื่องต่างๆ ที่คนส่วนใหญ่ในสังคมกำลังสนใจ หรือมีลักษณะเป็นการเสนอปัญหา เพื่อชักนำให้คนหันมาสนใจก็ได้ ขณะเดียวกันก็ต้องมีวิธีการที่น่าอ่านชวนให้อยากติดตามด้วย

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2543: 2) ได้ให้ความหมายของบทความว่า บทความ เป็นรูปแบบการเขียนประเภทหนึ่ง ที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารข้อเท็จจริง และความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งแก่ผู้อ่าน เนื้อหานำเสนอจากข้อมูลจริงไม่ใช่เรื่องแต่งหรือคิดจากจินตนาการ มีลักษณะเป็นข้อเขียนขนาดสั้น มีความยาวตั้งแต่ห้าร้อยคำจนถึงหลายพันคำ

สิทธา พินิจภูวดล นิตยา กาญจนวรรณ และสาลี ศรีเพ็ญ (2516: 122, 133-136) ได้ให้ความหมายของบทความว่า บทความ คือ ความเรียงที่เขียนขึ้น โดยมีหลักฐานข้อเท็จจริง และผู้เขียนได้แทรกข้อเสนอแนะเชิงวิจารณ์ หรือเชิงสร้างสรรค์เอาไว้ ด้วยบทความกับหนังสือพิมพ์มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมาก เพราะบทความนั้น ผู้เขียนเขียนขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในการเผยแพร่สู่สาธารณชน โดยทางหนังสือพิมพ์และหนังสือพิมพ์ทุกประเภทก็จะต้องมีบทความเป็นคอลัมน์ประจำเสมอไป

ปรัชญา อาภากุล การุณันท์ รัตนแสนวงษ์ (2540: 171) ได้ให้ความหมายของบทความว่า บทความ คือ ความเรียงที่เขียนขึ้นโดยมีหลักฐานข้อเท็จจริง และในเนื้อหานั้น ผู้เขียนได้แทรก

ข้อเสนอแนะเชิงวิจารณ์หรือสร้างสรรค์เอาไว้ด้วย บทความเป็นงานเขียนที่ปรากฏอยู่กับหนังสือพิมพ์ เพราะบทความเผยแพร่ทางหนังสือพิมพ์เป็นส่วนใหญ่

สนิท ตั้งทวี (2529: 145) ได้ให้ความหมายของบทความว่า บทความเป็นความเรียงชนิดหนึ่งที่เขียนขึ้นโดยมีหลักฐานข้อเท็จจริง เขียนเพื่อแสดงความรู้ ความคิด ตลอดจนข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น เรื่องที่จะเขียนจะต้องเป็นเรื่องที่คนกำลังสนใจ ทันเหตุการณ์ มีสาระ แทรกทักสินะที่ชวนคิด ชวนอ่าน

ปราณี สุรสิทธิ์ (2549: 108) ได้ให้ความหมายของบทความว่า บทความเป็นข้อเขียนแบบความเรียงประเภทหนึ่ง ที่ผู้เขียนเขียนขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะเสนอความคิดเห็น หรือทักสินะในเรื่องใดเรื่องหนึ่งแก่ผู้อ่าน โดยมีหลักฐานข้อเท็จจริงสามารถอ้างอิงเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์ปัญหาข้อแย้งต่างๆ ได้ ที่สำคัญผู้เขียนต้องแทรกข้อคิดความเห็นในเชิงวิจารณ์หรือเชิงสร้างสรรค์ไว้ด้วย ดังนั้นการเขียนบทความให้มีคุณภาพ จึงต้องศึกษาหาความรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนอย่างถ่องแท้เพื่อกันความผิดพลาดอันเกิดขึ้นได้จากการไม่รู้จริง

กล่าวโดยสรุปบทความ หมายถึง ความเรียงประเภทหนึ่ง ที่เขียนขึ้นอย่างมีเหตุผล โดยมีหลักฐานข้อเท็จจริง เพื่อมุ่งเสนอความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เนื้อหาแทรกข้อเสนอแนะและทักสินะของผู้เขียน ผู้เขียนควรมีความรู้ความเข้าใจเรื่องเขียนอย่างถูกต้อง เพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือ ซึ่งเรื่องที่เขียนควรเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจในขณะนั้น มีลักษณะเป็นการเสนอปัญหา เพื่อชักนำให้เกิดความน่าสนใจ ภาษาและวิธีการเขียนจะขึ้นอยู่กับประเภทของบทความ

2. ลักษณะของบทความ

ลักษณะของบทความ มีผู้กล่าวไว้ ดังนี้

ปรัชญา อาภากุล และการณันท์ รัตนแสนวงษ์ (2540: 171) ได้กล่าวถึงลักษณะของบทความไว้ดังนี้

1. ต้องเป็นเรื่องที่ผู้อ่านส่วนมากกำลังสนใจในขณะนั้น อาจเป็นปัญหาที่คนกำลังอยากรู้ว่าจะดำเนินต่อไปอย่างไร หรือมีผลอย่างไร หรือเป็นเรื่องที่เข้ายุคเข้าสมัย

2. ต้องมีแก่น มีสาระ อ่านแล้วได้ความรู้หรือความคิดเพิ่มเติม มีใจเรื่องเลือนลอย ไร้สาระ

3. ต้องมีข้อพรรณนา ข้อคิดเห็น ตลอดจนข้อเสนอแนะของผู้เขียนแทรกด้วย

4. มีวิธีชวนให้อ่าน อ่านแล้วทำทลายความคิด และสนุกเพลิดเพลินจากความคิดในเชิงถกเถียงโต้แย้งนั้น เนื้อหาสาระและสำนวนภาษาเหมาะสมสำหรับผู้อ่านที่มีการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ดี เพราะผู้อ่านที่มีการศึกษาน้อยนิยมอ่านข่าวสดมากกว่าบทความ

ปราณี สุรสิทธิ์ (2549: 171) ได้กล่าวถึงลักษณะของบทความว่า เนื้อหาสาระของบทความส่วนใหญ่จะได้อ่านจากข่าวสดในแต่ละวัน แต่วิธีเขียนจะไม่เหมือนกับวิธีเขียนข่าวและงานร้อยแก้วทั่วไป ซึ่งสรุปลักษณะเฉพาะของบทความได้ดังนี้

1. เป็นเรื่องที่ผู้อ่านส่วนมากกำลังสนใจอยู่ในขณะนั้น
2. มีสาระแก่นสารให้ความรู้ มีใจเรื่องเลือนลอยเหลวไหล
3. มีทักษะข้อคิดเห็น ข้อวินิจฉัยของผู้เขียนแทรกอยู่ด้วย
4. เนื้อหาสาระเหมาะกับผู้อ่านระดับมีการศึกษา
5. มีวิธีเขียนชวนอ่าน ชวนให้คิด ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน

ปาริชาติ มธุรสเลิศสกุล (2542: 75 – 76) ได้กล่าวว่าลักษณะของบทความต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เรื่องราวที่จะนำมาเขียนเป็นบทความจะต้องเป็นเรื่องจริง มีหลักฐานที่น่าเชื่อถือ มีสาระประโยชน์แก่ผู้อ่าน ไม่ใช่เรื่องที่แต่งขึ้นหรือจินตนาการเลือนลอยอย่างไม่มีเหตุผล

2. บทความจะต้องมีเนื้อหาสาระเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายเพราะเรื่องบางเรื่องอาจจะมีเนื้อหาที่หนักซึ่งทำให้บางคนไม่สามารถจะรับรู้ได้ ดังนั้นจะสื่อเรื่องใดต้องศึกษากลุ่มเป้าหมาย เพื่อส่งผลให้งานเขียนประสบความสำเร็จ เผยแพร่ไปแล้วมีคนอ่าน

3. บทความจะเสนอเรื่องราวที่ผู้อ่านกำลังสนใจ โดยเรื่องนั้นอาจเป็นปัญหาหรือมีพฤติกรรมของเหตุการณ์ที่มีความรุนแรงต่อความรู้สึคนึกคิดของประชาชน และผู้เขียนหยิบยกนำมาเสนอหรือเปิดเผยให้ได้รับทราบ

4. บทความจะต้องเขียนให้ชวนน่าอ่าน มีกลวิธีในการนำเสนอที่เร้าความสนใจ มีการใช้ภาษาและท่วงทำนองการเขียนที่โดดเด่น

5. บทความจะต้องมีการเสนอแนวความคิดที่แปลกใหม่ สร้างสรรค์ น่าสนใจชวนให้อยากติดตาม เนื้อเรื่องให้ความเพลิดเพลินที่ก่อให้เกิดภูมิปัญญาแก่ผู้อ่าน

6. บทความอาจโน้มน้าวใจผู้อ่าน แต่ไม่ใช่ลักษณะของการโฆษณาชวนเชื่อ และการโน้มน้าวใจต้องเป็นไปในทางที่ดีก่อประโยชน์แก่สังคมและแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม

ถวัลย์ มาศจรัส (2546: 99 – 100) ได้กล่าวถึงลักษณะของบทความไว้ดังนี้

1. มีคุณค่าต่อสังคมโดยรวม
2. มีสาระและให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องต่อเรื่องที่เขียน
3. มีถ้อยคำชัดเจน กระชับ
4. มีเนื้อหาที่น่าสนใจ และอยู่ในความสนใจของบุคคลโดยทั่วไป
5. ใช้ภาษาได้ถูกต้องงดงาม
6. ผู้เขียนมีความแม่นยำ และรอบรู้ต่อเรื่องที่เขียนจนสามารถอ้างอิงได้
7. มีการเสนอแนะทางออกในกรณีที่เขียนบทความเชิงโต้แย้ง
8. มีกลวิธีในการนำเสนอข้อเขียนได้น่าติดตามและเร้าใจต่อความอยากรู้อยากเห็น

สรุปได้ว่าลักษณะของบทความ ต้องเป็นเรื่องที่ให้ความรู้ มีสาระ และที่กำลังเป็นที่น่าสนใจอยู่ในขณะนั้น เนื้อหาสาระ การใช้ภาษาในการเขียนเหมาะกับกลุ่มคนเฉพาะกลุ่ม บทความมีวิธีการเขียน กลวิธีในการนำเสนอที่น่าสนใจ มีการใช้ภาษาที่โดดเด่น มีการแทรก ทรรศนะ ข้อคิดเห็น ของผู้เขียน ชวนให้ผู้อ่านได้คิด เกิดความอยากรู้อยากเห็นที่จะติดตามต่อ ซึ่งเป็นลักษณะเด่นของบทความ

3. ประเภทของบทความ

การจัดประเภทของบทความ มีผู้แบ่งประเภทของบทความไว้แตกต่างกัน ดังนี้

กาญจนา นาคสกุล (2524: 42-43) ได้แบ่งบทความออกเป็น 6 ประเภท คือ

1. **บทความบรรยาย** เขียนขึ้นเพื่อเล่าเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผู้เขียนได้ประสบมา เช่น บรรยายเกี่ยวกับงานพระราชพิธีบางอย่าง บรรยายเกี่ยวกับการละเล่นของไทย หรือบรรยายเกี่ยวกับการได้ไปสัมมนาหรือประชุม ณ สถานที่ใดที่หนึ่ง เป็นต้น จุดมุ่งหมายต้องการให้ผู้อ่านมีส่วนร่วม รู้เห็นประสบการณ์ดังกล่าวของผู้เขียน เพื่อให้เกิดความรู้ ความสนใจ ตื่นเต้น ประทับใจ เป็นต้น

2. **บทความแสดงความคิดเห็น** เขียนขึ้นเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เช่น เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงระบบการเดินรถประจำทาง เกี่ยวกับการประกาศลดค่าเงินบาทของรัฐบาล หรือเกี่ยวกับข่าวในหนังสือพิมพ์ เป็นต้น บทความประเภทนี้ อาจเสนอความคิด เป็นเชิงโต้แย้งคัดค้าน หรือสนับสนุนก็ได้ แต่ควรเป็นความคิดที่แปลกใหม่ มีลักษณะสร้างสรรค์ เพื่อให้เกิดการปฏิบัติ หรือเปลี่ยนแปลงปรับปรุง แก้ไขไปในแนวทางที่ดีขึ้น

3. **บทความวิเคราะห์** เขียนเพื่อวิเคราะห์เรื่องราว หรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง เช่น วิเคราะห์ข่าว วิเคราะห์เหตุการณ์ชายแดน เป็นต้น ผู้เขียนควรรู้เรื่องนั้นๆ พอที่จะยกเหตุการณ์เบื้องหลังหรือสิ่งที่เกี่ยวพันกับเหตุการณ์นั้นๆ ขึ้นมาวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล การวิเคราะห์ควรแยกประเด็นต่างๆ ของเรื่องโดยชี้ให้เห็นว่า ผลที่เกิดขึ้นผู้ใดมีส่วนได้และส่วนเสียอย่างไร ภาษาที่ใช้ควรเป็นภาษาที่ชัดเจนอ่านเข้าใจง่าย เน้นย้ำประเด็นสำคัญของเรื่อง

4. **บทความวิจารณ์** บทความประเภทนี้กำลังเป็นที่นิยม จะเห็นได้ว่าหนังสือพิมพ์รายวันหรือนิตยสารต่างๆ มักจะมีคอลัมน์การวิจารณ์ บทความวิจารณ์มีหลายประเภท เช่น บทวิจารณ์วรรณกรรม ศิลปกรรม ภาพยนตร์ ข่าว เป็นต้น การเขียนบทความวิจารณ์ ผู้เขียนต้องมีความรู้ มีเหตุผล และมีหลักวิชา ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะเรื่องที่จะวิจารณ์ การเขียนบทความวิจารณ์ ผู้เขียนควรประเมินค่าด้วยความเที่ยงธรรม ปราศจากอคติใดๆ บทความนั้นๆ จึงจะได้รับความสนใจและเชื่อถือจากผู้อ่าน

5. **บทความสารคดี** สารคดีเป็นชื่อเรียกบทความที่มีเนื้อหาสาระน่าสนใจเป็นพิเศษ ให้ทั้งความรู้และเพลิดเพลินแก่ผู้อ่าน โดยเน้นที่ความรู้เป็นสำคัญ ส่วนความเพลิดเพลินเป็นผลจากกลวิธีการเขียน ผู้เขียนที่มีศิลปะการเขียนอาจทำให้ผู้อ่านติดใจอ่านสารคดียิ่งกว่าบันเทิงคดี สารคดีมักเป็นบทความที่ยาว เพราะมีจุดมุ่งหมายให้ความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างละเอียด ส่วนมากจึงกลายเป็นหนังสือสารคดี

6. **บทความวิชาการ** เป็นบทความที่ผู้เขียนมุ่งแสดงหรือถ่ายทอดความรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยตรงแก่ผู้อ่าน อาจเป็นความรู้ในด้านจิตวิทยา วิทยาศาสตร์ แพทยศาสตร์ ปรัชญา ฯลฯ ผู้แต่ง ต้องมีความรู้ในด้านนั้นๆ คียิ่ง มีข้อมูลสถิติ ฯลฯ เพื่อให้บทความของตนเป็นที่เชื่อถือได้ และควรมีเชิงอรรถ บรรณานุกรม หรือหนังสืออ้างอิงท้ายเรื่อง ภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่เป็นแบบแผน ก็ถูกต้อง กระชับ ชัดเจน เข้าใจง่าย อาจมีรูปภาพ ตาราง กราฟ หรือแผนภูมิประกอบเพื่อช่วยให้เข้าใจง่ายขึ้น บทความวิชาการอาจมีรูปแบบต่างกัน เช่น เป็นรายงานทางวิชาการ เป็นรายงานผลการวิจัย หรืออาจเป็นบทความที่พิมพ์ในวารสาร เป็นต้น

เอกฉัท จารุมณีชน (2539: 163-166) ได้แบ่งประเภทบทความต่างๆ ออกเป็นประเภทใหญ่ๆ 5 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. **บทความทางวิชาการ หรือกึ่งวิชาการ** บทความประเภทนี้เป็นบทความที่เขียนขึ้นในเชิงวิชาการโดยผู้เชี่ยวชาญหรือผู้รู้ในสาขาวิชานั้นๆ โดยเฉพาะ บทความประเภทนี้จึงมักจะมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ความรู้ ความเข้าใจและทรรศนะ หรือข้อคิดเห็นในเรื่องนั้นๆ เช่น บทความเกี่ยวกับการสำรวจวิจัยต่างๆ บทความที่รายงานหรือเสนอแนะผลงานทางวิชาการใหม่ๆ บทความเฉพาะในวิชาการหรือวิชาชีพแขนงนั้นๆ ฯลฯ บทความประเภทนี้นั้นเฉพาะ หรือเจาะลึกลงไป ในสาขาวิชานั้นจริงๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องบางเรื่องก็อาจเป็นเรื่องที่สนใจอยู่ในวงแคบหรือจำกัด เฉพาะแขนงวิชาชีพหรือในวิชาการนั้นๆ จึงอาจไม่เป็นที่สนใจแก่ประชาชนทั่วไป บางครั้งก็อาจมีการใช้ศัพท์เฉพาะทางวิชาการมากมาย ซึ่งยากแก่การเข้าใจ

2. **บทความประเภทปัญหาโต้แย้ง หรือถกเถียงกันในสังคม** บทความประเภทนี้มักเป็นบทความที่ตีพิมพ์ลงในหน้าหนังสือพิมพ์รายวันเป็นส่วนมาก อาจเป็นบทความที่ประชาชนเขียนแสดงทรรศนะความคิดเห็นแล้วส่งไปให้หนังสือพิมพ์นำลงตีพิมพ์ บทความประเภทนี้มักเป็นบทความที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเรื่องราวต่างๆ ที่เป็นข้อโต้แย้งหรือถกเถียงกันในสังคม เช่น ปัญหาว่างงาน ปัญหาเศรษฐกิจและค่าครองชีพ

3. **บทความประเภทสาระเบาๆ** บทความประเภทนี้มักจะเป็นบทความที่เป็นเรื่องราว สัพเพเหระ สิ่งละอันพันละน้อยทั่วไปแต่ก็มีสาระและข้อคิดแทรกอยู่ด้วย ผู้อ่านอ่านแล้วก็จะได้ประโยชน์และความรู้ไปในตัว บทความประเภทนี้มักจะมีปรากฏอยู่ตามนิตยสารต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนิตยสารสตรี ซึ่งมักมีบทความประเภทนี้ปะปนอยู่มากกว่าครึ่งเล่ม บทความดังกล่าวส่วนมาก

เป็นบทความที่ชี้ชวนหรือแนะนำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน พร้อมทั้งให้ข้อคิดไปด้วยในตัว เช่น เรื่องการวางตัว กริยามารยาท การบ้านการเรือน เป็นต้น

4. **บทความประเภทเชิงสัมภาษณ์** เป็นบทความที่ผู้เขียนเขียนขึ้น โดยอาศัยการสัมภาษณ์บุคคลที่เป็นต้นตอ หรือที่มาของบุคคลนั้นๆ หรือบุคคลที่ใกล้ชิดเหตุการณ์ หรือเรื่องราวต่างๆ มากที่สุด แล้วนำข้อมูลดังกล่าวมาเขียนในบทความ นอกจากนี้บางครั้งก็อาจใช้เป็นการสัมภาษณ์ผู้ที่เป็นบุคคลเด่น หรือมีชื่อเสียง และเป็นที่สนใจต่อบุคคลทั่วไป เช่น ผู้ที่ได้รับรางวัลยอดเยี่ยมในผลงานดีเด่น หรือบุคคลทั่วไปที่ประชาชนให้ความสนใจ

5. **ประเภทอื่นๆ** นอกเหนือบทความประเภทต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วแต่ต้น ยังมีบทความอื่นๆ ที่ไม่สามารถจัดได้อย่างชัดเจน บทความที่ให้ความรู้ด้านใดด้านหนึ่ง พร้อมๆ กับเรื่องสัพเพเหระ หรือเขียนแบบที่เล่นที่จริง รวมถึงแบบเสียดสี เหน็บแนม ประชดประชัน ซึ่งผู้อ่านอ่านแล้วต้องติดตามไปด้วย แต่ขณะเดียวกันก็อ่านแล้วสนุกเพลิดเพลิน หรือเขียนแบบผสมผสานแบบหลายๆ เล่มรวมกัน เป็นต้น

สมพร มั่นตะสูตร (2525: 172 - 173) แบ่งประเภทของบทความออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. **บทความบรรยาย** คือบทความที่เขียนเพื่อให้ความรู้อย่างสั้นๆ จบในตัวเอง มีทั้งเรื่องจริง เรื่องที่น่าสนใจ แปลกใหม่ มีสาระแต่ไม่เคร่งครัดในสาระนัก อาจจะมีหลักฐานอ้างอิงหรือไม่ก็ได้

2. **บทความวิชาการ** คล้ายกับบทความบรรยาย แต่มุ่งแสดงความรู้ให้เกิดประโยชน์โดยตรง มีลักษณะการเขียนอย่างมีแบบแผน เป็นทางการ มีความสมบูรณ์ในสาระ ประณีตในการใช้ถ้อยคำ มีความถูกต้องแม่นยำตามข้อเท็จจริงต่างๆ มีหลักฐานอ้างอิงได้ เป็นบทความประเภทรายงาน วิชาการทั่วไป รายงานผลการวิจัย หรือบทความที่เขียนเพื่อเสนอในที่ประชุมทางวิชาการ

3. **บทความแสดงความคิดเห็น** เป็นบทความที่มุ่งแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นความคิดที่น่าสนใจ น่าสนับสนุน หรืออาจคัดค้าน หรืออาจแสดงความคิดเห็นทั่วไป แต่เป็นทัศนะส่วนตัว เช่น บทบรรณาธิการ บทความสัมภาษณ์ในการแสดงความคิดเห็น

4. **บทความวิเคราะห์** เป็นบทความที่วิเคราะห์หรือพิจารณาแยกแยะเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่มีการเผยแพร่มาแล้ว ผู้เขียนมองเห็นประเด็นที่น่าสนใจอาจหยิบขึ้นมาเขียนใหม่อีกครั้งหนึ่ง โดย

แสดงทัศนะของตนที่มีต่อเรื่องนั้นๆ ลงไป บางครั้งเรียกบทความชนิดนี้ว่า บทความเชิงวิพากษ์ หรือบทความเบื้องหลังข่าว เพราะเก็บความคิดจากข่าวหรือบทความมาคิดต่อ

5. **บทความเชิงวิจารณ์** คือบทความความคิดเห็นทำนองวิจารณ์ มีวิธีเขียนต่างไปตามลักษณะของสิ่งที่ต้องการวิจารณ์ อาศัยข้อเท็จจริง หรือกฎเกณฑ์บางประการ หรือเหตุผลบางสิ่งบางอย่างมาสนับสนุนข้อคิด ข้อวิจารณ์ของตน เช่น บทความวิจารณ์หนังสือต่างๆ บทความวิจารณ์ข่าว หรือบทความวิจารณ์ทางการเมือง เป็นต้น

สิริวรรณ นันทจันทุล (2546: 124 – 128) แบ่งประเภทของบทความตามลักษณะเนื้อหาเป็น 11 ประเภท ได้แก่

1. **บทบรรณาธิการ** เป็นบทความแสดงความคิดเห็นลักษณะหนึ่งที่เขียนขึ้นเพื่อเสนอแนวคิดหลักของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นที่มีต่อเรื่องราวใดเรื่องราวหนึ่ง กองบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์จะมอบหมายให้บุคคลในกองบรรณาธิการเป็นผู้เขียนในนามของหนังสือพิมพ์

2. **บทความสัมภาษณ์** เป็นบทความที่เขียนขึ้นจากการสัมภาษณ์บุคคลเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่อง หรือเกี่ยวกับชีวิตของบุคคลนั้น นอกจากนี้อาจเขียนขึ้นจากการสัมภาษณ์บุคคลหลายคนในหัวข้อเรื่องเดียวกัน เพื่อให้ได้หลายแนวคิด ปกติมักจะสัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียงในวงการต่างๆ หรือมีคุณสมบัติเด่น มีความสำคัญที่คนสนใจ

3. **บทความแสดงความคิดเห็นทั่วไป** มีเนื้อหาสาระหลายลักษณะ อาทิ ผู้เขียนหยิบยกปัญหา เหตุการณ์หรือเรื่องที่ประชาชนสนใจมาแสดงความคิดเห็น หรือผู้เขียนเสนอความคิดเห็นสนับสนุน หรือคัดค้าน หรือทั้งสนับสนุน และคัดค้านความคิดเห็นในเรื่องเดียวกันของคนอื่นๆ เป็นต้น เรื่องที่ผู้เขียนมักหยิบยกมาแสดงความคิดเห็น เช่น ข่าวสารบ้านเมืองที่กำลังได้รับความสนใจ เรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของบุคคลที่มีชื่อเสียง เรื่องแปลกประหลาด เรื่องโศกนาฏ เรื่องของเศรษฐกิจ เป็นต้น

4. **บทความวิเคราะห์** เป็นบทความที่แสดงความคิดเห็นอย่างหนึ่งซึ่งผู้เขียนจะพิจารณาเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เผยแพร่มานี้แล้วอย่างละเอียด โดยแยกแยะให้เห็นส่วนต่างๆ ของเรื่องนั้น ผู้เขียนเสนอความคิดเห็นทั้งในทางสนับสนุนและขัดแย้ง อีกทั้งวิเคราะห์เหตุการณ์ เรื่องราวนั้นอย่างละเอียด แสดง

ข้อเท็จจริง เหตุผล เพื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้ ความคิดเห็นเพิ่มเติม เกิดความคิดที่ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น
บทความวิเคราะห์ข่าว บทความวิเคราะห์ปัญหา เป็นต้น

5. บทความวิจารณ์ บทความลักษณะนี้เขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นในเชิงวิจารณ์เรื่องราวที่ต้องการวิจารณ์ด้วยเหตุผลและหลักวิชาการเป็นสำคัญ เช่น

บทความบรรณวิพจน์ บทความประเภทนี้ผู้เขียนจะแสดงความรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์ออกใหม่ เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น กวีนิพนธ์ หนังสือเชิงธุรกิจ จิตวิทยา วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การแพทย์ ความรู้ทั่วไป เป็นต้น เพื่อแนะนำหนังสือเหล่านั้นให้ผู้อ่านได้รู้จัก ทั้งในแง่เนื้อหา การใช้ภาษาและแนวคิด เพื่อให้ผู้อ่านได้เลือกมาอ่านได้ตรงกับความต้องการ

บทความชนิดนี้มักจะตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับประจำวันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ หรือเป็นคอลัมน์ประจำในวันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์

บทวิจารณ์วรรณกรรม บทความประเภทนี้เป็นบทความแสดงความคิดเห็นในเชิงวิจารณ์และประเมินค่า โดยใช้หลักวิชาและเหตุผล มีเนื้อหาเน้นที่การพิจารณาคุณค่าวรรณกรรมเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จุดประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านได้รู้จักวรรณกรรมเรื่องนั้นอย่างลึกซึ้งทั้งในด้านเนื้อหา ภาษา และแนวคิด โดยเน้นในด้านคุณภาพของแต่ละส่วน

บทความประเภทนี้มักจะตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับประจำวันศุกร์ หรือ เสาร์ หรืออาทิตย์ หรือคอลัมน์ประจำ

บทวิจารณ์ศิลปะแขนงอื่น ๆ บทความประเภทนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับบทความวิจารณ์ วรรณกรรมเพียงแต่ผลงานที่นำมาวิจารณ์เป็นงานศิลปะแขนงอื่น ๆ เช่น ภาพยนตร์ ละคร ภาพเขียน การแสดง ดนตรี งานเพลง เป็นต้น ผู้เขียนบทความลักษณะนี้ควรจะเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในศิลปะแขนงนั้น ๆ อย่างถ่องแท้ และเขียนวิจารณ์ด้วยความจริงใจตามหลักการและเหตุผลไม่มีอคติใด ๆ

บทความประเภทนี้มักจะตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับประจำวันศุกร์ หรือ เสาร์ หรืออาทิตย์ หรือเป็นคอลัมน์ประจำ บทความบรรณวิพจน์ บทความวิจารณ์วรรณกรรม บทความวิจารณ์ศิลปะแขนงอื่น ๆ เป็นต้น

6. **บทความสารคดีท่องเที่ยว** บทความนี้มีเนื้อหาแนวบรรยาย เล่าเรื่องเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ที่มีทัศนียภาพสวยงามตามธรรมชาติ และ/หรือ สถานที่ที่มีความสำคัญด้านต่างๆ อาทิ ด้านประวัติศาสตร์ ด้านภูมิศาสตร์ ด้านวัฒนธรรม ด้านวรรณคดี เป็นต้น ตลอดจนแหล่งบันเทิงต่างๆ ซึ่งผู้เขียนบทความนี้มีจุดประสงค์เพื่อนำให้ผู้อ่านรู้จักสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ และชักชวนให้สนใจ จนกระทั่งเกิดความต้องการจะไปพบเห็นสถานที่นั้นๆ ด้วยเหตุนี้ผู้เขียนบทความลักษณะนี้ควรมีประสบการณ์ตรงไปสถานที่นั้น

7. **บทความกึ่งชีวประวัติ** บทความลักษณะนี้มิใช่การเขียนชีวประวัติของบุคคล แต่เขียนเพียงบางส่วนของชีวิตบุคคลเพื่อให้ผู้อ่านทราบ โดยเฉพาะคุณสมบัติ หรือผลงานเด่นที่ทำให้บุคคลนั้นมีชื่อเสียงประสบความสำเร็จในชีวิต อีกทั้งเพื่อความชื่นชม ยกย่อง เจ้าของประวัติและชี้ให้ผู้อ่านได้แง่คิดเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตไปสู่ความสำเร็จ

8. **บทความครบรอบปี** บทความนี้มีเนื้อหาแนวบรรยาย เล่าเรื่องเกี่ยวกับเรื่องราว เหตุการณ์ พิธีการในเทศกาลหรือวันสำคัญ เช่น วันสำคัญทางศาสนา ทางประวัติศาสตร์ ทางวัฒนธรรม เกี่ยวกับบุคคลสำคัญ เป็นต้น ที่ประชาชนสนใจเมื่อโอกาสนั้นมาถึง เช่น

เดือนมกราคม	มีโอกาสสำคัญ เช่น	วันปีใหม่ วันเด็ก วันครู วันกองทัพไทย
เดือนกุมภาพันธ์	มีโอกาสสำคัญ เช่น	วันมาฆบูชา วันแห่งความรัก
เดือนเมษายน	มีโอกาสสำคัญ เช่น	วันจักรี วันสงกรานต์ วันครอบครัว วันอนามัยโลก
เดือนพฤษภาคม	มีโอกาสสำคัญ เช่น	วันฉัตรมงคล วันพืชมงคล
เดือนมิถุนายน	มีโอกาสสำคัญ เช่น	วันสุนทรภู่
เดือนกรกฎาคม	มีโอกาสสำคัญ เช่น	วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา
เดือนสิงหาคม	มีโอกาสสำคัญ เช่น	วันเฉลิมพระชนมพรรษา สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
เดือนกันยายน	มีโอกาสสำคัญ เช่น	เทศกาลสารทไทย
เดือนตุลาคม	มีโอกาสสำคัญ เช่น	วันปิยมหาราช การทอดกฐิน
เดือนพฤศจิกายน	มีโอกาสสำคัญ เช่น	วันลอยกระทง วันสาธารณสุข
เดือนธันวาคม	มีโอกาสสำคัญ เช่น	วันเฉลิมพระชนมพรรษา

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
วันรัฐธรรมนูญ วันคริสต์มาส

9. **บทความให้ความรู้ทั่วไป** บทความประเภทนี้ผู้เขียนจะอธิบายให้ความรู้ให้คำแนะนำในเรื่องต่างๆ ไปที่ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น มารยาทการเข้าสังคม การแต่งกายให้เหมาะสมแก่กาลเทศะและบุคลิกภาพ เคล็ดลับความงาม การครองชีวิตคู่ การรับประทานอาหารอย่างเหมาะสม เป็นต้น นอกจากนี้ยังรวมถึงบทความที่อธิบายวิธีการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น การทำอาหาร การประดิษฐ์สิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ง่ายๆ เป็นต้น

10. **บทความเชิงธรรมะ** บทความประเภทนี้ผู้เขียนจะอธิบายข้อธรรมะให้ผู้อ่านทุกๆ ไปเข้าใจได้ง่าย หรือให้คติให้แนวทางการดำเนินชีวิตตามแนวพุทธศาสนา เสนอหนทางแก้ปัญหาตามแนวพุทธปรัชญา ปัจจุบันบทความลักษณะนี้มีมากขึ้น เพื่อให้ผู้อ่านมีแนวทางการดำเนินชีวิตในสังคมที่วิกฤตได้อย่างปกติสุขมากขึ้น

11. **บทความวิชาการ** บทความประเภทนี้มีเนื้อหาแสดงข้อเท็จจริง ข้อความรู้ทางวิชาการ เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น ทางแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ นิเทศศาสตร์ ปรัชญา ศาสนา จิตวิทยา ภาษา เป็นต้น ผู้เขียนอาจจะเสนอเฉพาะเนื้อหาสาระทางวิชาการหรือเสนอทั้งเนื้อหาสาระข้อเท็จจริง และแสดงความคิดเห็นในเชิงวิเคราะห์วิจารณ์ก็ได้ หรืออาจจะเสนอผลการวิจัย

สรุปได้ว่าการแบ่งประเภทของบทความนั้นมีผู้กล่าวไว้แตกต่างกัน เนื่องจากบทความบางเรื่องมีลักษณะหลายอย่างเขียนรวมอยู่ด้วยกัน ดังนั้นประเภทของบทความจึงแบ่งออกเป็น บทความบรรยาย บทความวิชาการ บทความแสดงความคิดเห็น บทความวิจารณ์ บทความวิเคราะห์ บทความสัมภาษณ์ บทความท่องเที่ยวเดินทาง บทความสารคดี บทความเชิงธรรมะ บทความครบรอบปี บทความให้ความรู้ทั่วไป บทความกึ่งชีวิตประวัติ

บทความที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นบทความประเภทบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ เป็นลักษณะการเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นในเชิงวิจารณ์ และผู้เขียนบทความลักษณะนี้ต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในศิลปะแขนงนี้อย่างถ่องแท้ และเขียนวิจารณ์ด้วยหลักการและเหตุผล โดยไม่มีอคติใดๆ ต่อผลงานนั้นๆ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลีลาการใช้ภาษาในการเขียนบทความ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลีลาการใช้ภาษาในการเขียนบทความมีดังนี้

ปาริชาติ มธุรสเลิศกุล (2542: 91) กล่าวว่า ภาษาในการเขียนบทความถือเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่องานเขียนทุกประเภท เพราะภาษาจะเป็นสื่อที่ดึงดูดใจให้ผู้อ่านเกิดความสนใจและอยากรู้ เนื้อหาทั้งหมดที่ผู้เขียนนำเสนอ โดยภาษาที่ใช้ควรมีความถูกต้อง เหมาะสม สละสลวย ทั้งนี้ยังรวมถึงหน่วยย่อยๆ อันได้แก่ คำ ประโยค และย่อหน้า ซึ่งหัวข้อดังกล่าวจะมีหลักในการพิจารณาประกอบ ดังนี้

1. ความมีพลังและมีเสน่ห์ของถ้อยคำ ภาษา
2. การใช้ความหมายที่ถูกต้องตรงตามเนื้อหาที่จะนำเสนอ
3. ความเหมาะสมแก่ฐานะของบุคคล และกาลเทศะ ซึ่งจะต้องเลือกใช้คำหรือประโยคอย่างถูกต้องและเหมาะสม
4. ความง่ายและความสะดวกที่จะฟัง อ่าน และความเข้าใจ
5. ความมีระเบียบแบบแผนตามหลักภาษา เพราะการคำนึงถึงหลักไวยากรณ์จะทำให้งานเขียนดูมีคุณค่าและมีมาตรฐาน

สิริวรรณ นันทจันทุล (2546: 145 – 147) กล่าวว่า การใช้ภาษาในการเขียนบทความควรพิจารณา 3 ประเด็น ได้แก่

1. ระดับภาษา

การเขียนบทความที่ดีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวันควรพิจารณาใช้ระดับภาษาทั้ง 4 ระดับ ได้แก่ ภาษาปาก ภาษาไม่เป็นทางการ ภาษากึ่งทางการ และภาษาทางการ ทั้งนี้ผู้เขียนจะต้องเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของผู้เขียน ประเภทของบทความ เนื้อหา และกลุ่มผู้อ่าน เช่น กรณีเขียนบทความถึงชีวิตประวัติ บทความวิจารณ์วรรณกรรม บทความวิจารณ์ศิลปะแขนงอื่นๆ บทความลักษณะนี้ต้องการเนื้อหาที่มีความน่าเชื่อถือ ให้เกียรติแก่เจ้าของประวัติ ให้เกียรติแก่งานวรรณกรรม หรืองานศิลปะ ดังนั้นผู้เขียนควรเลือกใช้ภาษาในระดับกึ่งทางการ จนถึงภาษาในระดับทางการ

2. โวหาร

การเขียนบทความที่ดีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวันควรเลือกใช้โวหารให้เหมาะกับจุดมุ่งหมายประเภทของบทความ และเนื้อหา รายละเอียดของโวหารแต่ละประเภท เช่น กรณีเขียนบทความกึ่งชีวประวัติ บทความวิจารณ์วรรณกรรม บทความวิจารณ์ศิลปะแขนงอื่นๆ บทความวิชาการ ควรเลือกใช้บรรยายโวหาร เป็นโวหารหลัก ส่วนโวหารประกอบได้แก่ สาธกโวหาร

3. ภาพพจน์

การเขียนบทความในหนังสือพิมพ์รายวันควรเลือกใช้ภาพพจน์เพื่อสร้างภาพให้เกิดในความคิด ตลอดจนเพื่อก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ หรือความรู้สึกของผู้อ่าน รวมทั้งแสดงอารมณ์ ความรู้สึกอย่างแท้จริงของผู้เขียน ภาพพจน์จะทำให้งานเขียนมีอรรถรสมากขึ้น และแสดงลีลาการเขียนของผู้เขียนแต่ละคน บทความทุกชนิดสามารถใช้ภาพพจน์ได้มากบ้างน้อยมากตามความเหมาะสม เช่น บทความแสดงความคิดเห็นทั่วไป บทความวิเคราะห์ข่าว บทความวิเคราะห์ปัญหา มักจะเลือกใช้ภาพพจน์ เช่น อุปมา อุปลักษณ์ ปฏิภาคพจน์ อติพจน์ ปฏิปุจฉา นามนัย เป็นต้น

สมพร มั่นตะสูตร (2540: 187) กล่าวว่า ภาษาที่ใช้ในการเขียนบทความนั้น ไม่เคร่งครัดเท่ากับภาษาที่ใช้ในการเขียนเรียงความ ทั้งนี้เนื่องจากเนื้อเรื่องของบทความเป็นเรื่องของความเป็นจริงและเป็นเรื่องที่อยู่ในสมัย ดังนั้นภาษาที่ใช้จึงมักเป็นภาษาที่ใช้ในสมัยนั้นๆ อย่างไรก็ตาม การใช้ภาษาควรจะสัมพันธ์กับประเภทของบทความด้วย บทความบางประเภท เช่น ประเภทโต้แย้ง หรือเสนอความคิดใหม่ ผู้เขียนมักใช้ภาษาที่เคร่งขรึมเป็นงานเป็นการ แต่ถ้าเป็นบทความประเภทคำแนะนำท่องเที่ยว ภาษาก็อาจลดความเป็นทางการลงได้บ้าง อย่างไรก็ตาม ในการใช้ภาษาควรพิจารณาจุดมุ่งหมายของผู้เขียนประกอบด้วย ถ้าผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะเขียนบทความเกี่ยวกับการเรียนสอนภาษา ภาษาที่ใช้ก็น่าจะเป็นภาษาแบบแผน

เดกิง พันธุ์เอกอมร (2539: 220-221) ได้กล่าวว่า การใช้ภาษาในการเขียนบทความมีข้อควรพิจารณาดังนี้

1. เลือกใช้ภาษาสำนวนให้เหมาะสมกับประเภทของบทความและความมุ่งหมายในการเขียนบทความ

2. ไม่ว่าจะเลือกใช้ภาษาแบบใดอย่างไร ต้องคำนึงถึงความชัดเจน แจ่มแจ้ง ไม่ทำให้ผู้อ่าน
คลุมเครือสับสน

3. ต้องระวังอย่าใช้คำแสดงมากเกินไป จนอาจทำให้บทความนั้นกลายเป็นเรื่องตลกโปกฮา
หรือมีน้ำหนักของเนื้อหาไม่น่าเชื่อถือ ดังนั้นจึงควรใช้อย่างพอดีเพื่อเป็นการสร้างสีสันให้บทความ
น่าอ่าน แต่ถ้าใช้อย่างพร่ำเพรื่อหรือไม่เหมาะสมจะทำให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี

4. พึงหลีกเลี่ยงคำประเภทเสียคติ ประชดประชันหรือคำที่รุนแรง รวมทั้งคำเยาะเย้ยถากถาง

5. ไม่พยายามแสดงความเด่นดังของบทความให้อยู่ที่การใช้ภาษาที่โดดเด่น เร่งเร้าอารมณ์
มากเกินไปกว่าเนื้อหาสาระ และความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ในเชิงสร้างสรรค์สังคมส่วนรวมอันเป็น
จุดหมายสำคัญของการเขียนบทความที่แท้จริง

สรุปได้ว่า การใช้ภาษาในการเขียนบทความ ต้องใช้ภาษาที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ให้
อยากติดตามเรื่องราวต่อไป ภาษาที่ใช้ควรพิจารณาจุดมุ่งหมายของผู้เขียนประกอบด้วย ต้องเลือกใช้
สำนวนภาษาให้เหมาะกับประเภทของบทความ และฐานะของบุคคลที่อ่าน ต้องไม่ทำให้ผู้อ่าน
คลุมเครือสับสน การใช้ภาษาในบทความควรถูกต้อง เหมาะสม และสละสลวย ทั้งนี้ยังรวมถึง
หน่วยย่อยๆ อันได้แก่ คำ ประโยค และย่อหน้า ควรมีระเบียบแบบแผนตามหลักภาษา เพราะการ
คำนึงถึงหลักไวยากรณ์จะทำให้งานเขียนดูมีคุณค่าและมีมาตรฐาน ควรหลีกเลี่ยงคำประเภทเสียคติ
ประชดประชัน การใช้ภาษาในการเขียนบทความพิจารณาได้ 3 ประเด็น คือ ระดับภาษา โวหาร
และภาพพจน์

การเขียนบทความนั้นจะปรากฏลักษณะการใช้ภาษาตั้งแต่การใช้คำ การใช้สำนวน การใช้
โวหาร และการใช้ระดับภาษา ดังนี้

1. การใช้คำ

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการใช้คำมีดังนี้

คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ

มีผู้ให้ความหมายของคำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศไว้ ดังนี้

ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช (2538: 29) ได้กล่าวว่า การเขียนทับศัพท์จากภาษาต่างประเทศเป็นคำที่นำมาใช้ในภาษาไทยจนเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย จะเป็นการเขียนทับศัพท์โดยตรงหรือเลียนเสียงก็ตาม แม้จะมีเครื่องหมายวรรณยุกต์อยู่ด้วยก็เก็บไว้ตามนั้น เช่น ก๊อปปี้ แก๊ส ลูกก็๊ เล็ก เซรุ่ม แท๊กซี่ รักบี้ ทอฟฟี่ ฯลฯ

วิไลศักดิ์ กิ่งคำ (2550: 10) ได้กล่าวว่า การทับศัพท์ เป็นวิธีการยืมคำจากภาษาหนึ่งเข้าไปใช้ในอีกภาษาหนึ่งโดยตรงไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูป คือ พยายามรักษาลักษณะเด่นของภาษาเดิมเอาไว้ เช่น เทนนิส = tennis, กีวี่ = kiwi, สูท = suit, ทีม = team ฯลฯ

สุนันท์ อัญชลินุกูล (2546: 66-72) ได้กล่าวว่า การทับศัพท์ หมายถึง การนำคำภาษาอื่นมาใช้สื่อความหมายโดยการถ่ายเสียงตัวอักษรทุกตัวเป็นอักษรไทยที่มีเสียงใกล้เคียงกับคำเดิมมากที่สุด แต่เนื่องจากระบบเสียงของภาษาต่างๆ ต่างกัน การถ่ายเสียงจึงมีการเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับระบบเสียงของภาษาที่นำศัพท์นั้นมาใช้ การทับศัพท์ในภาษาไทยมีหลายวิธี ดังนี้

1. การทับศัพท์ที่ใกล้เคียงศัพท์เดิม เช่น fashion ทับศัพท์เป็น แฟชั่น
2. การทับศัพท์ที่มีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระ เช่น salmon ทับศัพท์เป็น ซัลมอน
3. การทับศัพท์แบบลากเข้าความ เช่น Doctor House ทับศัพท์เป็น หมอเหา
4. การทับศัพท์แบบตัดคำให้สั้นลง เช่น football ตัดคำเป็น บอล
5. การทับศัพท์บางส่วน เช่น Tear Gas ทับศัพท์เป็น แก๊สน้ำตา
6. คำยืมทับศัพท์จากภาษาต่างๆ เช่น คำยืมทับศัพท์จากภาษาบาลี-สันสกฤต เช่น ปลุลงก (บาลี) บัลลังก์ (ไทย)

จากที่มีผู้กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ เป็นวิธีการยืมคำจากภาษาหนึ่งเข้าไปใช้อีกภาษาหนึ่ง โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูป และให้มีเสียงใกล้เคียงกับภาษาเดิมมากที่สุด

คำสแลง

มีผู้ให้ความหมายของคำสแลงไว้ ดังนี้

สุนันท์ อัญชลินกุล (2546: 116) ได้กล่าวว่า คำสแลง หมายถึงคำที่นิยมใช้ทั่วไปในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เมื่อหมดความนิยมก็จะเกิดคำใหม่ขึ้นมาแทน เป็นคำภาษาปากที่นิยมใช้มากในหมู่วัยรุ่น เช่น นิ่ง เนียบ เจ้ง แห้ว เจ้ว เป็นต้น

พะอบ โปษกฤษณะ (2544: 69) ได้กล่าวว่า คำสแลง คือ คำที่ตั้งให้ตามอารมณ์เด็กวัยรุ่น คำเหล่านี้เกิดขึ้นชั่วคราวแล้วก็หายไป เช่น จิกโก๊ สะบัดช่อ นิ่ง ฯลฯ

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2543: 109) ได้กล่าวว่า คำสแลง หมายถึง คำที่ใช้กับเฉพาะคนบางกลุ่ม คำสแลงเป็นคำที่ใช้ผิดไปจากธรรมดาในด้านความหมาย และด้านเสียง มักนิยมใช้ชั่วคราวชั่วคราวแล้วก็หมดความนิยมไป แต่จะมีคำเกิดขึ้นมาใหม่ตามยุคสมัย เช่น ซ่าส์ แชว มั่นส์ ชิงชิง แห้วไปเลย ซ้อป้อ

สรุปได้ว่า คำสแลง หมายถึง คำที่ตั้งขึ้นตามอารมณ์ของเด็กวัยรุ่น คำเหล่านี้เกิดขึ้นชั่วคราวแล้วก็หายไป

คำซ้ำ

มีผู้ให้ความหมายของคำซ้ำไว้ ดังนี้

บรรจบ พันธุเมธา (2544: 70) ได้กล่าวว่า คำซ้ำ คือ คำคำเดียวกันนำมากล่าว 2 ครั้ง มีความหมายเน้นหนัก หรือบางที่ต่างกันไปเพียงคำเดียว จึงถือว่าเป็นคำสร้างใหม่ มีความหมายใหม่ ทำนองเดียวกับคำซ้อน แตกต่างก็แต่เพียงคำซ้ำใช้คำคำเดียวกันซ้อนกันเท่านั้น และเพื่อให้รู้ว่าคำกล่าว 2 ครั้งนั้นเป็นคำซ้ำ ไม่ใช่คำเดี่ยวๆ เรียงกัน จึงต้องติดเครื่องหมายกำกับไว้ ในภาษาไทยใช้ไม่หมกแทนคำท้ายที่ซ้ำกับคำต้น

ธวัช ปุณโณทก (2545: 38) ได้กล่าวว่า คำซ้ำ คือ การออกเสียงคำมูลซ้ำกัน 2 ครั้งขึ้นไป คำซ้ำนี้สร้างขึ้นเพื่อเน้นความหมายของคำ และบางครั้งยังมีความหมายต่างไปจากคำมูลด้วย

วัชรารัตน์ อาจหาญ (2535: 115) ได้กล่าวว่า คำซ้ำ หมายถึง การนำคำหรือวลีที่มีตัวสะกด และมีความหมายเหมือนกัน เขียนเหมือนกันมาเรียงชิดกันหรือมีคำอื่นคั่น อาจซ้ำคำในวรรค

เดียวกันหรือต่างวรรคก็ได้ การซ้ำคำเป็นการย้ำความให้ข้อความมีความหมายหนักแน่นขึ้น และช่วยให้ข้อความสละสลวยเพราะพริ้งยิ่งขึ้น

สุนันท์ อัญชลินุกูล (2546: 28 – 32) ได้กล่าวว่า คำซ้ำเกิดจากการนำคำที่มีรูปเดียวกันมาซ้ำกัน อาจทำให้เกิดความหมายต่างๆ กัน ดังนี้

1. การซ้ำคำที่แสดงความหมายทางไวยากรณ์เป็นพหูพจน์ เช่น

- เด็กๆ บนเวทีกำลังร้องเพลง
- สวีตติน้องๆ ที่รัก

2. การซ้ำคำเพื่อเพิ่มน้ำหนักของความหมายของคำ เช่น

- หนังสือเล่มหนาๆ
- หนังสือเล่มน้ำ-หนา

3. การซ้ำคำเพื่อลดน้ำหนักความหมายของคำเดิม เช่น

- สมุดเล่มบางๆ
- สมุดเล่มบัง-บาง

4. การซ้ำคำเพื่อแยกความหมายเป็นส่วนๆ เช่น

- ครูตรวจข้อสอบเป็นข้อๆ หมายถึง ตรวจทีละข้อ

5. การซ้ำคำอาจทำให้เกิดความหมายไม่จำกัดแน่นอน เช่น

- เขาชอบนั่งแถวกลางๆ
- นักร้องนั่งอยู่ริมๆ สระ

6. การซ้ำคำเป็นสำนวน มีความหมายไม่ตรงตามตัวอักษร เช่น

- กลัวยๆ
- งูๆ ปลาๆ

จากที่มีผู้กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า คำซ้ำ หมายถึง คำที่เกิดจากการนำหน่วยคำมาออกเสียงซ้ำคำเดิมเป็น 2 ครั้งขึ้นไป เพื่อเน้นความหมายของคำ

คำซ้อน

มีผู้ให้ความหมายของคำซ้อนไว้ ดังนี้

พระอภิปรัชญา (2544: 39) ได้กล่าวว่า คำซ้อน คือ การนำเอาคำที่มีความหมายคู่กัน หรือใกล้เคียงกันมาซ้อนกันให้กลายเป็นคำอีกคำหนึ่ง

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช (2529: 20) ได้กล่าวว่า คำซ้อน คือ คำที่มีคำเดียว 2 คำ อันมีความหมาย หรือเสียงคล้ายกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกันซ้อนเข้าคู่กัน เมื่อซ้อนกันแล้วจะมีความหมายใหม่หรือความหมายที่ใช้ต่างกันออกไป คำซ้อนแบ่งออกเป็น

1. คำซ้อนเพื่อความหมาย ได้แก่ คำว่า ใจคอ แก้มคาง ผิดชอบ เท็จจริง อ่อนหวาน พร้อมเพรียง เจ็บไข้ ฯลฯ การซ้อนคำเพื่อความหมายทำให้ได้คำใหม่ หรือคำที่มีความหมายใหม่ขึ้นมาในภาษา

2. คำซ้อนเพื่อเสียง จะมุ่งที่เสียงยิ่งกว่าความหมาย คำที่มาซ้อนกันจึงอาจจะไม่มีความหมาย เช่น โล กับ เล หรือมีความหมายเพียงคำเดียว เช่น มอม กับ แมม มอมมีความหมาย แต่แมมไม่มี บางทีแต่ละคำมีความหมาย แต่ความหมายไม่ต่อเนื่องกับความหมายใหม่เลย เช่น จอแจ จอ แปลว่า ผ้าที่จึงไว้สำหรับถ้ายหนัง แจ แปลว่า กระชั้น ไม่คลาด ไม่ห่าง แน่น แต่ จอแจ แปลว่า ที่ที่มีคนพลุกพล่าน การซ้อนคำเพื่อเสียงทำให้รูปลักษณะของคำไทยมีมากขึ้น มีคำใช้มากขึ้น

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช (2534: 81) ได้กล่าวว่า คำซ้อน เป็นคำที่เกิดจากการนำหน่วยคำอิสระตั้งแต่ 2 หน่วยขึ้นไปมาประกอบเข้าด้วยกัน ทั้งนี้หน่วยคำที่นำมาประกอบเข้าด้วยกัน

นั้นจะมีความหมายเหมือนกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกัน หรืออาจเป็นหน่วยคำที่มีความหมายต่างกัน ในลักษณะตรงกันข้าม

บรรจบ พันธุเมธา (2544: 62 – 67) ได้กล่าวว่า คำซ้อน คือ คำที่มีคำเดียว 2 คำ ที่มีความหมายหรือเสียงคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกันซ้อนเข้าคู่กัน เมื่อซ้อนแล้วจะมีความหมายใหม่เกิดขึ้น แม้ว่าบางคำความหมายจะไม่แปลกไปกว่าความหมายเดิมมากนัก แต่ก็ต้องมีความหมายและที่ใช้ต่างออกไปบ้าง คำซ้อนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. คำซ้อนเพื่อความหมาย คือ การนำคำเดียวที่มีความหมายสมบูรณ์ ที่มีใช้ในภาษามาซ้อนเข้าคู่กัน คำหนึ่งเป็นคำต้น อีกคำหนึ่งเป็นคำท้าย คำต้นกับคำท้ายมีความหมายคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกัน อาจเป็นคำไทยด้วยกันหรือคำต่างประเทศด้วยกัน หรือเป็นคำไทยกับคำต่างประเทศซ้อนกันก็ได้ และคำที่ซ้อนกันแล้วต้องเกิดความหมายใหม่ ซึ่งอาจไม่เปลี่ยนไปจากความหมายเดิมมากนัก หรืออาจเปลี่ยนไปมาก แต่ถึงจะเปลี่ยนความหมายหรือไม่เปลี่ยนอย่างไรก็ตามความหมายใหม่น้อยอมเนื่องกับความหมายเดิม พอให้เห็นเค้าความหมายได้

2. คำซ้อนเพื่อเสียง มุ่งที่เสียงมากกว่าความหมาย คำที่มาซ้อนกันจึงอาจจะไม่มีความหมายเลย เช่น โล กับ เล หรือมีความหมายเพียงคำใดคำเดียว เช่น มอม กับ แมม มอมมีความหมาย แต่แมมไม่มีความหมาย บางทีแต่ละคำมีความหมาย แต่ความหมายไม่เนื่องกับความหมายใหม่เลย เช่น งอแง งอ มีความหมายว่า คด โกง แต่ แ่ง หมายถึง เสียงร้องของเด็ก ส่วนงอแงหมายความว่า ไม่รู้เอาใจยาก วิธีการสร้างคำซ้อนเพื่อเสียงจึงต่างจากคำซ้อนเพื่อความหมาย โดยจะนำคำที่เสียงมีที่เกิดระดับเดียวกัน หรือใกล้เคียงกันซ้อนเข้ากัน เมื่อซ้อนแล้วจะเกิดความหมายใหม่ ซึ่งโดยมากไม่เนื่องกัน ความหมายของคำเดียวแต่ละคำ แต่ที่มีความหมายเนื่องกันก็มี

จากที่มีผู้กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า คำซ้อน เป็นการสร้างคำแบบหนึ่ง ซึ่งใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายกันมาซ้อนเข้าคู่กัน เพื่อบ่งความหมายของคำให้ชัดเจนขึ้น หรือเกิดเป็นความหมายใหม่ขึ้นมาโดยยังเค้าความหมายเดิม แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ซ้อนเพื่อความหมาย และซ้อนเพื่อเสียง

คำประสม

มีผู้ให้ความหมายของคำประสมไว้ ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 249) ได้กล่าวว่า คำประสมเป็นคำที่เกิดจากการนำคำมูลที่เกิดอิสระได้ตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาประสมกันแล้วกลายเป็นคำใหม่ที่มีความหมายใหม่ขึ้นมาอีกคำหนึ่ง เช่น ลูกเสือ ลูกน้ำ แยกยาม เครื่องโน ไฟฟ้า

พระยาอุปทิศศิลปสาร (2545: 60) ได้กล่าวว่า คำที่เอาคำมูลเหล่านั้นมาประสมกันเข้าตั้งเป็นอีกคำหนึ่งเรียกว่า คำประสม เช่นคำมูล ‘แม่’ กับ ‘น้ำ’ รวมกันเข้าเป็นคำประสมว่า ‘แม่น้ำ’ หมายความว่าทางน้ำใหญ่

บรรจบ พันธุเมธา (2544: 108) ได้กล่าวว่า คำประสม คือ คำที่มีคำ 2 คำหรือมากกว่านั้นมาประสมกันเข้าเป็นคำใหม่อีกคำหนึ่ง คำที่ประสมกันเข้าเป็นคำใหม่นี้ แต่ละคำไม่ได้มีความหมายคล้ายกันอย่างคำซ้อน ความหมายสำคัญอยู่ที่คำต้น ส่วนคำตามมาเป็นส่วนขยาย เจตนาในการสร้างคำประสมก็เป็นเช่นเดียวกับคำซ้อน คือให้ได้มีความหมายใหม่ใช้ในภาษา

1. นำคำที่มีความสมบูรณ์ที่มีใช้ในภาษา 2 คำหรือมากกว่านั้นประสมเข้ากัน ให้คำต้นเป็นคำตัวตั้งมีความหมายสำคัญ คำอื่นนอกจากนั้นซึ่งอาจถือเป็นคำขยายก็ได้ ช่วยขยายความ เพื่อบอกลักษณะทั้งลักษณะใหญ่และลักษณะย่อย

2. คำที่ประสมแล้วจะมีความหมายใหม่ ต้องการให้หมายถึงอะไร เป็นชื่อของอะไร กำหนดตัวตั้งตามนั้น ถ้าต้องการบอกรายละเอียดว่าลักษณะเป็นอย่างไร ประโยชน์ใช้สอยอย่างไร หรืออื่นๆ ก็กำหนดคำขยายที่ตามมาให้ได้ความตามต้องการ บางทีต้องอาศัยการย่อความอันยืดยาวลงไว้ในคำเพียง 2-3 คำ หรือบางทีในคำเพียงคำเดียว

3. คำตัวตั้งก็ตามคำขยายก็ตาม อาจเป็นคำที่มีหน้าที่ต่างๆ เป็นคำนามก็มี กริยาก็มี คำวิเศษณ์ก็มี เมื่อประสมกันแล้วทำหน้าที่ได้ทั้งเป็นนาม กริยา และคำวิเศษณ์

จากที่มีผู้กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า คำประสม คือ คำที่มีคำ 2 คำหรือมากกว่านั้นมาประสมเข้ากันเป็นคำใหม่อีกคำหนึ่ง คำที่ประสมกันแต่ละคำไม่ได้มีความหมายคล้ายกันเหมือนกับคำซ้อน

คำย่อ

มีผู้ให้ความหมายของคำย่อไว้ ดังนี้

ปรีชา ช้างขวัญยืน (2525: 158) ได้กล่าวว่า คำย่อ คือ การลดรูปของคำหรือการทำให้คำนั้นสั้นลง โดยทั่วไปการย่อคำจะปรากฏในรูปของพยัญชนะหนึ่งตัวตามด้วยเครื่องหมายมหัพภาค (.) เช่น พ.ศ. ย่อมาจากพุทธศักราช, อ. ย่อมาจาก อำเภอ

ดวงใจ ไทยอุบล (2543: 110) ได้กล่าวว่า คำย่อ หมายถึง คำที่เขียนเพื่อต้องการประหยัดเนื้อที่ในการพิมพ์หรือเพื่อประหยัดถ้อยคำมี 2 ประเภท คือ

1. คำย่อที่มีใช้อย่างไม่เป็นทางการและไม่เป็นที่เข้าใจโดยทั่วไป เช่น ร.ร. อาจหมายถึงโรงเรียน หรือ โรงแรมก็ได้
2. คำย่อที่มีใช้อย่างเป็นทางการเป็นที่รู้จักกันดีและใช้กันโดยทั่วไป เช่น พ.ศ. (พุทธศักราช), ค.ศ. (คริสต์ศักราช), ส.ค.ส. (ส่งความสุข)

บางครั้งการใช้คำย่อโดยวิธีพูดละไว้ในฐานที่เข้าใจ เช่น

เมืองกาญจน์	หมายถึง	จังหวัดกาญจนบุรี
นายกฯ	หมายถึง	นายกรัฐมนตรี
จุฬาฯ	หมายถึง	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กำชัย ทองหล่อ (2519: 158) ได้กล่าวว่า คำย่อ หมายถึง การลดรูปของคำโดยใช้พยัญชนะต้นของพยางค์แรกของคำเป็นตัวย่อ โดยตัวย่อต้องมีจุดกำกับเสมอ เช่น ก.พ. , ป.4 เป็นต้น

จากที่มีผู้กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า คำย่อ หมายถึง การลดรูปของคำโดยการใช้พยัญชนะต้นของพยางค์แรกของคำเป็นตัวย่อ โดยตัวย่อต้องมีจุดกำกับเสมอ หรือเป็นการนำคำมาใช้โดยการย่อหรือตัดคำจากคำเต็มหรือกลุ่มคำ เป็นการพูดสั้นๆ ละส่วนที่เหลือไว้ในฐานที่เข้าใจ เป็นคำที่คนทั่วไปสามารถเข้าใจได้

คำตัด

มีผู้ให้ความหมายของคำตัดไว้ ดังนี้

กำชัย ทองหล่อ (2519: 158) ได้กล่าวว่า คำตัด หมายถึง การตัดหรือการลดรูปของคำให้เหลือน้อยกว่าคำเดิม โดยที่ตัดหรือลดพยางค์แล้วความหมายเท่ากับคำเดิม หรือแม้จะมีความหมายเพี้ยนไปจากเดิมบ้าง แต่ก็ยังแสดงเค้าของเดิมอยู่ เช่น ผิดชอบ มาจากคำว่า ผิดชอบชั่วดี

พนมพร นิรัญทวี และเทพี จรัสจรวงเกียรติ (2538: 48) ได้กล่าวว่า คำตัด หมายถึง การเขียนย่อคำให้สั้นลง มักใช้ในภาษาหนังสือพิมพ์

อรรถพร อุบลเยี่ยม (2546: 92) ได้กล่าวว่า การตัดคำ ได้แก่ การใช้คำหรือกลุ่มคำไม่เต็มรูป อาจทำให้การสื่อสารไม่ชัดเจน เพราะเกิดความกำกวมขึ้นโดยไม่ตั้งใจ เช่น

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นมหาวิทยาลัยที่ได้รับความนิยมจากนักเรียนที่สมัครเข้าศึกษาในปัจจุบันเป็นจำนวนมาก

ควรออกเสียงเป็น มหาวิทยาลัย ให้เต็มคำเพื่อให้ฟังรู้และเสียงของคำถูกต้อง

ขอให้ท่านกรรมการทุกท่านนำข้อมูลที่ได้ไปพิจารณาให้ถี่ถ้วนก่อนที่จะประชุมครั้งต่อไป
ควรออกเสียงเป็น พิจารณา ให้เต็มคำเพื่อให้ฟังรู้และเสียงของคำถูกต้อง

จากที่มีผู้กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า คำตัด หมายถึง การตัดหรือลดรูปของคำให้เหลือน้อยกว่าคำเดิม การใช้คำเพียงบางส่วนหรือบางคำที่มีใช้ในปัจจุบันทำให้คำสั้นลง

2. การใช้สำนวน

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการใช้สำนวนมีดังนี้

ความหมายของสำนวน

มีผู้ให้ความหมายของสำนวนไว้ ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 1187) ให้ความหมายของ สำนวน ว่าหมายถึง ถ้อยคำที่เรียบเรียง, โวหาร, บางทีก็ใช้ว่า สำนวนโวหาร ถ้อยคำหรือข้อความที่กล่าวสืบต่อกันมาอย่างช้านานแล้ว มี

ความหมายไม่ตรงตามตัวหรือมีความหมายอื่นแฝงอยู่ ถ้อยคำที่แสดงออกมาเป็นข้อความพิเศษ เฉพาะภาษาหนึ่งๆ

สง่า กาญจนาคพันธุ์ (2538: 1) ได้กล่าวว่า สำนวน เป็นคำพูดอย่างหนึ่ง พูดเป็นชั้นเชิงไม่ตรงไปตรงมา แต่ให้ความหมายในคำพูดนั้นๆ ต้องคิดจึงจะเข้าใจหรือบางทีคิดแล้วเข้าใจไปอย่างอื่นได้ หรือไม่เข้าใจเอาเลยก็ได้ คำพูดเป็นชั้นเชิงนี้เรียกว่า สำนวน

ประเทือง คล้ายสุบรรณ (2530: 1) ได้กล่าวว่า สำนวน หมายถึง ถ้อยคำในภาษาไทยที่ใช้พูดจาสื่อสารกัน โดยมีความหมายเป็นนัยเกินความกว้างหรือลึกซึ้ง มิใช่แปลความหมายของคำตรงตัว เป็นความหมายเชิงอุปมาเปรียบเทียบหมายรวมไปถึงคำคม สุภาษิต คำพังเพย คำกล่าว และโวหารต่างๆ ด้วย

ไขสรี ปรามาช (2534: 12) ได้กล่าวว่า สำนวน หมายถึง ถ้อยคำที่ได้มีความหมายตรงไปตรงมาตามตัวอักษรหรือแปลตามรากศัพท์ แต่เป็นถ้อยคำที่มีความหมายเป็นอย่างอื่นคือ เป็นชั้นเชิงชวนให้คิด ซึ่งอาจจะเป็นในเชิงเปรียบเทียบหรืออุปมาอุปไมย

จารุวรรณ พุทธิบัณฑิต, สมมาตร มิศรี และปราณี คงวัฒนะ (2543: 28) กล่าวว่า สำนวน หมายถึง ถ้อยคำที่เรียบเรียงขึ้น โดยการประดิษฐ์ถ้อยคำหรือประสมคำอย่างคมคาย มีความหมายลึกซึ้ง และสื่อสารให้รู้และเข้าใจกันตามจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง มีความหมายไม่ตรงไปตรงมา ส่วนมากจะมีความหมายโดยนัยหรือในลักษณะเชิงเปรียบเทียบ เรียบเรียงไม่ถูกหลักไวยากรณ์ แต่เป็นที่ยอมรับและเข้าใจกันแพร่หลาย

วาสนา เกตุภาค (2530: 19) กล่าวถึงความหมายของสำนวนพอสรุปได้ว่า สำนวน หมายถึง ถ้อยคำที่เรียบเรียงเป็นข้อความ หรือคำพูดที่เป็นชั้นเชิง ไม่ตรงตามรูปภาษา แต่มีความหมายเป็นอย่างอื่นที่ต้องอาศัยการตีความ ดังนั้น ผู้ใช้สำนวนจึงจำเป็นต้องรู้ความหมายของสำนวนที่จะใช้อย่างถูกต้องและใช้ให้เข้ากับเรื่องที่กำลังกล่าวถึง เพื่อขยายความให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า สำนวน คือ ถ้อยคำที่เรียบเรียงเป็นข้อความหรือคำพูดที่เป็นชั้นเชิง มีความหมายลึกซึ้ง ไม่ตรงไปตรงมา มักมีความหมายในลักษณะเปรียบเทียบ

ประเภทของสำนวน

วาสนา เกตุภาค (2530: 19-20) ได้จำแนกสำนวนออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. การใช้สำนวนเก่าที่ใช้กันมานานแล้ว โดยถือเป็นคำรวมที่ใช้เรียกคำประเภท สุภาษิต คำพังเพย คำคม ตลอดจนวลีสำเร็จรูปต่าง ๆ ที่ใช้แพร่หลายแล้ว เช่น รักดีหามจั่ว รักชั่วหามเสา, นายว่าจี่ข้าพลอย, เรือล่มเมื่อจอด ตาบอดเมื่อแก่

2. การใช้สำนวนใหม่ ที่ผู้พูดหรือผู้เขียนแต่ละคนคิดเรียบเรียงขึ้นใหม่ ซึ่งบางสำนวนก็ใช้ภาษาผิดไวยากรณ์ บางท่านเรียกสำนวนประเภทนี้ว่า ภาษาแหวกแนว และเป็นที่น่าสังเกตว่าสำนวนภาษาเหล่านี้ มักมีพลังดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายและรวดเร็ว

จารูวรรณ พุทธิบัณฑิต, สมภารถ มีศรี และปรางค์ คงวัฒนะ (2543: 28-29) ได้จำแนกสำนวนออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. สำนวนดั้งเดิมหรือสำนวนโบราณ เป็นวลีหรือประโยคที่ลึกซึ้งคมคาย มีความหมายแฝงเป็นคำสอนหรือเป็นคติให้คิด นิยมใช้กันแพร่หลาย เช่น ตักบาตรถามพระ กินน้ำได้ศอก ข้าวแดงแกงร้อน จิงก็รำขากี้แรง เขียนเสือให้วัวกลัว เป็นต้น

2. สำนวนใหม่ เป็นสำนวนที่เกิดขึ้นใหม่ คนปัจจุบันใช้พูดจากัน สำนวนเหล่านี้เกิดขึ้นโดยพิจารณาจากการกระทำเป็นส่วนใหญ่ ไม่คำนึงถึงความไพเราะ สละสลวยเหมือนสำนวนดั้งเดิม แต่ใช้สื่อสารเป็นที่เข้าใจกัน เช่น

เท่าไฟ หมายถึง เต็มรุ่งเรือง

ดินผี หมายถึง พวกที่ซบถเร็วเกินอัตรา

หมาคาบไปกิน หมายถึง ไม่ได้รับสิ่งของหรือคนเพราะมีผู้อื่นแย่งไป

จากการใช้สำนวนที่มีผู้กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า สำนวน หมายถึง ถ้อยคำที่เรียบเรียงเป็นข้อความ หรือคำพูดที่เป็นชั้นเชิง กล่าวอย่างมีความหมายแฝง มีความหมายไม่ตรงไปตรงมา มักเป็นความหมายในลักษณะเปรียบเทียบ ซึ่งผู้ใช้สำนวนจำเป็นต้องรู้ความหมายของสำนวนที่จะใช้อย่าง

ถูกต้อง และใช้ให้เข้ากับเรื่องที่กำลังกล่าวถึงอยู่ด้วย โดยแบ่งจำนวนได้เป็น 2 ประเภท คือ จำนวนเก่า และจำนวนใหม่

3. การใช้โวหาร

การใช้โวหารเป็นกลวิธีอย่างหนึ่งในการเขียนความเรียงอย่างมีศิลปะ เพื่อให้ผู้อ่านได้รับเนื้อหาตามความมุ่งหมายของผู้เขียน ซึ่งกลวิธีดังกล่าวขึ้นอยู่กับ การเลือกสรรถ้อยคำของผู้เขียน

ฉนวน สุรสิทธิ์ (2522: 187) ได้กล่าวว่า โวหารที่นิยมใช้ในปัจจุบัน มี 5 ชนิด คือ

1. บรรยายโวหาร เป็นกลวิธีการเขียนที่มุ่งจะให้ผู้อ่านได้รับความรู้อย่างละเอียดแจ่มแจ้งในเรื่องนั้นๆ ซึ่งผู้เขียนอาจใช้วิธีการอธิบาย บรรยาย หรือเล่าเรื่องก็ได้ แต่ผู้เขียนควรมีความรู้เรื่องที่จะเขียนบรรยายเป็นอย่างดี และเลือกเฟ้นเนื้อหาที่น่าสนใจในการนำเสนอ โดยใช้ภาษาต่างๆ ตรงประเด็น และลำดับความคิดอย่างต่อเนื่อง ไม่วกวนสับสน หากจะมีการเปรียบเทียบควรเปรียบเทียบโดยตรง หรืออาจยกตัวอย่างเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องนั้นเด่นชัดยิ่งขึ้น

2. พรรณาโวหาร เป็นกลวิธีการเขียนที่มุ่งจะให้ผู้อ่านได้รับประสาทสัมผัสทั้งห้า คือ ได้เห็น ได้ยิน ได้ฟัง ได้รู้สึก เพื่อให้เกิดจินตนาการ และเกิดความเพลิดเพลินเช่นเดียวกับผู้เขียน ซึ่งผู้เขียนควรเลือกเขียนลักษณะเฉพาะของสิ่งนั้นอย่างละเอียด โดยใช้ถ้อยคำที่ประณีต เช่น คำที่แสดงภาพ แสดงอาการ หรือให้ความรู้สึก เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพคล้อยตามผู้เขียน และทำให้เกิดความซาบซึ้งประทับใจในข้อเขียนเหล่านั้น

3. เทศนาโวหาร เป็นกลวิธีการเขียนที่มุ่งให้ผู้อ่านเกิดความเชื่อในเรื่องความเป็นจริงที่ผู้อ่านเข้าใจดีอยู่แล้ว เช่น ธรรมะ คำสั่งสอน ภาษิต คติต่างๆ หรือทำให้ผู้อ่านเกิดการเปลี่ยนความคิดเห็น ทศนคติ ความรู้สึก และปฏิบัติตามข้อเขียนดังกล่าว ซึ่งผู้เขียนจะต้องใช้ภาษาที่โน้มน้าวชักจูงใจให้ผู้อ่านคล้อยตาม โดยนำเสนอข้อเขียนที่แสดงเหตุผลลือเท็จจริง เพื่อสร้างความเชื่อถือศรัทธา

4. อุปมาโวหาร เป็นกลวิธีการเขียนที่ยกข้อความมาเปรียบเทียบสิ่งที่อธิบายและเข้าใจยากให้เข้าใจง่าย หรือสิ่งที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรมมากขึ้น เพื่อมุ่งให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความนั้นชัดเจนยิ่งขึ้น

5. สาธกโวหาร เป็นกลวิธีการเขียนที่ยกตัวอย่างซึ่งเป็นเรื่องจริงและสอดคล้องกับข้อความหลัก โดยผู้เขียนนำมาประกอบในข้อความนั้น เพื่อมุ่งให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความได้อย่างเด่นชัด

สิริวรรณ นันทจันทุล (2546: 23-25) กล่าวว่า โวหารในการเขียนประเภทต่างๆ แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. บรรยายโวหาร การเล่าเรื่อง อธิบายเรื่องราวเหตุการณ์ หรือ ข้อความรู้อย่างใดก็ตาม ข้อเท็จจริง ด้วยถ้อยคำภาษาที่กะทัดรัด ตรงไปตรงมา เน้นที่สาระสำคัญ ความชัดเจนแจ่มแจ้ง งานเขียนที่ใช้บรรยายโวหาร เช่น รายงาน หนังสือเรียน บทความทางวิชาการ เป็นต้น

2. พรรณาโวหาร การพรรณนาเรื่องราวหรือความรู้สึกอย่างละเอียดลออ มุ่งให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกซาบซึ้ง เกิดอารมณ์คล้อยตามไปกับเรื่องราวหรือข้อความนั้น ตลอดจนเห็นภาพเหตุการณ์เรื่องราวอย่างชัดเจน ดังนั้น จึงมักใช้การเล่นคำ เสียงสัมผัส และการใช้ภาพพจน์ในพรรณนาโวหาร พรรณาโวหารมักใช้ในงานเขียนแนวบันเทิงคดี หรืองานเขียนที่ต้องการก่อให้เกิดความสะเทือนอารมณ์มากกว่างานเขียนที่เน้นสาระสำคัญ หรือเน้นข้อเท็จจริง งานเขียนที่มักใช้พรรณนาโวหาร เช่น การพรรณนาความงามของตัวละคร การพรรณนาฉากในเรื่องสั้น เป็นต้น

3. เทศนาโวหาร เป็นการใช้ถ้อยคำภาษาเพื่อแสดงความแจ่มแจ้ง ชี้ให้เห็นคุณและโทษของสิ่งต่างๆ รวมทั้งข้อแนะนำสั่งสอนอย่างมีเหตุผล เพื่อให้ผู้อ่านคิดเห็นคล้อยตาม ตลอดจนปฏิบัติตามที่ผู้เขียนเสนอแนะ งานเขียนที่มักใช้เทศนาโวหาร เช่น พระบรมราโชวาท ปาฐกถา เป็นต้น

4. อุปมาโวหาร เป็นการใช้ถ้อยคำแสดงการเปรียบเทียบข้อความ เรื่องราวให้ชัดเจนขึ้น แสดงความรู้สึกได้ลึกซึ้ง แสดงจินตนาการได้แจ่มแจ้ง ซึ่งอาจจะเปรียบเทียบความเหมือนกัน หรือความขัดแย้งกันของสิ่งสองสิ่ง อุปมาโวหารมักใช้ประกอบโวหารอื่น เช่น บรรยายโวหาร พรรณาโวหาร เทศนาโวหาร

5. สาธกโวหาร เป็นการใช้ถ้อยคำภาษาเพื่อให้เกิดความชัดเจน ด้วยการยกตัวอย่าง ยกนิทาน สุภาษิต การเปรียบเทียบ ดำเนินการ หรือเหตุการณ์มาประกอบเพื่ออธิบายให้แจ่มแจ้ง หรือสนับสนุนความคิดเห็นที่เสนอให้หนักแน่น น่าเชื่อถือ สาธกโวหารมักใช้ประกอบโวหารอื่น เช่น บรรยายโวหาร เทศนาโวหาร พรรณาโวหาร

พรพรรณ ชารานุมาศ (2544: 110) ได้แบ่งโวหารในภาษาไทยไว้เป็น 7 ประเภท ได้แก่

1. บรรยายโวหาร คือ โวหารเล่าเรื่อง ซึ่งเป็นการกล่าวถึงเหตุการณ์เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้เรื่องราวหรือได้ข้อสังเกตอย่างหนึ่งอย่างใด เป็นการเขียนเล่าเหตุการณ์ นำเสนอเรื่องราวในแง่มุมของการให้ความรู้ โดยแสดงให้เห็นความเคลื่อนไหวหรือพัฒนาการของกิจกรรมหรือสิ่งที่บรรยาย การนำเสนอข้อเท็จจริงที่น่าสนใจ การแนะนำให้อ่านได้รู้จักบุคคล สถานที่ ภาษาที่ใช้ในการเขียนบรรยายจึงควรเป็นภาษาที่เรียบง่ายไปจนถึงภาษาพูดหรือที่เรียกว่าภาษาปาก ทั้งนี้ก็เพื่อให้เข้ากับบรรยากาศของการเล่า เพื่อให้ผู้อ่านติดตามเรื่องโดยตลอดจึงเหมาะกับการเขียนเชิงประวัติศาสตร์ การเขียนสารคดี จดหมายเหตุ

2. อธิบายโวหาร คือ โวหารที่ให้อ่านเข้าใจเรื่องราวได้อย่างชัดเจน ถูกต้อง ทำให้ความคิดในเรื่องใดเรื่องหนึ่งกระจ่างชัดเจนขึ้น มักใช้กับงานเขียนเชิงวิชาการ งานเขียนเพื่ออธิบายนิมิตลักษณะต่างๆ กัน ทั้งที่เป็นความรู้ความคิด เช่น อธิบายวิธีทำอาหาร อธิบายศัพท์ อธิบายธรรมะ เป็นต้น สารสำคัญอยู่ที่การให้เนื้อหาสาระและการขยายความจนผู้อ่านเกิดความเข้าใจ การอธิบายต้องเสนอข้อมูลที่มีความถูกต้องและสามารถสร้างความเข้าใจที่ชัดเจนให้แก่ผู้อ่านได้ ภาษาที่ใช้เชิงอธิบายมักจะนิยมใช้ภาษาที่เป็นแบบแผนและกึ่งแบบแผน ซึ่งขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผู้เขียนว่าต้องการจะเขียนให้เป็นหนังสือตำราเรียน หรือต้องการเพียงให้เป็นเรื่องที่ผู้อ่านทั่วๆ ไปก็อ่านได้

3. พรรณนาโวหาร คือ กระบวนการเขียนที่ใช้ถ้อยคำสละสลวยอย่างละเอียดลออเพื่อให้เห็นภาพที่พรรณนาอย่างชัดเจนให้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตาม เกิดจินตนาการ ชาบซึ่งประทับใจ เป็นการบอกสิ่งที่ผู้เขียนสังเกตเห็นหรือรู้สึก แล้วประสงค์ให้อ่านเกิดมโนภาพตามการเขียน โวหารเชิงพรรณนามักใช้แทรกอยู่กับการเขียนแบบอื่นๆ เพื่อสะท้อนให้อ่านเห็นเด่นชัด การเขียนเชิงพรรณนาโวหารนั้นต้องคำนึงถึงการใช้ภาษาเป็นสำคัญ โดยเลือกสรรถ้อยคำเพื่อสื่อความหมาย สื่อกภาพ สื่อบรรณให้เหมาะกับเนื้อหา รวมทั้งใจความหรือสาระที่พรรณนาก็ต้องให้คล้อยตามกับเนื้อหาที่ต้องการจะพรรณนานั้นด้วย มักใช้กับเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการชมความงามของสถานที่ บุคคล ธรรมชาติ หรือพรรณนาอารมณ์ลักษณะของบุคคล ซึ่งอาจแทรกความรู้สึกลงไปด้วย

4. อภิปรายโวหาร คือ โวหารที่มุ่งแสดงความคิดเห็น ต่อเหตุการณ์ที่น่าสนใจในขณะนั้น โดยมุ่งที่จะให้อ่านคล้อยตามกับทัศนความคิดเห็นหรือสมมติฐานนั้นด้วย โวหารเชิงอภิปรายนี้จะพบเห็นได้จากบทความต่างๆ ในหนังสือพิมพ์รายวันและรายสัปดาห์ มีทั้งกล่าวสนับสนุนและ

โต้แย้งในแต่ละประเด็นนั้น มีทั้งการร่วมระบุนถึงปัญหารวมไปถึงวิธีแก้ปัญหานั้น มีทั้งเขียนเพื่อล้อเลียน เพื่อเสียดสี มีทั้งกร้าวแฉและแบบเรียบๆ ภาษาที่ใช้จึงแตกต่างกันออกไปตามลีลาของผู้เขียนและลักษณะของเรื่อง จึงนับได้ว่าค่อนข้างมีความเป็นอิสระ เช่น ถ้าเป็นเรื่องโต้แย้ง ภาษาที่ใช้จะเป็นกึ่งแบบแผนที่ค่อนข้างเป็นทางการและจริงจัง

5. เทศนาโวหาร คือโวหารที่มุ่งโน้มน้าวใจให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านเข้าใจ เห็นด้วย เชื่อถือและปฏิบัติตาม การใช้โวหารชนิดนี้จะต้องอาศัยกลวิธีที่แนบเนียน อาจเขียนเป็นทำนองชี้ให้เห็นคุณและโทษของสิ่งต่างๆ เพื่อชักจูงให้ผู้อ่านเห็นคล้อยตามได้ ภาษาที่ใช้มักนิยมใช้ภาษาเรียบง่ายแต่มีความสุภาพอ่อนโยน เพื่อโน้มน้าวใจผู้อ่านให้เกิดอารมณ์คล้อยตาม จะมีการแนะนำสั่งสอนอย่างมีเหตุผล ชี้ให้เห็นถึงคุณและโทษ ตลอดจนมีการยกตัวอย่างเปรียบเทียบประกอบให้เหมาะสมกับระดับของผู้อ่าน

6. อุปมาโวหาร คือโวหารที่ใช้การเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมยมาใช้ เพื่อให้เห็นภาพความรู้สึก หรือเพื่อให้ความหมายแจ่มแจ้งขึ้น อุปมาโวหารมักอยู่คู่กับพรรณนาโวหาร หรืออาจใช้เสริมเทศนาโวหาร หรือบรรยายโวหารก็ได้

7. สาธกโวหาร คือการเขียนโดยการยกตัวอย่างประกอบเรื่องราวให้ข้อความในเรื่องเด่นชัดขึ้น ข้อความที่ยกมานั้นมักเป็นประวัติศาสตร์ ขวัญ เหตุการณ์ ที่เกิดขึ้น หรือนิทานชาดก เป็นต้น โวหารชนิดนี้มักใช้แทรกอยู่ในโวหารชนิดอื่น

จากข้อมูลการใช้โวหารในการเขียนข้างต้น สรุปได้ว่า โวหารที่ใช้ในการเขียนเป็นแนวทางที่ใช้ในการวิเคราะห์ในครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 5 ประเภท คือ บรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร เทศนาโวหาร อุปมาโวหาร และสาธกโวหาร ซึ่งโวหารที่ใช้ในการเขียนนี้จุดประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ เนื้อความตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียนอย่างชัดเจน และเกิดความรู้สึกประทับใจในงานเขียนชิ้นนั้นยิ่งขึ้น

4. การใช้ระดับภาษา

ระดับภาษา คือ การพิจารณาแบ่งภาษาตามลักษณะการใช้ภาษา โดยพิจารณาจากบุคคลที่เป็นผู้รับสาร เนื้อหาของสารที่ใช้ในการสื่อสาร รวมถึงสื่อที่ใช้ในการสื่อสารนั้นๆ จุดประสงค์ เพื่อให้ผู้ใช้ภาษาเลือกใช้ถ้อยคำภาษาในระดับภาษาให้เหมาะสมแก่ผู้รับสาร การสื่อสารจึงสัมฤทธิ์ผล

ประยูทธ กุศลสาร (2527: 12) ได้กล่าวว่า ทุกภาษาจะแบ่งระดับภาษาได้เป็น 3 ระดับ ได้แก่

1. ภาษาปาก หมายถึง ภาษาที่ใช้พูดในชีวิตประจำวันเป็นส่วนใหญ่ การเขียนที่ใช้ระดับภาษาปากก็มีบ้างเพื่อให้สมจริงตามสภาพการใช้ ภาษาปาก ได้แก่ ภาษาถิ่น ภาษาที่ใช้ในการซื้อขาย ภาษาที่ใช้สนทนาระหว่างคนคุ้นเคย ภาษาที่ใช้เขียนในงานบันเทิงคดี เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น เป็นต้น

2. ภาษาถึงแบบแผน หมายถึง ภาษาพูด และภาษาเขียนที่ไม่เป็นทางการมากนัก ภาษาพูด อาทิ ภาษาพูดสนทนาระหว่างผู้มีการศึกษา หรือสนทนาระหว่างผู้ที่ไม่คุ้นเคยกัน ส่วนในการเขียน เช่น จดหมายธุรกิจ หนังสือราชการ และภาษาที่ใช้ในนิตยสาร เป็นต้น

3. ภาษาแบบแผน หมายถึง ภาษาที่ใช้อย่างเป็นทางการ มักเป็นภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด อาทิ คำปราศรัยของบุคคลสำคัญในโอกาสต่างๆ คำกล่าวในงาน โอกาสที่เป็นพิธีการ เช่น การกล่าวต้อนรับ กล่าวอวยพรถวายพระพร เป็นต้น ส่วนภาษาเขียน เช่น ภาษาที่ใช้ในการเขียนตำรา แบบเรียน หนังสือราชการ เป็นต้น

ชำนาญ รอดเหตุภัย (2522: 61-66) กล่าวว่า การจัดระดับภาษาแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ตามลักษณะการใช้ ดังนี้

1. ภาษาปาก หมายถึง ภาษาที่ส่วนใหญ่ใช้ในการพูดในชีวิตประจำวัน ภาษาที่ใช้กับบุคคลที่สนิทสนมคุ้นเคย มิได้คำนึงถึงแบบแผนของภาษา เน้นที่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจกันได้เท่านั้น จำแนกจาก

- ภาษาถิ่น หมายถึง ภาษาย่อย ซึ่งมีลักษณะแตกต่างกันไปจากภาษาโดยส่วนรวมของชาติ ความแตกต่างนี้มักจะเป็นเฉพาะด้านเสียงของคำและวงศัพท์เท่านั้น ระบบไวยากรณ์ยังคงเป็นแนวเดียวกันอยู่สามารถสื่อสารได้ทั่วไป ได้แก่ ภาษาถิ่นเหนือ ภาษาถิ่นใต้ เป็นต้น

- การพิจารณาสภาพเศรษฐกิจ การศึกษา เพศ วัย และองค์ประกอบอื่นๆ ซึ่งแยกได้ดังนี้ ภาษาชาวบ้านทั่วไป ภาษาชาวกรุง ภาษาเด็ก ภาษาผู้ใหญ่ เป็นต้น

2. ภาษาถึงแบบแผน หมายถึง ภาษาที่มีลักษณะก้ำกึ่งกันระหว่างภาษาปากกับภาษาแบบแผน คือมีความประณีต สละสลวยมากกว่าภาษาปาก เช่น

- การพูดในที่ประชุมทั่วไป
- การสนทนาระหว่างผู้ที่ไม่คุ้นเคยกัน
- การใช้ภาษาในสื่อมวลชนประเภทต่างๆ โดยเฉพาะในการรายงานข่าวทั่วไป บทความ สารคดี โฆษณา ประชาสัมพันธ์
- การเขียนจดหมายธุรกิจ
- การบรรยาย หรือการพรรณนาความในหนังสือบันเทิงคดีทั่วไป

3. ภาษาแบบแผน หมายถึง ภาษาที่ใช้อย่างเป็นทางการ ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนทุกอย่างทั้งด้านการใช้คำ สำนวน ประโยค ภาษาแบบแผนเหมาะสำหรับการใช้ภาษาในกรณีต่อไปนี้

- การกล่าวสุนทรพจน์โอกาสต่างๆ
- การเขียนเรียงความ บทความทางวิชาการ
- การเขียนเอกสารทางราชการทุกชนิด
- การเขียนตอบข้อสอบ
- บทความสำคัญของหนังสือพิมพ์ เช่น บทบรรณาธิการ บทวิจารณ์ทางการเมือง เป็นต้น

สุริวงค์ พงศ์ไพบูลย์ (2531: 6-7) ได้จำแนกระดับภาษาเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ภาษาปาก ส่วนใหญ่เป็นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน ภาษาถิ่น ภาษาที่ใช้ในการซื้อขายในตลาด ในโรงเรียน ในร้านค้า ภาษาสแลง ภาษาที่ใช้ในการเล่นบางอย่าง เช่น จำลอง ภาษาปากที่ใช้ในภาษาเขียน เช่น บทกลอน ข้อเขียนในนวนิยาย ในเรื่องสั้น รายงานข่าวสังคม รายงานข่าวกีฬา ข่าวบันเทิง เป็นต้น

2. ภาษาถึงแบบแผน เป็นทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน เช่น ภาษาที่ใช้ในการสนทนาระหว่างผู้อยู่ต่างฐานะ ต่างตำแหน่ง และต่างวุฒิ การสนทนากับสุภาพชนที่ไม่คุ้นเคยกันมาก่อนการพูดในที่ประชุมกับผู้ฟังทั่วไป เช่น การอภิปราย เป็นต้น ภาษาที่ใช้ในสื่อมวลชน อาทิ หนังสือพิมพ์รายวัน เช่น ข่าว บทความ เป็นต้น

3. ภาษาแบบแผน คือ ภาษาที่ยอมรับกันทั่วไปว่าถูกต้องและประณีต มักใช้ในภาษาเขียน มากกว่าภาษาพูด หรือเขียนสำหรับพูดอย่างมีพิธีการ อาทิ ปาฐกถา โอวาท เป็นต้น ส่วนการเขียน เช่น วรรณกรรมประเภทสารคดี หนังสือประเภทตำรา แบบเรียน ข้อเขียนทางวิชาการ เป็นต้น

สิริวรรณ นันทจันทุล (2540: 110 – 114) ได้แบ่งประเภทของระดับภาษาไว้ ดังนี้

1. ภาษาปาก ภาษาที่ใช้สื่อสารเฉพาะกับผู้สนทนาคู่กันเคยกันมากจนถึงมากเป็นพิเศษ ในโอกาสที่ไม่เป็นทางการ หรือการสื่อสารผ่านสื่อ ผู้ส่งสารและผู้รับสารมีสถานภาพต่างๆ ใกล้เคียงกัน ภาษาในระดับนี้ใช้ทั้งในการพูดและการเขียน ในการเขียน เช่น จดหมายส่วนตัว บันทึกส่วนตัว เป็นต้น

2. ภาษาไม่เป็นทางการ ภาษาที่ใช้สื่อสารเฉพาะหน้ากับผู้รู้จักคุ้นเคยกันพอสมควรในโอกาสที่ไม่เป็นทางการหรือการสื่อสารผ่านสื่อผู้ส่งสารและผู้รับสารอาจจะมีสถานภาพบางประการที่แตกต่างกัน การใช้ภาษาระดับนี้เน้นการสื่อความหมายให้เข้าใจกันด้วยวิธีการพูด และวิธีการเขียน เช่น บทความแสดงความคิดเห็น เรื่องสั้น นวนิยาย บทละคร เป็นต้น

3. ภาษากึ่งทางการ ภาษาที่ใช้สื่อสารเฉพาะหน้ากับบุคคลที่ไม่รู้จักกันมาก่อน เพิ่งรู้จักกัน หรือพอรู้จักกันบ้าง แต่ความสัมพันธ์ไม่ใกล้ชิด ในโอกาสจำลองหรือไม่ค่อยเป็นทางการ เนื้อหาของสารที่สื่อสารกันมักเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต การทำงาน สารสาระบันเทิง ด้วยวิธีการพูดเฉพาะหน้าหรือ ด้วยวิธีการเขียน เช่น จดหมายกิจธุระ ข่าวกวามให้ความรู้ทั่วไป บทความวิจารณ์เรียงความ เป็นต้น

4. ภาษาทางการ ภาษาที่ใช้สื่อสารเฉพาะหน้ากับบุคคลที่ไม่รู้จักกันหรือบุคคลที่ผู้ส่งสารรู้จักฝ่ายเดียว ในโอกาสที่ค่อนข้างเป็นทางการ เป็นทางการหรือเป็นทางการมาก ผู้ส่งสารและผู้รับสารมีสถานภาพที่แตกต่างกัน การสื่อสารด้วยวิธีการเขียน เช่น หนังสือราชการ บทความวิชาการ หนังสือเรียน รายงานการวิจัย รายงานการประชุม เป็นต้น

ฉลอมรัตน์ เกษร (2548: 71-75) ได้แบ่งระดับภาษาออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ภาษาระดับพิธีการ คือ ภาษาที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าถูกต้องและประณีต เป็นภาษาที่ใช้ในโอกาสที่มีความสำคัญเป็นพิเศษ ภาษาที่ใช้ในคำสั่งหรือประกาศที่สำคัญๆ เช่น ประกาศพระบรมราชโองการ เป็นต้น

2. ภาษาระดับทางการ เป็นภาษาที่มีแบบแผนลดหลั่นลงมาจากระดับที่หนึ่ง แต่ก็ยังเป็นภาษาระดับสูงที่มีลักษณะสมบูรณ์และถูกไวยากรณ์ มีความชัดเจน สละสลวย สุภาพ ถ้าเป็นการเขียนจะใช้กับข้อเขียนประเภทตำรา บทความทางวิชาการ หนังสือราชการ เป็นต้น

3. ภาษาระดับกึ่งทางการ เป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารโดยปกติทั่วไปในชีวิตประจำวัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจกันด้วยความรวดเร็ว เช่น ภาษาที่ใช้ในสื่อมวลชน ข่าว หรือบทความ ภาษาในงานเขียนสารคดี เป็นต้น

4. ภาษาระดับสนทนา มีลักษณะของภาษาพูดที่เป็นกลางๆ สำหรับใช้สนทนากันในชีวิตประจำวัน ระหว่างผู้ที่คุ้นเคยกัน ภาษาระดับสนทนาจะใช้กับการเขียนนวนิยาย บทละคร บทภาพยนตร์และรายงานข่าว เป็นต้น

5. ภาษาปาก (ภาษาพูด) เป็นภาษาที่ใช้พูดคุยกันในหมู่คนที่สนิทสนม ไม่ค่อยนำมาใช้ในการเขียนนักเนื่องจากเป็นภาษาที่ไม่ระมัดระวังเรื่องความสมบูรณ์ทางหลักไวยากรณ์ จึงไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในที่ที่ต้องการความเป็นระเบียบเป็นงานเป็นการ

จากข้อมูลเรื่องระดับภาษาข้างต้น สรุปได้ว่า ระดับภาษาที่ใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ครั้งนี้ จะแบ่งภาษาออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ภาษาปาก ภาษาไม่เป็นทางการ ภาษากึ่งทางการ และภาษาทางการ ทั้งนี้ผู้เขียนจะเลือกใช้ระดับภาษาให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของผู้เขียน ประเภทของบทความ เนื้อหา และกลุ่มของผู้อ่านได้ตามความต้องการของผู้เขียน

กลวิธีนำเสนอตามรูปแบบของบทความ

ในการเขียนบทความต้องดำเนินการเขียนตามโครงสร้างของการเขียนบทความ ตั้งแต่ชื่อเรื่อง ความนำ เนื้อเรื่อง และความสรุป

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีนำเสนอตามรูปแบบของบทความ มีผู้กล่าวถึงกลวิธีนำเสนอตามรูปแบบของบทความไว้ ดังนี้

ปราณี สุรสิทธิ์ (2549: 137 – 149) กล่าวว่า กลวิธีนำเสนอตามรูปแบบของบทความ ในลักษณะโครงสร้างการเขียนบทความ มีดังนี้

1. การเขียนชื่อเรื่อง ชื่อเรื่องเป็นส่วนแรกที่ผู้อ่านเห็น ดังนั้นต้องหาจุดเด่น ให้เด่นสะดุดตา ต้องการคำหรือความหมายที่คลุมเนื้อหา มีความกะทัดรัดชัดเจน ส่วนความสั้น-ยาวของชื่อเรื่องขึ้นอยู่กับสำนักพิมพ์ บางสำนักพิมพ์กำหนดชื่อบทความยาว 2-3 บรรทัด แต่บางแห่งอาจกำหนดชื่อบทความยาวเพียง 5-6 คำเท่านั้น สิ่งที่เป็นข้อห้ามในการตั้งชื่อคือ ห้ามตั้งชื่อเรื่องที่ชี้ชวนไปทางอบายมุข หรือคำที่ให้เกิดได้เป็น 2 แง่ 2 มุม

ประเภทของชื่อเรื่องแบ่งได้เป็น

- 1.1 ประเภทเรียกความสนใจ เช่น “เหยื่อ”, “พัฒนาคนเพื่อคน”
- 1.2 ประเภทขู่และลึกลับ เช่น “พฤษภาทมิฬ”, “เจ้าจำปีสายการบินอันตราย”
- 1.3 ประเภทการระบุเรื่อง เช่น “สังคมที่ปรารถนา”
- 1.4 ประเภทโคลงกลอน รวมทั้งสำนวนต่างๆ เช่น “เฮือกสุดท้าย สปอร์ตคอมเพล็กซ์ ขายผ้าอาหรน้ำรอด”
- 1.5 ประเภทบอกเล่า เช่น “คนไทยกับโศกนาฏกรรมของญี่ปุ่น”
- 1.6 ประเภทคำถาม เช่น “น้ำมันเตือนกับใครรับผิดชอบ”
- 1.7 ประเภทคุยกับผู้อ่าน
- 1.8 ประเภทคำเปรียบเทียบกับสิ่งสูง เช่น “คือกระบี่ไร้อาวุธ”, “ฉัตรแก้วกันเทศ”
- 1.9 ประเภทอ้างคำพูด เช่น “ชาติ กอบจิตติ งานเลี้ยงของผมเลิกไปแล้ว ผมมาแล้ว”
- 1.10 ประเภทใช้คำอุทาน เช่น “ระวัง! แก้วรัฐธรรมนูญ นำสู่วิกฤตทางการเมือง”
- 1.11 ประเภทเล่นสัมผัสอักษร เช่น “ประชาธิปไตย – ชาติพัฒนา...พักรบไม่ใช่พบรัก”
- 1.12 ประเภทสมมูลและขัดแย้ง เช่น “รักชาติ – หลงชาติ”
- 1.13 ประเภทชวนขัน เช่น “ถ้าใส่ใหญ่สัจจะ”
- 1.14 ประเภทยกย่อง เช่น “สฤติ ศรีบูรพา”

2. การเขียนความนำ ความนำเป็นส่วนของการกล่าวเปิดเรื่อง เพื่อเรียกร้องให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้และกระหายที่จะได้อ่านต่อไป การเขียนความนำทำได้หลายวิธี โดยทั่วไปที่นิยมเขียนกันอยู่มีวิธีเขียนดังนี้

- 2.1 ความนำที่เป็นข่าว มักใช้กับเรื่องที่มีข่าวเป็นต้นเหตุให้เกิดความคิดในเรื่องที่จะเขียน
- 2.2 ความนำประเภทคุยกับผู้อ่าน ผู้เขียนแสดงความเป็นกันเองกับผู้อ่านด้วยการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 เป็นการพูดคุยด้วยภาษาปาก และภาษาถึงแบบแผน
- 2.3 ความนำประเภทสรุปใจความสำคัญ เป็นการนำประเด็นสำคัญของเรื่องมาเกริ่น ทำให้ผู้อ่านทราบก่อนว่าต่อไปผู้เขียนจะกล่าวถึงอะไร
- 2.4 ความนำประเภทใช้สำนวน คำคม
- 2.5 ความนำแบบเรียกร้องความสนใจ เป็นการนำเหตุการณ์สำคัญมานำเข้าสู่เรื่อง คล้ายกับความนำที่เป็นข่าว แต่เหตุการณ์นั้นมีผลกระทบต่อสภาวะสังคมเศรษฐกิจอย่างสูงมาก
- 2.6 ความนำประเภทบรรยาย เป็นการบรรยายเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง
- 2.7 ความนำประเภทอ้างคำพูด ความนำประเภทนี้จะนำคำพูดของบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องมาปูพื้นฐานความเข้าใจให้กับผู้อ่าน
- 2.8 ความนำประเภทอธิบาย เป็นการขึ้นต้นแบบตรงไปตรงมาเข้าถึงจุดโดยทันที
- 2.9 ความนำประเภทคำถาม เป็นการกระตุ้นผู้อ่านโดยตั้งคำถาม ให้ผู้อ่านคิดตอบและติดตามเรื่องราวต่อไป
- 2.10 ความนำประเภทปริศนา เป็นความนำที่ก่อให้เกิดความสงสัย เคลือบแคลงในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

2.11 ความน่าประหลาดใจ เป็นการนำเหตุการณ์ร้าย หรือรุนแรงมาเกริ่นนำให้ผู้อ่านติดตามต่อไป

3. การเขียนเนื้อเรื่อง เนื้อหาของบทความจะต้องประกอบด้วยข้อมูลที่น่าเชื่อถือ ข้อคิดที่สมเหตุสมผล เขียนโดยผ่านการไตร่ตรองอย่างรอบคอบ และมีข้อเสนอแนะหรือข้อยุติที่เป็นไปได้ การจัดระบบความคิดจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ผู้เขียนควรตระหนัก อาจใช้หลักอริยสัจ 4 คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ในลักษณะว่า ปัญหาคืออะไร สาเหตุมาจากไหน มีข้อมูลหลักฐานอะไรประกอบอยู่บ้าง และวิธีการแก้ไขหรือเสนอแนะมีอะไรบ้าง วิธีการเช่นนี้เรียกว่า การวางโครงเรื่องนั่นเอง เพื่อสะดวกในการดำเนินเรื่องให้เป็นไปตามลำดับ ที่นิยมใช้กันมีดังนี้

3.1 ลำดับตามเวลา และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหลัง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนย่อมมีผลต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลัง มีความสัมพันธ์กันจนเป็นเรื่องราวที่น่าจับตามอง

3.2 ลำดับเนื้อหาตามความสำคัญ สิ่งใดสำคัญกว่าก็เสนอก่อน ได้มาเป็นลำดับ หรือในทางกลับกัน กล่าวถึงสิ่งสำคัญน้อยไปยังสำคัญมากก็ได้

4. การเขียนสรุป ความสรุป คือ การทิ้งท้ายเรื่องหรือปิดเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเจตนารมณ์ของผู้เขียน และเป็นการแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนเพื่อให้ผู้อ่านนำไปติดต่อ การเขียนความสรุปมีหลายลักษณะด้วยกัน ที่สำคัญมีดังนี้

4.1 ความสรุปประเภทเขียนสอดคล้องกับความนำ

4.2 ความสรุปประเภทอ้างสำนวนสุภาษิต คำคม

4.3 ความสรุปแบบบรรยาย

4.4 ความสรุปแบบอธิบาย

4.5 ความสรุปแบบอ้างคำพูด

4.6 ความสรุปแบบสรุปจบ

4.7 ความสรุปประเภทคำถาม

4.8 ความสรุปประเภทชี้แจง

4.9 ความสรุปประเภทประชดประชัน

4.10 ความสรุปแบบฝากข้อคิด

4.11 ความสรุปแบบให้ข้อเสนอแนะ

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2516: 195) กล่าวว่า กลวิธีนำเสนอตามรูปแบบของบทความ ในลักษณะโครงสร้างการเขียนบทความ มีส่วนสำคัญอยู่ 3 ส่วน คือ ความนำ เนื้อเรื่อง และลงท้าย ความนำหรือคำนำ เป็นการกล่าวเปิดเรื่อง อาจกล่าวนำได้หลายลักษณะ เช่น ขึ้นต้นด้วยข้อความที่เป็นข่าวเพื่อดึงดูดความสนใจ ขึ้นต้นด้วยข้อความที่เป็นคำถาม ขึ้นต้นด้วยการบอกจุดมุ่งหมายของเรื่อง ขึ้นต้นด้วยการบอกบทสรุปใจความของเรื่อง ในการเขียนเนื้อเรื่อง หรือการดำเนินเรื่องนั้น ต้องขยายความให้รับกับคำนำ อธิบายความให้กระจ่างชัด ส่วนข้อความลงท้ายนั้น มักจะกล่าวถึงคำแนะนำ หรือวิธีแก้ไขปัญหา หรืออาจย้ำความคิดเห็นของผู้เขียนให้ชัดเจนในด้านการใช้ภาษา ควรใช้ประโยคให้มีความกะทัดรัดไม่ซับซ้อน ถูกต้องตามหลักภาษาไทย

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2534: 249) กล่าวว่า กลวิธีนำเสนอตามรูปแบบของบทความ ในลักษณะโครงสร้างการเขียนบทความส่วนใหญ่จะประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วนเช่นเดียวกับความเรียงคือประกอบด้วย ส่วนนำ ส่วนที่เป็นเนื้อเรื่อง และส่วนท้าย

ส่วนนำ คือ การขึ้นต้นหรือการเปิดเรื่องของบทความ ส่วนนี้มีความสำคัญมาก เพราะเป็นส่วนที่เรียกร้องให้ผู้อ่านสนใจอยากติดตามอ่านเนื้อเรื่องต่อไป

ส่วนเนื้อเรื่อง คือส่วนที่เป็นตอนกลางเรื่อง ส่วนนี้นับว่ามีความสำคัญมากที่สุด ถือเป็นหัวใจของบทความ เพราะเป็นส่วนที่แสดงเนื้อหาสาระของบทความนั้นโดยตรง ซึ่งอาจเป็นการแสดงความรู้ ข้อเท็จจริง หรือประสบการณ์ส่วนตัวของผู้แต่งเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ อาจเป็นข้อคิดเห็นในทางใดทางหนึ่งของผู้แต่ง เช่น เสนอแนะ สนับสนุน หรือโต้แย้ง

ส่วนท้าย คือส่วนที่เป็นตอนปิดเรื่อง เป็นส่วนที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าตอนเปิดเรื่อง เพราะเป็นตอนที่ผู้แต่งรวบรวมใจความสำคัญของเรื่อง เพื่อย้ำประเด็นความให้ผู้อ่านเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น

เอกฉัท จารุเมธิชน (2539: 166-167) กล่าวว่า กลวิธีนำเสนอตามรูปแบบของบทความ ในลักษณะโครงสร้างการเขียนบทความ จะต้องมีการนำ เนื้อเรื่อง และสรุป ส่วนจะเป็นบทความที่ดีได้หรือไม่ย่อมขึ้นอยู่กับความสามารถในการเขียนของแต่ละบุคคล อันได้แก่ การใช้ภาษา การวางโครงเรื่อง ข้อคิดเห็น และทัศนะที่สอดแทรกอยู่ เป็นต้น

1. คำนำหรือบทนำ เป็นการเกริ่นเริ่มแรกเพื่อให้ผู้อื่นได้รู้แนวในเรื่องที่จะเขียน หลังจากที่อยู่ชื่อเรื่องแล้ว การเขียนคำนำเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญ เพราะเป็นจุดเริ่มแรกที่เรียกร้องความสนใจของผู้อ่าน รองลงมาจากชื่อเรื่อง

2. เนื้อเรื่อง คือ ส่วนที่กล่าวถึงตัวเรื่อนั้นๆ หรือรายละเอียดในเรื่องนั้นๆ การเขียนเนื้อเรื่องนี้ผู้เขียนต้องเขียนให้ตรงจุดประสงค์ และความคิดสำคัญที่ต้องการแสดง หรือประสงค์จะสื่อสาร พร้อมทั้งอธิบายหรือขยายความประกอบด้วย นอกจากนี้ยังอาจต้องให้รายละเอียดต่างๆ หลักฐานทางวิชาการ ข้อเสนอสนับสนุนอ้างอิงประกอบด้วย

3. สรุปหรือบทส่งท้าย เป็นการสรุปเรื่องทั้งท้าย เพื่อเน้นหรือย้ำยืนยันความคิดเห็นของผู้เขียน ที่เสนอมาตั้งแต่ต้นอย่างรวบรัดอีกครั้งหนึ่ง อาจเป็นการสรุปเรื่องแล้วทิ้งท้ายข้อคิดบางอย่างให้ผู้อ่านนำไปคิดวินิจฉัย เพื่อช่วยการหาทางแก้ไขต่อไป

ปรัชญา อาภากุล และการุณนัฏ รัตนแสนวงษ์ (2540: 176-180) กล่าวว่า กลวิธีนำเสนอตามรูปแบบของบทความ ในลักษณะ โครงสร้างการเขียนบทความต้องประกอบไปด้วย

1. การตั้งชื่อเรื่อง เป็นส่วนสำคัญในงานเขียน เพราะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน และเป็นสิ่งแรกที่ผู้อ่านจะอ่านก่อนเสมอ ดังนั้นจะต้องเลือกคำหรือข้อความที่สามารถคลุมประเด็นให้ดีที่สุด ชวนให้อยากอ่านเนื้อหาในบทความนั้นๆ

2. การเปิดเรื่อง เป็นการเกริ่นหรือบอกกล่าวให้รู้ว่าเขียนเรื่องอะไร เพื่อแนะนำเรื่องให้ผู้อ่านทราบและโน้มน้าวใจให้สนใจติดตามอ่านรายละเอียดต่อไป

3. การนำเสนอเนื้อเรื่อง เป็นส่วนที่เป็นรายละเอียดของเรื่องที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ การนำเสนอเนื้อเรื่องควรนำเสนอเป็นประเด็นสำคัญๆ ให้ชัดเจน เพื่อแสดงข้อเท็จจริง ความรู้ ความคิดเห็น และประสบการณ์ของผู้เขียนที่มีอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

4. การสรุป เป็นส่วนที่ผู้เขียนต้องการบอกให้ผู้อ่านทราบว่าข้อมูลทั้งหมดที่เสนอมาได้จบลงแล้ว ผู้เขียนควรมีกลวิธีที่จะทำให้ผู้อ่านพอใจ ประทับใจ ส่วนสรุปนี้เป็นส่วนที่ฝากความคิดและปัญหาไว้กับผู้อ่านหลังจากที่อ่านแล้ว

โครงการบริหารวิชาบูรณาการหมวดศึกษาทั่วไป (2546: 286 -289) กล่าวว่า กลวิธีนำเสนอตามรูปแบบของบทความ ในลักษณะ โครงสร้างการเขียนบทความมีส่วนประกอบที่สำคัญ 4 ส่วน ดังนี้

1. ชื่อเรื่อง หมายถึง คำ วลี หรือประโยคสั้นๆ ที่กำหนดขึ้นเพื่อบอกถึงแนวคิดของเรื่อง แนวคิดสำคัญ เนื้อหาสาระ ขอบเขตของเรื่อง อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างรวมกัน ชื่อเรื่องที่ดี ควรบอกสิ่งเหล่านี้ได้ครบทุกอย่าง เช่น ถ้าตั้งชื่อเรื่องว่า “แม่” ผู้อ่านจะทราบเพียงแนวของเรื่อง เนื้อหาสาระเท่านั้น ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับ แม่ แต่ถ้าตั้งชื่อเรื่องว่า “พระคุณของแม่” ก็จะบอกถึง แนวของเรื่อง เนื้อหาสาระ และขอบเขตว่ากล่าวถึงแม่ โดยเพ่งเล็งที่ พระคุณ เป็นสำคัญ หากตั้งชื่อเรื่อง ว่า “แม่ :สตรีผู้มีพระคุณเหนือสิ่งอื่นใด” ก็จะบอกแนวคิดสำคัญของเรื่องเพิ่มขึ้นด้วย

ลักษณะของเรื่องที่ดี

- สั้น กระชับ
- เข้าใจง่าย สื่อความหมายชัดเจน
- บอกแนวของเรื่อง
- บอกแนวคิดสำคัญของเรื่อง
- บอกเนื้อหาสาระของเรื่อง
- บอกขอบเขตของเรื่อง
- ใช้ถ้อยคำแปลก หรือน่าสนใจ

วิธีตั้งชื่อเรื่อง

- บอกตรงตามความสำคัญของเรื่อง เช่น การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ การแก้ปัญหาหนี้ท่วม ฯลฯ
- บอกอย่างมีศิลป์วิธี เช่น ออกกำลังกายวันละนิดจิตแจ่มใส กรุงเทพมหานครใหม่ไม่จมน้ำ ฯลฯ
- ตั้งชื่อด้วยคำประพันธ์ คำคม สุภาษิต คำพังเพย เช่น ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว
- ตั้งชื่อเป็นคำถาม เช่น วันนี้คุณดื่มนมแล้วหรือยัง
- ตั้งชื่อโดยการใช้สัญลักษณ์ หรือการตั้งชื่อที่ด้องตีความ เช่น สายสัมพันธ์หลังมานไม้ไผ่ ดุจเทียนส่องทาง ไทย : เสือตัวที่ห้าจริงหรือ ฯลฯ

2. คำนำ หมายถึงเนื้อความส่วนแรกของเรื่อง เป็นการเกริ่นนำเข้าสู่เรื่อง มีจุดประสงค์เพื่อนำเสนอเรื่องให้ผู้อ่านทราบและโน้มน้าวใจให้สนใจติดตามอ่านรายละเอียดต่อไป ในส่วนคำนำนี้ เป็นการกล่าวนำเท่านั้น ยังไม่กล่าวถึงเนื้อหารายละเอียดใดๆ ของเรื่องทั้งสิ้น

ลักษณะคำนำที่ดี

- กระชับ นำเข้าสู่เรื่องโดยเร็ว
- สื่อความชัดเจนตรงประเด็น
- ใช้ศิลปะการโน้มน้าวใจที่น่าสนใจ ชวนอ่าน

วิธีเขียนคำนำ

- กล่าวถึงข่าวหรือเหตุการณ์ที่กำลังเป็นที่สนใจ
- กล่าวนำด้วยสุภาษิต คำพังเพย คำประพันธ์ วาทะของบุคคลสำคัญ ฯลฯ
- กล่าวนำด้วยการแสดงแนวความคิดของผู้เขียน
- กล่าวนำด้วยการบรรยายหรือพรรณนาสิ่งที่ได้พบเห็น
- กล่าวนำด้วยบทสนทนาที่น่าสนใจ

3. เนื้อเรื่อง หมายถึงส่วนที่เป็นรายละเอียดของเรื่องที่คุณเขียนต้องการนำเสนอ การนำเสนอเนื้อเรื่องนี้ควรนำเสนอเป็นประเด็นสำคัญๆ ให้ชัดเจน เช่น ถ้าจะเขียนบทความเรื่อง “มะละกอ : พืชเศรษฐกิจที่ไม่ควรมองข้าม” ก็อาจจะกำหนดประเด็นสำคัญดังนี้ 1. มะละกอเป็นพืชที่ปลูกง่ายลงทุนต่ำจึงเหมาะที่จะปลูกเป็นพืชเศรษฐกิจ 2. มะละกอ เป็นอาหารของคนไทยทั่วไปจึงจำหน่ายได้ไม่ยากนัก 3. มะละกอ เป็นอาหารของคนในภูมิภาคนี้จึงสามารถผลิตและส่งไปจำหน่ายในประเทศเพื่อนบ้านได้ ประเด็นสำคัญเหล่านี้จะถูกนำไปขยายความให้รายละเอียด และประกอบกันเป็นเรื่องที่สมบูรณ์ต่อไป

ลักษณะของเรื่องที่ดี

- กำหนดประเด็นความคิดที่น่าสนใจชัดเจน
- ขยายความในแต่ละประเด็นได้ละเอียด ชัดเจน เข้าใจง่าย
- นำเสนอประเด็นความคิดไม่มากหรือน้อยจนเกินไป เพราะถ้าน้อยอาจแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนไม่สามารถที่จะค้นหาประเด็นความคิดมาสนับสนุนให้เรื่องมีน้ำหนักหรือน่าสนใจได้ ถ้ามากเกินไปอาจแสดงให้เห็นว่า ผู้เขียนขาดทักษะในการสังเคราะห์หรือจัดหมวดหมู่ของเนื้อหาสาระ
- ประเด็นที่เสนอมีความสัมพันธ์กันและทุกประเด็นมุ่งสื่อความตามชื่อเรื่องหรือหัวข้อเรื่องได้ถูกต้อง ชัดเจน
- จัดลำดับความสำคัญของเนื้อหาสาระได้เหมาะสม เช่น ลำดับตามเหตุการณ์ก่อน-หลัง ลำดับตามความสำคัญ ลำดับจากส่วนรวมไปหารายละเอียดปลีกย่อย ลำดับตามขั้นตอน

วิธีเขียนเนื้อเรื่อง

- เขียนประโยคหลักเพื่อถ่ายทอดประเด็นความคิดสำคัญที่ได้กำหนดไว้ให้ชัดเจน เข้าใจง่าย

- เขียนขยายความให้สอดคล้องกับประโยคหลักที่กำหนดไว้ โดยใช้ภาษาระดับเดียวกัน เน้นที่ความชัดเจนของเนื้อหา และเข้าใจง่าย

- จัดลำดับเรื่องราวให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน
- ยกข้อมูลหลักฐานหรือตัวอย่างอ้างอิงประกอบการอธิบายขยายความตามสมควร
- เมื่อกล่าวเข้าประเด็นความคิดใหม่ให้ขึ้นย่อหน้าใหม่ทุกครั้ง

4. สรุป หมายถึงบทปิดท้ายเป็นการจบเรื่องภายหลังจากที่ได้นำเสนอเนื้อหารายละเอียดแล้ว การเขียนบทสรุปในบทความนั้น มิใช่การสรุปย่อจากรายละเอียดทั้งหมดของเรื่อง แต่เป็นการดึงหรือหยิบยกประเด็นสำคัญมากล่าวย้ำอีกครั้งหนึ่งเท่านั้น

ลักษณะของบทสรุปที่ดี

- สั้น กระชับ
- มีวิธีการน่าสนใจ อ่านแล้วประทับใจ
- ไม่กล่าวถึงสาระทั้งหมด แต่กล่าวถึงเฉพาะประเด็นสำคัญที่สุดเพียงประเด็นเดียว
- แสดงแบบความคิดชัดเจน
- ไม่แสดงความรู้สึกเชิงลบในทำนองกระแทกกระเทือน ดูหมิ่น ก้าวร้าว ฯลฯ ผู้อื่น

วิธีเขียนบทสรุป

- โน้มน้าวใจ เป็นการโน้มน้าวใจให้ผู้อ่านมีความเห็นคล้อยตาม หรือปฏิบัติตามที่ผู้เขียนได้เสนอมาตั้งแต่ต้น อาจใช้ศิลปวิธีในการเขียนโดยการเชิญชวน ชี้เหตุผลแล้วเชิญชวนนำเอาบทประพันธ์ สุภาษิต คำพังเพย วาทะบุคคลสำคัญมากกล่าว หรือยกเรื่องราวเป็นอุทาหรณ์

- วิธีเสนอข้อคิด เป็นการทิ้งข้อคิดไว้ให้ผู้อ่านนำไปคิดต่อเกี่ยวกับประเด็นปัญหาที่นำเสนอ ว่าควรจะดำเนินการต่อไปอย่างไร แก้ไขอย่างไร หรือมีทางออกอย่างไร อาจใช้ศิลปวิธีในการเขียนโดยการตั้งคำถาม การเปรียบเทียบ การบอกข้อคิดนั้นๆ โดยตรง หรือการใช้สุภาษิต คำพังเพย คำประพันธ์ วาทะของบุคคลสำคัญมาประกอบ

- วิธีสรุปสาระสำคัญ เป็นการนำสาระสำคัญของเรื่องมาสรุปโดยตรง โดยผู้เขียนเป็นผู้บอกหรือนำเสนอเองทั้งหมด

ปาริชาต มธุรสเลิศสกุล (2542: 84-90) กล่าวว่า กลวิธีนำเสนอตามรูปแบบของบทความ
ในลักษณะโครงสร้างการเขียนบทความต้องประกอบไปด้วย

1. การตั้งชื่อเรื่อง ควรยึดหลักความถูกต้อง หลักความดึงดูด และหลักความกระชับชัดเจน
หมายถึง ชื่อเรื่องจะต้องครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดและตรงประเด็นของเรื่องราวที่นำเสนอ มี
หลักการสร้างความดึงดูดน่าสนใจด้วยการใช้คำ ภาษา ที่สร้างความประทับใจให้แก่ผู้อ่าน ทั้งนี้ชื่อ
เรื่องต้องสั้น กระชับ สื่อให้เข้าใจง่ายว่าเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับอะไร แบ่งประเภทออกได้เป็น

- ประเภทคำถาม เช่น “ค.ศ. 2000 เศรษฐกิจไทยเริ่มฟื้นตัวจริงหรือไม่”
- ประเภทยกย่อง เช่น “เธอผู้เปี่ยมด้วยคุณธรรม”
- ประเภทเรียกความสนใจ เช่น “มาตรการอัมพิต”
- ประเภทชวนขัน เช่น “สองสลึงที่เต็มบาท”
- ประเภทใช้คำอุทาน เช่น “หยุด! เศรษฐกิจไทยจะวิกฤตถ้าใช้น้ำมันอย่างไร้ค่า”
- ประเภทบอกเล่า เช่น “ฤดูหนาวที่เชียงใหม่”
- ประเภทอ้างคำพูด เช่น “สันติ เสวตวิมล งานเขียนกับผมคือสิ่งคู่กัน”
- ประเภทคำระบุเรื่อง เช่น “กรณีห่วยออนไลน์ ภาพสะท้อนเศรษฐกิจไทย”
- ประเภทโคลงกลอน สำนวนต่างๆ เช่น “แสงดาวพราวแปรพที่บ้านตะวันใหม่”
- ประเภทขี้ขลาดและลึกลับ เช่น “เอกสารที่หายไปกับลายมือฆาตกร”
- ประเภทเล่นสัมผัสอักษร เช่น “เสน่ห์สาวพราวเสน่ห์ของหญิงไทยยุคใหม่”
- ประเภทคำเปรียบเทียบกับขั้นสูง เช่น “ฉัตรแก้วกันเทศ”
- ประเภทสมดุลและขัดแย้ง เช่น “ให้เขา-ให้เราคือความเท่ากันของสังคม”

2. การเขียนความนำ เป็นขั้นตอนที่กล่าวเปิดเรื่องเพื่อเรียกความสนใจของผู้อ่าน โดยความ
นำจะเป็นส่วนที่เรียบเรียงเฉพาะประเด็นสำคัญของเรื่องเท่านั้น ซึ่งการเขียนความนำมีหลายรูปแบบ
ดังนี้

- ความนำประเภทสรุปความสำคัญ เป็นความนำที่กล่าวสรุปว่าใคร อะไร เมื่อไร ที่ไหน
ทำไม อย่างไร แก่ใคร ซึ่งเป็นการสรุปบอกเรื่องราวทั้งหมดอย่างย่อๆ
- ความนำประเภทอธิบาย เป็นความนำแบบการพรรณาลักษณะหรือความสวยงามของ
สิ่งต่างๆ และสถานที่

- ความน่าประหลาดใจ เป็นความน่าที่นำเหตุการณ์รุนแรงหรือร้ายมาเกริ่นนำเพื่อสร้างความน่าสนใจให้กับผู้อ่าน

- ความน่าประหลาดคำถาม เป็นความน่าที่ขึ้นต้นด้วยประโยคคำถาม เพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านอยากติดตามเรื่องราวและหาคำตอบในที่สุด

- ความน่าประหลาดอ้างคำพูด เป็นความน่าที่นำคำพูดของบุคคลที่น่าสนใจหรือมีชื่อเสียงมาประกอบการเขียน นอกจากนี้ยังสามารถอ้างถึงแหล่งที่มาด้วยก็ได้เพื่อสร้างน้ำหนักและความน่าเชื่อถือ

- ความน่าประหลาดบรรยาย เป็นการบรรยายเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องนั้นๆ ที่จะเขียน

- ความน่าประหลาดที่เป็นข่าว ข่าวที่จะนำมาเป็นความน่าต้องมีเนื้อหาที่ดึงดูดความสนใจให้ผู้อ่านติดตามต่อไปและสามารถทำให้ผู้เขียนดำเนินเรื่องต่อไปได้เป็นอย่างดี

- ความน่าประหลาดคุยกับผู้อ่าน เป็นความน่าที่สร้างความเป็นกันเองระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน โดยการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1

- ความน่าประหลาดใช้สำนวน คำคม สุภาษิต บทกวี บทเพลง หรือคำอุปมาอุปไมย เป็นความน่าที่ขึ้นต้นด้วย สำนวน คำคม หรือสุภาษิต เป็นต้น อีกทั้งช่วยสร้างอารมณ์ของเนื้อหาให้แปลกใหม่ น่าสนใจ

- ความน่าแบบเรียกร้องความสนใจ เป็นการนำเหตุการณ์สำคัญมานำเข้าสู่เรื่องซึ่งคล้ายกับความน่าที่เป็นข่าวแต่สำคัญตรงที่ว่าเหตุการณ์นั้นมีผลกระทบต่อสถานะสังคมและเศรษฐกิจอย่างมาก

- ความน่าประหลาดปริศนา เป็นความน่าที่ก่อให้เกิดความน่าสงสัย เคลือบแคลงใจในเหตุการณ์นั้น เช่น พบศพนอนตายปริศนา

- ความน่าที่บอกเจตนาหรือจุดมุ่งหมายของบทความนั้น เป็นการเข้าถึงจุดโดยทันทีว่าผู้เขียนมีเจตนาหรือจุดมุ่งหมายอย่างไรต่อการเสนอเรื่องราวนั้นๆ และเรื่องนั้นให้อะไรแก่ผู้อ่าน

- ความน่าที่ตรงกันข้าม เป็นการกล่าวสิ่งที่ตรงกันข้ามกันให้เห็นถึงความแตกต่าง เช่น คนไทยมักมองข้ามผ้าลายไทยที่ทำจากฝีมือคนไทย แต่เดี๋ยวนี้กลับได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก

3. การเขียนเนื้อเรื่อง เนื้อหาเป็นส่วนที่สำคัญที่จะทำให้ผู้อ่านได้ทราบเรื่องราวได้โดยละเอียด และเนื้อหาจะต้องประกอบด้วยข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือให้ข้อคิดที่สมเหตุสมผล กอปรกับข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขของปัญหาต่างๆ โดยขั้นตอนการเขียนเนื้อเรื่องมีหลักเกณฑ์ที่สำคัญดังนี้

- ข้อเท็จจริงที่จะนำมาเขียนในบทความจะต้องเป็นข้อเท็จจริงที่มีความน่าเชื่อถือ ตรวจสอบได้ มีความถูกต้อง ไม่ใช่สร้างเรื่องราวขึ้นมาเอง
- การนำเสนอความคิดเห็นในบทความจะต้องตั้งอยู่บนหลักการของเหตุและผล มีข้อมูลพื้นฐานจากความเป็นจริง
- การนำเสนอข้อยุติในบทความ ควรมีความเป็นไปได้ มีน้ำหนักที่จะทำให้ผู้อ่านคล้อยตาม และเป็นข้อยุติเชิงสร้างสรรค์ ไม่ใช่ส่งผลเสียหรือทำลายสังคมและประเทศชาติ

ข้อสำคัญ การเขียนเนื้อเรื่องได้ดั่งนั้น ผู้เขียนจะต้องเข้าใจหลักการวางโครงเรื่องก่อนที่จะลงมือทำการเขียน เพราะการวางโครงเรื่องเปรียบเสมือนการปูทิศทางว่าจะเขียนไปในแนวใด จะเสนอประเด็นใดบ้าง และมีวัตถุประสงค์ในการเขียนเพื่อสิ่งใด

4. การเขียนความสรุป เป็นการทิ้งท้ายให้ผู้อ่านได้คิด หรือผู้เขียนต้องการทิ้งข้อคิดอะไรบางอย่างฝากไว้เพื่อเป็นการกระตุ้นหรือให้ตระหนักต่อบางสิ่งบางอย่าง โดยการเขียนสรุปมีหลายลักษณะ ดังนี้

- ความสรุปประเภทข้อเสนอแนะ
- ความสรุปประเภทประชดประชัน
- ความสรุปประเภทคำถาม
- ความสรุปประเภทเขียนให้สอดคล้องกับความน่า
- ความสรุปประเภทอธิบาย
- ความสรุปประเภทสรุปจบ
- ความสรุปประเภทสำนวน สุภาษิต คำคม กลอน
- ความสรุปประเภทอ้างคำพูด
- ความสรุปประเภทบรรยาย
- ความสรุปประเภทตอกย้ำเจตนา
- ความสรุปประเภทฝากข้อคิดให้ใคร่ครวญ
- ความสรุปประเภทเรียกร้องขอความร่วมมือร่วมใจ
- ความสรุปประเภทใช้ประโยชน์ที่ประทับใจให้เห็นจุดที่ต้องการ

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า บทความจะมีความน่าสนใจ ดึงดูด หรือทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจได้นั้น ขึ้นอยู่กับกลวิธีนำเสนอตามรูปแบบของบทความ ในการเขียนบทความต้อง

เขียนตามโครงสร้างของการเขียนบทความ ซึ่งประกอบไปด้วย การเขียนชื่อเรื่อง การเขียนความนำ การเขียนเนื้อเรื่อง และการเขียนความสรุป ในการเขียนบทความนั้น ผู้เขียนจะต้องวางตัวเป็นกลาง และนำแนวคิดของผู้เขียนสอดแทรกเข้าไปในบทความ เพื่อให้ผู้อ่านได้คิด ผู้เขียนควรมีวิธีการเขียนบทความให้น่าอ่านเพื่อผู้อ่านสนใจใคร่รู้และอยากติดตามเรื่องนั้นๆ ไปจนจบ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ใช้ศึกษา มีดังนี้

ประดับ จันทร์สุขศรี (2521) ได้ศึกษาเรื่อง “วิเคราะห์บทความในหนังสือพิมพ์จีน โนสยาม วารศัพท์ พ.ศ. 2543-2546” พบว่า การวิเคราะห์เรื่องรูปแบบ กลวิธีการเขียนบทความ และบทความ ในหนังสือพิมพ์จีน โนสยามวารศัพท์ ดังนี้

1. รูปแบบของหนังสือพิมพ์จีน โนสยามวารศัพท์มีรูปแบบที่มีลักษณะเฉพาะ เช่น ขนาด รูปแบบเท่ากับหนังสือปัจจุบันมีจำนวนน้อย การวางคอลัมน์ต่างๆ ยังปะปนกันอยู่ไม่เป็นระเบียบ
2. กลวิธีการเขียนบทความ พบว่า การเปิดเรื่อง นิยมใช้อยู่ 6 วิธี คือ การใช้คำจำกัดความ หรืออธิบายศัพท์ การทำความเดิมเปิดเรื่องเพื่อนำไปสู่เนื้อเรื่อง การตั้งคำถาม การสรุปความ การขัดความขัดแย้ง และการตั้งต้นไกลจากแก่นเรื่องแล้วค่อยๆ วกเข้าหาแก่นเรื่อง กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่องของบทความมีลักษณะเฉพาะคือ จะตั้งจุดมุ่งหมายในการเขียนบทความไว้เสมอ มีแก่นเป็นจุดสำคัญของเรื่อง และการลำดับเรื่องมีขั้นตอนเสมอ
3. การเปิดเรื่อง นิยมใช้อยู่ 4 วิธี คือ เปิดเรื่องโดยสรุปความ เปิดเรื่องโดยการย้าความคิด เปิดเรื่องด้วยการวิจารณ์เสนอแนะ และเปิดเรื่องด้วยคำถามที่ผู้อ่านรู้คำตอบอยู่แล้ว
4. ภาษาที่ใช้ ภาษาที่ใช้ในบทความในหนังสือพิมพ์จีน โนสยามวารศัพท์นี้มีเรื่องคำ กลุ่มคำ สำนวน โวหาร และความหมาย

จำนง วิบูลย์ศรี และดวงทิพย์ วนพันธุ์ (2527: 203-206) ได้ศึกษาเรื่อง “ภาษากับมวลชน วิวัฒนาการของภาษาเพื่อการเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์” พบว่า หนังสือพิมพ์ในไตรรัชสมัย มีการใช้

ภาษาเพื่อเสนอข่าวที่ต่างกันไป นอกจากนี้ยังค้นพบปัญหาต่าง ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาเพื่อเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ไทย ดังนี้

1. เขียนตัวสะกด การันต์ และวรรณยุกต์ที่ผิดพลาด
2. แบ่งวรรคตอนไม่ถูก
3. เรียงคำไม่ถูกต้อง
4. ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนโดยไม่จำเป็น
5. ใช้คำและสำนวนไม่ตรงความหมาย หรือผิดความหมาย
6. ใช้คำหรือสำนวนที่ให้ความหมายสองแง่สองงาม
7. จงใจใช้คำพวนที่มีความหมายหยาบโลน
8. บัญญัติคำและสำนวนใหม่ โดยไม่มีหลักเกณฑ์
9. ใช้คำและสำนวนภาษาต่างประเทศ ทั้งๆ ที่มีคำไทยอยู่แล้ว
10. ใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ
11. ไม่ใช้คำลักษณนาม หรือใช้ไม่ถูกต้อง
12. ใช้ถ้อยคำรวบรัดตัดความเกินไป จนไม่เข้าใจ
13. เขียนเนื้อหาไม่ตรงหัวข้อเรื่อง
14. ใช้คำคำ หยาบคาย และคำที่ไม่เหมาะสม โดยสื่อความหมายไม่ได้ หรือได้แต่เป็นพิษ
15. ตั้งสมญานาม โดยไม่คำนึงถึงความเสียหายของบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ศศิธร ทศนัยนา (2535: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง “ลักษณะภาษาที่ใช้ในการเสนอข่าวบันเทิงในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยปี พ.ศ. 2531” พบว่าภาษาของข่าวบันเทิงในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย มีลักษณะเฉพาะที่เด่นและน่าสนใจหลายประการ ในด้านการใช้คำเรียกชื่อ การใช้สมญานาม การใช้คำศัพท์เฉพาะ และการใช้สำนวนใหม่ เป็นต้น ลักษณะรูปแบบภาษาที่ผู้เขียนข่าวใช้ไม่แตกต่างจากภาษาทั่วไปเพียงแต่เพิ่มภาษาที่มีลักษณะพิเศษ ได้แก่ การใช้คำที่มีเสียงสัมผัสคล้องจองกัน การใช้คำภาษาปาก การใช้คำภาษาต่างประเทศ และการใช้คำในบริบทที่ต่างไปจากปกติ นอกจากนี้ยังมีการใช้สำนวนและภาพพจน์อีกด้วย

ธีรนุช โชคสุวนิช (2543) ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์ภาษาของบทความแสดงความคิดเห็นในหนังสือพิมพ์ไทย (พ.ศ. 2536 – 2540)” ได้ศึกษารูปแบบ คือ บทบรรณาธิการ และบทความประจำ ผลการศึกษาพบว่า บทความแสดงความคิดเห็นมุ่งจะแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นใดประเด็นหนึ่ง หรือปัญหาและวิกฤตการณ์อย่างน่าเชื่อถือเพื่อชักจูงให้ผู้อ่านคล้อยตาม โดย

สามารถจำแนกตามองค์ประกอบของบทความได้เป็น 2 ประเภทคือ องค์ประกอบ 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนนำ และเนื้อเรื่อง และองค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนนำ ส่วนเนื้อเรื่อง และส่วนสรุป ส่วนการวิเคราะห์ลีลาภาษาที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็นมีทั้งลีลาร่วมกันและลีลาเฉพาะกล่าวคือ ลีลาร่วม ได้แก่ รูปแบบการนำเสนอ องค์ประกอบของบทความ ประเภทของการแสดงความคิดเห็นและกลวิธีการแสดงความคิดเห็น ส่วนลีลาเฉพาะขึ้นอยู่กับรูปแบบของบทบรรณาธิการและบทความประจำ คือ มีการใช้ภาษาเฉพาะแตกต่างกันทั้งในระดับคำ ความยาวของประโยคและย่อหน้า ซึ่งทำให้ลีลาภาษาของบรรณาธิการมีลักษณะเป็นภาษาเขียนแบบเป็นทางการมีความจริงจัง เพื่อแสดงจุดยืนของหนังสือพิมพ์และชักจูงให้ผู้อ่านคล้อยตาม และลักษณะเฉพาะดังกล่าวยังทำให้ลีลาภาษาของบทความประจำมีลักษณะเป็นการพูดคุยกับผู้อ่านอย่างใกล้ชิด และมีความเป็นกันเอง เหมือนผู้เขียนกำลังพูดคุยกับผู้อ่าน เพื่อให้ผู้อ่านคล้อยตามความคิดเห็นของผู้เขียน

บุรุษพัชร ศรีโคตร (2544) ได้ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์บทความเชิงวิพากษ์ของคามहुโณ จากสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ในช่วงเดือนมกราคม พ.ศ. 2540 – เดือนธันวาคม พ.ศ. 2541” พบว่า กลวิธีการนำเสนอบทความเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการเขียนบทความ จากการศึกษาสรุปได้ว่า ด้านกลวิธีนำเสนอบทความของคามहुโณ ตามรูปแบบโครงสร้างของบทความคือ

1. การตั้งชื่อเรื่อง มีกลวิธีในการตั้งชื่อ 14 ลักษณะ คือ ตั้งชื่อโดยใช้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในเวลานั้นซึ่งพบมากที่สุด ตั้งชื่อโดยใช้คำบาลีสันสกฤตและศัพท์ทางศาสนา ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคล ตั้งชื่อโดยใช้คู่เปรียบหรือคู่เคียง ตั้งชื่อโดยการตั้งประเด็นปริศนา ตั้งชื่อโดยใช้คำนำ ตั้งชื่อโดยแจ้งความสนใจ ตั้งชื่อโดยใช้คำถาม และตั้งชื่อ โดยขู่ให้กลัว ตามลำดับ

2. การเปิดเรื่อง มีวิธีการเปิดเรื่อง 10 ลักษณะ คือ เปิดเรื่องด้วยข้อความที่เป็นข่าวหรือเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนั้นพบมากที่สุด เปิดเรื่องด้วยการเล่าประสบการณ์ เปิดเรื่องด้วยการบอกจุดมุ่งหมายของการเขียนบทความนั้น เปิดเรื่องด้วยการบอกบทสรุปใจความสำคัญ เปิดเรื่องด้วยการปฏิสันถารกับผู้อ่านโดยตรง เปิดเรื่องด้วยข้อความที่เป็นคำถาม เปิดเรื่องด้วยบทพรรณนา เปิดเรื่องด้วยการเอ่ยพื้นความหลัง เปิดเรื่องด้วยสำนวนสุภาษิตคำพังเพย และเปิดเรื่องด้วยเรื่องเล่านิยาย ตามลำดับ

3. การดำเนินเรื่อง มีวิธีการดำเนินเรื่อง 10 วิธี คือการใช้เหตุผลพบมากที่สุด การใช้เหตุการณ์ในประเทศเพื่อการวิเคราะห์ การอ้างอิงประวัติศาสตร์หรือเหตุการณ์ในอดีต การอ้างอิง

คำพูดของบุคคล การใช้เหตุการณ์ในต่างประเทศเป็นอุทาหรณ์ การอ้างอิงสุภาษิต สำนวนหรือคำพังเพย การเสนอแนวทางแก้ไข การอ้างอิงนิทาน การอ้างอิงเอกสาร และการใช้คำถาม ตามลำดับ

4. การปิดเรื่อง มีวิธีการปิดเรื่องทั้งหมด 10 วิธี คือการใช้ข้อเสนอแนะพบมากที่สุด สรุปด้วยการอธิบาย สรุปด้วยการใช้ข้อคิด สรุปด้วยการย้ำความคิด สรุปด้วยการใช้คำถาม สรุปด้วยการกล่าวสรรเสริญ สรุปด้วยการสันนิษฐาน สรุปด้วยการเปรียบเทียบ และสรุปด้วยการใช้สำนวน สุภาษิต คำพังเพย ตามลำดับ

สมพิศ ผาดไธรง (2546: 86 – 129) ได้ศึกษาเรื่อง “บทความทางการเมืองจากวารสารมติชนสุดสัปดาห์ พ.ศ. 2542” พบว่า ด้านศิลปะการใช้ภาษา มีการใช้คำทับศัพท์มากที่สุด รองลงมาคือ ใช้ฉายาหรือสมญา ใช้สำนวน ใช้คำย่อ ใช้คำความหมายโดยนัย และใช้คำสแลง ตามลำดับ ผู้เขียนใช้ถ้อยคำภาษาที่มีความหมายชัดเจน เข้าใจง่าย สามารถสื่อสารกับผู้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ด้านกลวิธีการนำเสนอ แบ่งออกเป็น 1. การเปิดเรื่อง พบว่ามี 7 ลักษณะ ได้แก่ การเปิดเรื่องโดยการเอ่ยถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาในอดีตมากที่สุด รองลงมาคือ การเปิดเรื่องโดยใช้ข้อความที่เป็นข่าวหรือเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนั้น การเปิดเรื่องโดยใช้ข้อความที่เป็นคำถาม การเปิดเรื่องโดยการเล่าอ้างอิงเอกสารและข้อมูลต่างๆ การเปิดเรื่องด้วยสุภาษิต สำนวน คำพังเพย การเปิดเรื่องโดยการใช้คำพูดหรือปราศรัยของผู้เขียน และการเปิดเรื่องด้วยบทสรุปใจความสำคัญของเรื่อง ตามลำดับ 2. การดำเนินเรื่อง พบว่ามี 6 ลักษณะ คือ การอ้างอิงประวัติศาสตร์หรือเหตุการณ์ในอดีต รองลงมาคือ การดำเนินเรื่องโดยการใช้เหตุการณ์ปัจจุบัน การอ้างอิงคำพูดของบุคคล การอ้างอิงเอกสาร การอ้างอิงสุภาษิต สำนวน คำพังเพย และการดำเนินเรื่องโดยการแสดงความคิดเห็นเพื่อเสนอแนวทางในการแก้ปัญหา 3. การปิดเรื่อง พบว่ามี 5 ลักษณะ คือ การปิดเรื่องด้วยการประชันประชัน เฝียดสี รองลงมาคือ การปิดเรื่องด้วยการตั้งคำถามทิ้งท้ายให้ผู้อ่านคิด การปิดเรื่องด้วยการสันนิษฐาน คาดการณ์ อนาคต การปิดเรื่องโดยการแสดงมติดของผู้เขียน การปิดเรื่องด้วยการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง ตามลำดับ

ศิตานันท์ มีดี (2548: 78) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนคอลัมน์ชุมชนการเมืองในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยปีพุทธศักราช 2542-2546” พบว่า การใช้ภาษาคอลัมน์ชุมชนการเมืองมี 5 ลักษณะ คือ 1. การใช้คำ ได้แก่ การใช้คำที่แสดงสถานการณ์เฉพาะ การใช้คำคิดปริบท การใช้คำคะนอง การใช้คำง่าย การใช้คำต่ำ คำหยาบ การใช้คำคัดค้าน การใช้คำลงท้าย และการใช้คำภาษาถิ่น 2. การใช้ประโยคตามเจตนาการสื่อสาร พบว่ามีการใช้ประโยค แจ้งให้ทราบ ประโยคถามให้ตอบ และประโยคบอกให้ทำ 3. การใช้สำนวน พบว่ามีการใช้สำนวน 2 ลักษณะ คือ

การใช้ 3.1 สำนวนไทย ในลักษณะสำนวนเดิมที่คงรูปและความหมายเดิม สำนวนเดิมแต่มีความหมายใหม่ และสำนวนที่เปลี่ยนแปลงจากสำนวนเดิมเพียงบางส่วน 3.2 การใช้สำนวนต่างประเทศ 4. การใช้โวหาร ได้แก่ การใช้บรรยายโวหารเป็นหลัก การแทรกโวหารลงในบรรยายโวหาร เช่น เทศนาโวหาร สาธกโวหาร และอุปมาโวหาร 5. การใช้ภาพพจน์ มีการใช้อุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน นามนัย ปฏิทรรศน์ ปฏิพจน์ สัทพจน์ ปฏิพจน์ ซึ่งการใช้ภาษาในลักษณะนี้ทำให้เนื้อหามีความน่าสนใจ และดึงดูดความสนใจของผู้อ่านเป็นอย่างดี

จันัญญา งามเนตร (2549) ทำวิจัยเรื่อง “วิเคราะห์การใช้คำและโวหารภาพพจน์ในการเขียนบทความของเมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้า ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ” ได้ศึกษาลักษณะการใช้คำ คือ 1. การใช้คำเลียนเสียงพูดที่มีการสะกดคำแตกต่างจากรูปแบบภาษาเขียน เนื่องจากยึดเสียงในภาษาพูดเป็นหลักในการสะกดคำ จึงมีการเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์สามัญจากคำเดิมเป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ออกจากคำเดิมเป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี การเปลี่ยนเสียงสระและการเปลี่ยนตัวพยัญชนะจากเดิม การตัดเสียงพยัญชนะตัวท้ายและเปลี่ยนเสียงสระจากเดิม การเปลี่ยนเสียงสระโจากเดิมเป็นเสียงสระอาและเติมตัวสะกดเข้าไป ซึ่งการเลียนเสียงพูดที่พบนี้จะเป็นการเปลี่ยนเสียงสระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ ให้ต่างไปจากคำปกติ 2. การใช้คำย่อ มีการใช้คำย่อที่ปรากฏในรูปของพยัญชนะและตามด้วยเครื่องหมายหัพภาค การใช้คำย่อที่ปรากฏในรูปของการใช้คำต้นจากคำเต็มแล้วมาย่อตามด้วยเครื่องหมายหัพภาค การย่อคำที่ปรากฏในรูปของการใช้เครื่องหมายไปยาลน้อย และการใช้คำย่อที่เป็นการนำคำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศมาย่อ 3. การใช้คำตัด มีการใช้คำตัดในการเขียนคำย่อให้สั้นลง โดยการตัดหรือลดพยางค์ความหมายเท่ากับคำเดิม 4. การใช้คำไม่สุภาพ เป็นภาษาพูดที่ใช้กันอยู่ทั่วไปในชีวิตประจำวัน โดยไม่ได้คำนึงถึงความถูกต้อง 5. การใช้คำสแลง ลักษณะของความหมายขึ้นอยู่กับบริบทและสถานการณ์ทางภาษาของข้อความนั้นๆ ใช้กันเฉพาะกลุ่ม 6. การใช้คำอุทาน เป็นการบอกความรู้สึกของคนได้โดยไม่ต้องกล่าวถ้อยคำยืดยาว 7. การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ 8. การใช้คำซ้อน แบ่งออกเป็นซ้อนเพื่อเสียง และการซ้อนเพื่อความหมาย 9. การใช้คำประสม 10. การใช้คำซ้ำ 11. การใช้คำขยาย ใช้ประกอบคำอื่นให้มีเนื้อความแปลกออกไป และ 12. การใช้คำที่มีความหมายแฝง ผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจกับบริบทรอบข้างของข้อความนั้นๆ จึงจะเข้าใจความหมาย ส่วนลักษณะการใช้ภาพพจน์มีการใช้โวหารภาพพจน์ คือ 1. อุปมา การเปรียบเทียบข้อความให้เข้าใจถึงความหมายของคำที่นำมาเปรียบเทียบ เปรียบสิ่งหนึ่งเหมือนอีกสิ่งหนึ่ง 2. อุปลักษณ์ การเปรียบเทียบว่าสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง 3. อติพจน์ การกล่าวเกินความจริง 4. คำถามเชิงวาทศิลป์หรือปฏิพจน์ เป็นการใช้คำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ 5. ปฏิทรรศน์หรือปฏิภาคพจน์ การใช้ข้อความที่มีความหมายตรงกันข้ามมาเปรียบเทียบกันเพื่อให้ความหมายชัดเจน และ 6. การเลียนเสียงธรรมชาติ

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้นผู้วิจัยได้นำการศึกษาลีลาการใช้ภาษาในการเขียนบทความด้านการใช้คำ การใช้สำนวน การใช้โวหาร การใช้ระดับภาษา และกลวิธีการนำเสนอบทความ ตั้งแต่การตั้งชื่อเรื่อง การนำเรื่อง การเขียนเนื้อเรื่องเรื่อง การสรุปเรื่อง มาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ และจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องไม่พบว่า มีการศึกษาถึงการใช้ลีลาการใช้ภาษาในการเขียนบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาในเรื่องดังกล่าว

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

แหล่งข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ได้แก่ มติชนสุดสัปดาห์ เนชั่นสุดสัปดาห์ และสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ระหว่าง พ.ศ. 2548-2549

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิเคราะห์ลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ คือ บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในระหว่าง พ.ศ. 2548-2549 ทุกฉบับ ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมจากหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ได้แก่ มติชนสุดสัปดาห์ เนชั่นสุดสัปดาห์ และสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ รวมบทความทั้งสิ้น 288 บทความ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ได้แก่ มติชนสุดสัปดาห์ เนชั่นสุดสัปดาห์ และสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ โดยใช้เครื่องมือในการวิจัย ดังนี้

เกณฑ์การใช้ภาษา

การใช้คำ

เกณฑ์การใช้คำผู้วิจัยใช้เกณฑ์ของนักวิชาการหลายท่านมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ด้านการใช้คำ ดังนี้

1. คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ คือ คำที่นำมาใช้ในภาษาไทยจนเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย จะเป็นการเขียนทับศัพท์โดยตรงหรือเลียนเสียงก็ตาม แม้จะมีเครื่องหมายวรรคตอนอยู่ด้วยก็เก็บไว้ตามนั้น เช่นคำว่า ก๊อปปี้ แก๊ส ลูกกี้ เซอร์ม ทอฟฟี่ ปู๊ฟ แท็กซี่ ฯลฯ (ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช, 2538: 29)

2. คำสแลง คือ คำที่ตั้งให้ตามอารมณ์เด็กวัยรุ่น คำเหล่านี้เกิดขึ้นชั่วคราวแล้วก็หายไป เช่น โจ้ จ๊าบ สะบัดช่อ นิ่ง ฯลฯ (ผะอบ โปษกฤษณะ, 2544: 69)

3. คำซ้ำ คือ คำคำเดียวกันนำมากล่าว 2 ครั้ง มีความหมายเน้นหนัก หรือบางที่ต่างกันไป เพียงคำเดียว จึงถือเป็นคำสร้างใหม่ มีความหมายใหม่ทำนองเดียวกับคำซ้อน ต่างกันก็แค่เพียงคำซ้ำใช้คำคำเดียวกันซ้อนกันเท่านั้น และเพื่อให้รู้ว่าคำกล่าว 2 ครั้งนั้นเป็นคำซ้ำ ไม่ใช่คำเดี่ยวๆ เรียงกัน จึงต้องคิดเครื่องหมายกำกับไว้ในภาษาไทย ใช้ไม้ยมกแทนคำท้ายที่ซ้ำกับคำต้น (บรรจบ พันธุเมธา, 2544: 70) แบ่งออกเป็น

- การใช้คำซ้ำคำเดียว คือ การนำคำคำเดียวกันมากล่าวซ้ำกันเพียงครั้งเดียว โดยใช้เครื่องหมายไม้ยมก (๓) แสดงการซ้ำคำ

- การใช้คำซ้ำซ้อนกัน คือ การนำคำซ้ำคำเดียวตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาซ้อนกัน โดยคำซ้ำที่นำมาซ้อนกันนี้อาจมีความหมายใกล้เคียงกัน หรือตรงข้ามกันก็ได้

4. คำซ้อนคำที่มีคำเดียว 2 คำ มีความหมายหรือเสียงคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกันซ้อนเข้าคู่กัน เมื่อซ้อนแล้วจะมีความหมายใหม่เกิดขึ้น แม้ว่าบางคำความหมายจะไม่แปลกไปกว่าความหมายเดิมมากนัก แต่ก็ต้องมีความหมายและใช้ต่างออกไปบ้าง (บรรจบ พันธุเมธา, 2544: 62) แบ่งออกเป็น

- คำซ้อนเพื่อความหมาย คือ การนำคำเดียวที่มีความหมายสมบูรณ์ ที่มีใช้ในภาษามาซ้อนเข้าคู่กัน คำหนึ่งเป็นคำต้น อีกคำเป็นคำท้าย คำต้นกับคำท้ายมีความหมายคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกัน อาจเป็นคำไทยด้วยกันหรือคำต่างประเทศด้วยกัน หรือเป็นคำไทยกับคำต่างประเทศซ้อนกันก็ได้ และคำที่ซ้อนกันแล้วต้องเกิดความหมายใหม่ ซึ่งอาจไม่เปลี่ยนไปจาก ความหมายเดิมมากนัก หรืออาจเปลี่ยนไปมาก แต่ถึงจะเปลี่ยนความหมายหรือไม่เปลี่ยนอย่างไรก็ตาม ความหมายใหม่นี้อยู่เนื่องกับความหมายเดิม พอให้เห็นเค้าความหมายได้

- คำซ้อนเพื่อเสียง มุ่งที่เสียงมากกว่าความหมาย คำที่มาซ้อนกันจึงอาจจะไม่มี ความหมายเลย เช่น โด กับ เล หรือมีความหมายเพียงคำใดคำเดียว เช่น มอมกับแมม มอม มี ความหมาย แต่ แมม ไม่มีความหมาย บางทีแต่ละคำมีความหมาย แต่ความหมายไม่เนื่องกับ ความหมายใหม่เลย เช่น งอแง งอ มีความหมายว่า คด โกง แต่ แ่ง หมายถึงเสียงร้องของเด็ก ส่วน งอแงหมายความว่า ไม่สู้เอาใจยาก หรือใกล้เคียงกันซ้อนกันเข้า เมื่อซ้อนแล้วจะเกิดความหมาย ใหม่ ซึ่งโดยมากไม่เนื่องกับความหมายของคำเดียวแต่ละคำ แต่ที่มีความหมายเนื่องกันก็มี

5. คำประสม คือ คำที่มีคำ 2 คำหรือมากกว่านั้นมาประสมกันเข้าเป็นคำใหม่อีกคำหนึ่ง คำที่ ประสมกันเข้าเป็นคำใหม่นี้ แต่ละคำไม่ได้มีความหมายคล้ายกันอย่างคำซ้อน ความหมายสำคัญอยู่ ที่คำต้น ส่วนคำตามมาเป็นส่วนขยาย (บรรจบ พันธุเมธา, 2544: 108)

6. คำย่อ คือ การลดรูปของคำหรือการทำให้คำนั้นสั้นลง โดยทั่วไปการย่อคำจะปรากฏใน รูปของพยัญชนะหนึ่งตัวตามด้วยเครื่องหมายหัพภาค (.) เช่น พ.ศ. ย่อมาจาก พุทธศักราช, ต. ย่อ มาจาก ตำบล, อ. ย่อมาจาก อำเภอ เป็นต้น (ปรีชา ช้างขวัญยืน, 2525: 186) นอกจากนี้ยังรวมถึงการ ใช้เครื่องหมายไปยาลน้อย (๓) ในการย่อคำด้วย

7. คำตัด คือ การตัดหรือการลดรูปของคำให้เหลือน้อยกว่าเดิม โดยที่ตัดหรือลดพยางค์แล้ว ความหมายเท่ากับคำเดิมหรือแม้จะมีความหมายเพี้ยนไปจากคำเดิมบ้าง แต่ก็ยังแสดงเค้าของคำเดิม อยู่ เช่น ผิดชอบ มาจากคำว่า ผิดชอบชั่วดี (กำชัย ทองหล่อ, 2519: 158)

การใช้สำนวน

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์สำนวน ตามแนวของวาสนา เกตุภาค (2530: 19-20) มาใช้เป็น แนวทางการวิเคราะห์สำนวน ดังนี้

1. การใช้สำนวนเก่าที่ใช้กันมานานแล้ว โดยถือเป็นคำรวมที่ใช้เรียกคำประเภท สุภาษิต คำ พ้องเพย คำคม ตลอดจนวลีสำเร็จรูปต่าง ๆ ที่ใช้แพร่หลายแล้ว เช่น รักดีหามจั่ว รักชั่วหามเสา, นาย ว่าจี้ข้าพลอย, เรือล่มเมื่อจอด ดาบอดเมื่อแก่

2. การใช้สำนวนใหม่ ที่ผู้พูดหรือผู้เขียนแต่ละคนคิดเรียบเรียงขึ้นใหม่ ซึ่งบางสำนวนก็ใช้ ภาษาผิดไวยากรณ์ บางท่านเรียกสำนวนประเภทนี้ว่า ภาษาแหวกแนว และเป็นที่น่าสังเกตว่าสำนวน

ภาษาเหล่านี้ มักมีพลังดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายและรวดเร็ว เช่น งาน ช่าง หายใจรดต้นคอ กลิ่นลูกใหม่ ดังแตก

การใช้โวหาร

เกณฑ์การใช้โวหารผู้วิจัยใช้เกณฑ์ของ ฉลุย สุรสิทธิ์ (2522: 187) มาเป็นแนวทางในการ วิเคราะห์การใช้โวหารในการเขียน ดังนี้

1. บรรยายโวหาร เป็นกลวิธีการเขียนที่มุ่งจะให้ผู้อ่านได้รับความรู้อย่างละเอียดแจ่มแจ้งในเรื่องนั้นๆ ซึ่งผู้เขียนอาจใช้วิธีการอธิบาย บรรยาย หรือเล่าเรื่องก็ได้ แต่ผู้เขียนควรมีความรู้เรื่องที่จะเขียนบรรยายเป็นอย่างดี และเลือกเฟ้นเนื้อหาที่น่าสนใจในการนำเสนอ โดยใช้ภาษาต่างๆ ตรง ประเด็น และลำดับความคิดอย่างต่อเนื่อง ไม่วกวนสับสน หากจะมีการเปรียบเทียบควรเปรียบเทียบโดยตรง หรืออาจยกตัวอย่างเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องนั้นเด่นชัดยิ่งขึ้น

2. พรรณาโวหาร เป็นกลวิธีการเขียนที่มุ่งจะให้ผู้อ่านได้รับประสาทสัมผัสทั้งห้า คือ ได้ เห็น ได้ยิน ได้ฟัง ได้รู้สึก เพื่อให้เกิดจินตนาการ และเกิดความเพลิดเพลินเช่นเดียวกับผู้เขียน ซึ่งผู้เขียนควรเลือกเขียนลักษณะเฉพาะของสิ่งนั้นอย่างละเอียด โดยใช้ถ้อยคำที่ประณีต เช่น คำที่แสดง ภาพ แสดงอาการ หรือให้ความรู้สึก เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพคล้อยตามผู้เขียน และทำให้เกิดความซาบซึ้งประทับใจในข้อเขียนเหล่านั้น

3. เทศนาโวหาร เป็นกลวิธีการเขียนที่มุ่งให้ผู้อ่านเกิดความเชื่อในเรื่องความเป็นจริงที่ผู้อ่านเข้าใจดีอยู่แล้ว เช่น ธรรมะ คำสั่งสอน ภาษิต คติต่างๆ หรือทำให้ผู้อ่านเกิดการเปลี่ยนความคิดเห็น ทศนคติ ความรู้สึก และปฏิบัติตามข้อเขียนดังกล่าว ซึ่งผู้เขียนจะต้องใช้ภาษาที่โน้มน้าวชักจูงใจให้ผู้อ่านคล้อยตาม โดยนำเสนอข้อเขียนที่แสดงเหตุผลที่แท้จริง เพื่อสร้างความเชื่อถือศรัทธา

4. อุปมาโวหาร เป็นกลวิธีการเขียนที่ยกข้อความมาเปรียบเทียบสิ่งที่อธิบายและเข้าใจยากให้เข้าใจง่าย หรือสิ่งที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรมมากขึ้น เพื่อมุ่งให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความนั้นชัดเจนยิ่งขึ้น

5. สาธกโวหาร เป็นกลวิธีการเขียนที่ยกตัวอย่างซึ่งเป็นเรื่องจริงและสอดคล้องกับข้อความหลัก โดยผู้เขียนนำมาประกอบในข้อความนั้น เพื่อมุ่งให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความได้อย่างเด่นชัด

การใช้ระดับภาษา

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ การใช้ระดับภาษาของ สิริวรรณ นันทจินทุล (2540: 110 – 114) มาใช้เป็นแนวทางวิเคราะห์ระดับภาษา ดังนี้

1. ภาษาปาก ภาษาที่ใช้สื่อสารเฉพาะกับผู้สนทนาคู่กันเคยกันมากจนถึงมากเป็นพิเศษ ในโอกาสที่ไม่เป็นทางการ หรือการสื่อสารผ่านสื่อ ผู้ส่งสารและผู้รับสารมีสถานภาพต่างๆ ใกล้เคียงกัน ภาษาในระดับนี้ใช้ทั้งในการพูดและการเขียน ในการเขียน เช่น จดหมายส่วนตัว บันทึกส่วนตัว เป็นต้น

2. ภาษาไม่เป็นทางการ ภาษาที่ใช้สื่อสารเฉพาะหน้ากับผู้รู้จักคุ้นเคยกันพอสมควรในโอกาสที่ไม่เป็นทางการหรือการสื่อสารผ่านสื่อผู้ส่งสารและผู้รับสารอาจจะมีสถานภาพบางประการที่แตกต่างกัน การใช้ภาษาระดับนี้เน้นการสื่อความหมายให้เข้าใจกันด้วยวิธีการพูด และวิธีการเขียน เช่น บทความแสดงความคิดเห็น เรื่องสั้น นวนิยาย บทละคร เป็นต้น

3. ภาษากึ่งทางการ ภาษาที่ใช้สื่อสารเฉพาะหน้ากับบุคคลที่ไม่รู้จักกันมาก่อน เพิ่งรู้จักกันหรือพอรู้จักกันบ้าง แต่ความสัมพันธ์ไม่ใกล้ชิด ในโอกาสลำลองหรือไม่ค่อยเป็นทางการ เนื้อหาของสารที่สื่อสารกันมักเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต การทำงาน สารสาระบันเทิง ด้วยวิธีการพูดเฉพาะหน้าหรือ ด้วยวิธีการเขียน เช่น จดหมายกิจธุระ ข่าวก้าว บทความให้ความรู้ทั่วไป บทความวิจารณ์เรียงความ เป็นต้น

4. ภาษาทางการ ภาษาที่ใช้สื่อสารเฉพาะหน้ากับบุคคลที่ไม่รู้จักกันหรือบุคคลที่ผู้ส่งสารรู้จักฝ่ายเดียว ในโอกาสที่ค่อนข้างเป็นทางการ เป็นทางการหรือเป็นทางการมาก ผู้ส่งสารและผู้รับสารมีสถานภาพที่แตกต่างกัน การสื่อสารด้วยวิธีการเขียน เช่น หนังสือราชการ บทความวิชาการ หนังสือเรียน รายงานการวิจัย รายงานการประชุม เป็นต้น

เกณฑ์กลวิธีการนำเสนอ

เกณฑ์กลวิธีการนำเสนอตามรูปแบบของบทความ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ของปราณี สุรสิทธิ์ (2549: 137 – 149) ได้กล่าวถึงการนำเสนอตามรูปแบบของบทความ ดังนี้

1. การตั้งชื่อเรื่อง ชื่อเรื่องเป็นส่วนแรกที่ผู้อ่านเห็น ดังนั้นต้องหาจุดเด่น ให้เด่นสะดุดตา ต้องหาคำหรือความหมายที่คลุมเนื้อหา มีความกะทัดรัดชัดเจน ส่วนความสั้น-ยาวของชื่อเรื่อง ขึ้นอยู่กับสำนักพิมพ์ บางสำนักพิมพ์กำหนดชื่อบทความยาว 2-3 บรรทัด แต่บางแห่งอาจกำหนดชื่อ บทความยาวเพียง 5-6 คำเท่านั้น สิ่งที่เป็นข้อห้ามในการตั้งชื่อคือ ห้ามตั้งชื่อเรื่องที่ชี้นำไปทาง อบายมุข หรือคำที่ให้เกิดได้เป็น 2 แง่ 2 มุม

ประเภทของชื่อเรื่องแบ่งได้เป็น

- 1.1 ประเภทเรียกความสนใจ เช่น “เหยื่อ”, “พัฒนาคนเพื่อคน”
- 1.2 ประเภทช่วยและลึกลับ เช่น “พฤษภาทมิฬ”, “เจ้าจำปีสายการบินอันตราย”
- 1.3 ประเภทคำระบุเรื่อง เช่น “สังคมที่ปรารถนา”
- 1.4 ประเภทโคลงกลอน รวมทั้งสำนวนต่างๆ เช่น “เอือกสุดท้าย สปอร์ตคอมเพล็กซ์ ขายฟ้าเอहनารอด”
- 1.5 ประเภทบอกเล่า เช่น “คนไทยกับโศกนาฏกรรมของญี่ปุ่น”
- 1.6 ประเภทคำถาม เช่น “น้ำมันเตือนกับใครรับผิดชอบ”
- 1.7 ประเภทคุยกับผู้อ่าน
- 1.8 ประเภทคำเปรียบเทียบกับสูง เช่น “คือกระบี่ไร้อาวุธ”, “ฉัตรแก้วกันเกรา”
- 1.9 ประเภทอ้างคำพูด เช่น “ชาติ กอบจิตติ งานเลี้ยงของผมเลิกไปแล้ว ผมมาแล้ว”
- 1.10 ประเภทใช้คำอุทาน เช่น “ระวัง! แก้วรัฐธรรมนูญ นำสู่วิกฤตทางการเมือง”
- 1.11 ประเภทเล่นสัมผัสอักษร เช่น “ประชาธิปไตย – ชาติพัฒนา...พักรบไม่ใช่พบรัก”
- 1.12 ประเภทสมดุลและขัดแย้ง เช่น “รักชาติ – หลงชาติ”
- 1.13 ประเภทชวนขัน เช่น “ถ้าใส่ใหญ่สัจจะ”
- 1.14 ประเภทยกย่อง เช่น “สดุดี ศรีบูรพา”

2. การเขียนความนำ ความนำเป็นส่วนของการกล่าวเปิดเรื่อง เพื่อเรียกร้องให้ผู้อ่านเกิด ความสนใจใคร่รู้และกระหายที่จะได้อ่านต่อไป การเขียนความนำทำได้หลายวิธี โดยทั่วไปที่นิยม เขียนกันอยู่มีวิธีเขียนดังนี้

2.1 ความนำที่เป็นข่าว มักใช้กับเรื่องที่มีข่าวเป็นต้นเหตุให้เกิดความคิดในเรื่องที่จะเขียน

2.2 ความนำประเภทคุยกับผู้อ่าน ผู้เขียนแสดงความเป็นกันเองกับผู้อ่านด้วยการใช้ สรรพนามบุรุษที่ 1 เป็นการพูดคุยด้วยภาษาปาก และภาษาถึงแบบแผน

2.3 ความน่าประเทสรูปใจความสำคัญ เป็นการนำประเด็นสำคัญของเรื่องมาเกริ่น ทำให้ผู้อ่านทราบก่อนว่าต่อไปผู้เขียนจะกล่าวถึงอะไร

2.4 ความน่าประเทใช้สำนวน คำคม

2.5 ความน่าแบบเรียกร้อยความสนใจ เป็นการนำเหตุการณ์สำคัญมานำเข้าสู่เรื่อง คล้ายกับความน่าที่เป็นข่าว แต่เหตุการณ์นั้นมีผลกระทบต่อสถานะสังคมเศรษฐกิจอย่างสูงมาก

2.6 ความน่าประเทบรรยาย เป็นการบรรยายเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง

2.7 ความน่าประเทอ้างคำพูด ความน่าประเทนี้จะนำคำพูดของบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องมาปูพื้นฐานความเข้าใจให้กับผู้อ่าน

2.8 ความน่าประเทอธิบาย เป็นการขึ้นต้นแบบตรงไปตรงมาเข้าถึงจุดโดยทันที

2.9 ความน่าประเทคำถาม เป็นการกระตุ้นผู้อ่านโดยตั้งคำถาม ให้ผู้อ่านคิดตอบและติดตามเรื่องราวต่อไป

2.10 ความน่าประเทปริศนา เป็นความน่าที่ก่อให้เกิดความสงสัย เคลือบแคลงในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

2.11 ความน่าประเทตกใจ เป็นการนำเหตุการณ์ร้าย หรือรุนแรงมาเกริ่นนำให้ผู้อ่านติดตามต่อไป

3. การเขียนเนื้อเรื่อง เนื้อหาของบทความจะต้องประกอบด้วยข้อมูลที่น่าเชื่อถือ ข้อคิดที่สมเหตุสมผล เขียนโดยผ่านการไตร่ตรองอย่างรอบคอบ และมีข้อเสนอแนะหรือข้อยุติที่เป็นไปได้ การจัดระบบความคิดจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ผู้เขียนควรตระหนัก อาจใช้หลักอริยสัจ 4 คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ในลักษณะว่า ปัญหาคืออะไร สาเหตุมาจากไหน มีข้อมูลหลักฐานอะไรประกอบอยู่บ้าง และวิธีการแก้ไขหรือเสนอแนะมีอะไรบ้าง วิธีการเช่นนี้เรียกว่า การวางโครงเรื่องนั่นเอง เพื่อสะดวกในการดำเนินเรื่องให้เป็นไปตามลำดับ ที่นิยมใช้กันมีดังนี้

3.1 ลำดับตามเวลา และเหตุการณ์ที่เกิดก่อนหลัง เหตุการณ์ที่เกิดก่อนย่อมมีผลต่อ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลัง มีความสัมพันธ์กันจนเป็นเรื่องราวที่น่าจับตามอง

3.2 ลำดับเนื้อหาตามความสำคัญ สิ่งใดสำคัญกว่าก็เสนอก่อน ได้มาเป็นลำดับ หรือ ในทางกลับกัน กล่าวถึงสิ่งสำคัญน้อยไปยังสำคัญมากก็ได้

4. การเขียนสรุป ความสรุป คือ การทิ้งท้ายเรื่องหรือปิดเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเจตนารมณ์ ของผู้เขียน และเป็นการแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนเพื่อให้ผู้อ่านนำไปคิดต่อ การเขียนความสรุป มีหลายลักษณะด้วยกัน ที่สำคัญมีดังนี้

4.1 ความสรุปประเภทเขียนสอดคล้องกับความนำ

4.2 ความสรุปประเภทอ้างสำนวนสุภาษิต คำคม

4.3 ความสรุปแบบบรรยาย

4.4 ความสรุปแบบอธิบาย

4.5 ความสรุปแบบอ้างคำพูด

4.6 ความสรุปแบบสรุปจบ

4.7 ความสรุปประเภทคำถาม

4.8 ความสรุปประเภทชี้แจง

4.9 ความสรุปประเภทประชดประชัน

4.10 ความสรุปแบบฝากข้อคิด

4.11 ความสรุปแบบให้ข้อเสนอแนะ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยอ่านบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ได้แก่ มติชนสุด สัปดาห์ เนชั่นสุดสัปดาห์ และสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ทุกฉบับทุกบทความตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2548-เดือนธันวาคม พ.ศ. 2549 มีทั้งหมด 288 บทความ

2. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาแยกเป็นหมวดหมู่เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ลิลา การใช้ภาษา และกลวิธีการนำเสนอบทความ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาวิเคราะห์ลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์

ด้านลีลาการใช้ภาษา ได้แก่

- การใช้คำ
- การใช้สำนวน
- การใช้โวหาร
- ระดับภาษา

ด้านกลวิธีการนำเสนอตามรูปแบบของบทความ ได้แก่

- การเขียนชื่อเรื่อง
- การเขียนความนำ
- การเขียนเนื้อเรื่อง
- การเขียนสรุป

2. สรุปผลการวิเคราะห์

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ ตามลำดับจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์” ผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านลีลาการใช้ภาษา ได้แก่ การใช้คำ การใช้สำนวน การใช้โวหารและการใช้ระดับภาษา และในด้านเกณฑ์กลวิธีการนำเสนอตามรูปแบบของบทความ ได้แก่ การตั้งชื่อเรื่อง การเขียนความนำ การเขียนเนื้อเรื่อง และการเขียนสรุป หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูล บันทึกตามหมวดหมู่ที่ใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์แล้ว ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์โดยใช้เกณฑ์ในการพิจารณาที่ผู้วิจัยประมวลความรู้และกำหนดขึ้นจากเอกสารต่างๆ ผลการวิจัยมีดังนี้

ลีลาการใช้ภาษา

การใช้คำ

ด้านการใช้คำ ผู้วิจัยพบว่ามีลักษณะการใช้คำ 7 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำทับศัพท์ ภาษาดังประเทศ การใช้คำสแลง การใช้คำประสม การใช้คำซ้ำ การใช้คำซ้อน การใช้คำย่อ และ การใช้คำตัด ดังต่อไปนี้

1. การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ

คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ คือ คำที่นำมาใช้ในภาษาไทยจนเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย จะเป็นการเขียนทับศัพท์โดยตรง หรือเขียนเสียงก็ตาม แม้จะมีเครื่องหมายวรรคตอนอยู่ด้วยก็เก็บไว้ตามนั้น เช่นคำว่า ก๊อปปี้ แก๊ส ลูกกี้ เซรุ่ม ทอฟฟี่ ปู๊ฟ แท็กซี่ ฯลฯ (ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช, 2538: 29)

ผลการวิเคราะห์ลีลาการภาษาในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่าพบว่ามีการใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1 เปียโน, แอนตี้

เราต้องยอมรับว่า คุณอิทธิสุนทรนั้น เข้าใจความเป็นหนัง และไม่พยายามขัดแย้งความคิดอะไรแบบหนังไทยหลายเรื่อง ตัวอย่างง่ายๆ ก็คือ ในฉากที่ดีที่สุดของหนังด้วยการเล่นดนตรีระหว่างพ่อกับลูก และตัวดนตรีอย่างเปียโน กับระนาด ก็ได้ทำหน้าที่อธิบายความคิดหลักของหนังเรียบร้อยว่าต้องการสื่ออะไร อย่างน้อยๆ แง่มุมหนึ่งที่ถูกแตะก็คือ การที่เรารักวัฒนธรรมตัวเอง ก็ไม่เห็นจำเป็นที่จะต้องไปแอนตี้วัฒนธรรมต่างชาติ

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน 28 ก.พ. - 6 มี.ค. 2548)

คำว่า เปียโน มาจากคำภาษาอังกฤษว่า piano หมายถึง แผ่วเบา, นุ่ม (วิทย์ เทียงบุญธรรม, 2539: 938) ในบริบทนี้หมายถึง เครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง โดยนำมาเขียนทับศัพท์ด้วยคำภาษาไทย

คำว่า แอนตี้ มาจากคำภาษาอังกฤษว่า anti หมายถึง ต่อต้าน, สกัด, ขจัด (วิทย์ เทียงบุญธรรม, 2539:43) ในบริบทนี้ หมายถึง ต่อต้าน โดยนำมาเขียนทับศัพท์ด้วยคำภาษาไทย

กล่าวคือ แม้ว่าเราจะรักในวัฒนธรรมของไทย แต่ก็ไม่จำเป็นว่าต้องต่อต้านวัฒนธรรมต่างชาติ เหมือนกับการเล่นดนตรีเราสามารถเล่นเปียโนคู่ไปกับระนาดก็ได้ ดนตรีก็มีความไพเราะเหมือนกัน

ตัวอย่างที่ 2 คลาสสิก

การประชดชีวิตด้วยการทำร้ายร่างกายตนเองของผู้หญิงนั้นเป็นตัวอย่างคลาสสิกของการแสดงความชิงชังในความรู้ค่าของตนเองอย่างหนึ่ง เราจะไม่ค่อยเห็นพวกผู้ชายที่มาจากดาวอังคารนั้นทำอะไรประชดชีวิตแบบนี้หรอก

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน 22-28 ก.ค. 2548)

คำว่า คลาสสิกมาจากคำภาษาอังกฤษว่า classic หมายถึง ยอดเยี่ยม, ดีเด่น, เป็นพื้นฐานเป็นหลัก, เกี่ยวกับเรื่องราวที่เป็นมรดกตกทอดจากโบราณ, เป็นแบบฉบับ (วิทย์ เทียงบุญธรรม, 2539: 192) ในบริบทนี้ หมายถึง เป็นพื้นฐานเป็นหลัก โดยนำมาเขียนทับศัพท์ด้วยคำภาษาไทย

กล่าวคือ โดยพื้นฐานแล้วผู้หญิงมักจะประชดชีวิตด้วยวิธีการทำร้ายตนเอง ซึ่งแตกต่างจากผู้ชายที่จะไม่ประชดชีวิตด้วยวิธีการทำร้ายตนเอง

ตัวอย่างที่ 3 คอลัมนิสต์

เป็นเรื่องปกติกระทั่งกลายเป็นธรรมเนียมของคนอื่นๆ เขียนๆ เกี่ยวกับหนังรวมไปถึงคอลัมนิสต์และนักวิจารณ์มานานแล้ว สำหรับการที่จะต้องเลือกหนังยอดเยี่ยมประจำปี ผมเองซึ่งโดยหน้าที่หลักๆ ก็ทำงานเกี่ยวข้องกับภาพยนตร์มาตลอด

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 2-8 ม.ค. 2549)

คำว่า คอลัมนิสต์ มาจากคำภาษาอังกฤษว่า columnist หมายถึง นักเขียนหรือบรรณาธิการคอลัมน์หนังสือพิมพ์, นักเขียนเรื่องราวประจำในหนังสือพิมพ์ (วิทย์ เทียงบุญธรรม, 2539: 209) ในบริบทนี้ หมายถึง นักเขียนเรื่องราวประจำในหนังสือพิมพ์ โดยนำมาเขียนทับศัพท์ด้วยภาษาไทย

กล่าวคือ โดยปกติแล้วนักเขียนประจำในหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับภาพยนตร์และนักวิจารณ์ภาพยนตร์ จะเป็นผู้ที่คัดเลือกภาพยนตร์ยอดเยี่ยมประจำปี

ตัวอย่างที่ 4 ซีเรียส

นั่งเป็นเรื่องปกติที่ว่าคนเราจะเห็นอะไรตรงกัน หรือไม่ตรงกันบ้าง ฉะนั้นเรื่องไหนที่เราอาจจะเห็นแตกต่างกัน ก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายหรือต้องซีเรียส (ดังเช่น หนังสือที่เข้ารอบของสถาบันภาพยนตร์นับร้อยๆ แห่งทั่วโลก ที่ไม่เคยมีหนังตรงกัน 100% ในแต่ละปี)

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 2-8 ม.ค. 2549)

คำว่า ซีเรียส มาจากคำภาษาอังกฤษว่า serious หมายถึง เคร่งขรึม, ขรึม, จริงจัง, เอาจริงจัง, ไม่เหลวไหล, ไม่ล้อเล่น, ซึงซึง, สำคัญ, สำคัญ, ร้ายแรง (วิทย์ เทียงบุญธรรม, 2539: 157) ในบริบทนี้ หมายถึง จริงจัง โดยนำมาเขียนทับศัพท์ด้วยภาษาไทย

กล่าวคือ การที่แต่ละคนจะมีความเห็นไม่ตรงกัน ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายหรือจริงจัง เพราะภาพยนตร์ที่ผ่านการเข้ารอบของสถาบันภาพยนตร์ทั่วโลก ก็ไม่มีภาพยนตร์เรื่องไหนที่ทุกคนเห็นพ้องต้องกัน

ตัวอย่างที่ 5 พรินตัน คัพ, 프리เซนเตอร์

CARS อาจเป็นเพียงหนึ่งการ์ตูนธรรมดา ที่ดำเนินเรื่องไปอย่างพินๆ แบบที่หนังควรจะเป็น เรื่องของรถชิงหน้าใหม่ เป้าหมายของชีวิตก็คือ ชัยชนะในการแข่งขันที่มีด้วยพรินตัน คัพ เป็นรางวัล และชัยชนะจะนำมาซึ่งชื่อเสียงเงินทองในการเป็นฟรีเซนเตอร์โฆษณา

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 13-19 ค.ศ. 2549)

คำว่า คัพ มาจากคำภาษาอังกฤษว่า cup หมายถึง ถ้วย, ถ้วยกีฬา (วิทย์ เทียงบุญธรรม, 2539: 261) ในบริบทนี้ หมายถึง ถ้วยรางวัล

คำว่า ฟรีเซนเตอร์ มาจากคำภาษาอังกฤษว่า presenter หมายถึง แนะนำให้เป็นที่รู้จัก (ดร. วิทย์ เทียงบุญธรรม, 2539: 984) ในบริบทนี้ หมายถึง เป็นที่รู้จัก โดยนำมาเขียนทับศัพท์ด้วยคำภาษาไทย

กล่าวคือ ภาพยนตร์เรื่อง CARS เป็นการดูเกี่ยวกับการแข่งรถที่ผู้ชนะในการแข่งขันจะได้ครอบครองถ้วยรางวัลพรินตัน คัพ และได้เป็นผู้โฆษณาประชาสัมพันธ์

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ แต่ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ง่าย เนื่องจากเป็นคำที่รู้จักกันโดยทั่วไปอยู่แล้ว การทับศัพท์บางคำยังทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของคำนั้นๆ ได้มากกว่าการแปลเป็นภาษาไทยด้วยซ้ำ เช่น คำว่า แอนตี้ (anti), คลาสสิก (classic), ซีเรียส (serious) ดังนั้น การใช้คำทับศัพท์จึงเป็นที่นิยมในด้านการเขียนเป็นอย่างมากในปัจจุบัน

2. การใช้คำสแลง

คำสแลง คือ คำที่ตั้งให้ตามอารมณ์เด็กวัยรุ่น คำเหล่านี้เกิดขึ้นชั่วคราวชั่วคราวแล้วก็หายไป เช่น โจ้ จ๊าบ สะบัดช่อ ฯลฯ (ผะอบ โปษกฤษณะ, 2544: 69)

จากการศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้คำสแลง ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1 เปล่าๆ ปลีๆ

ผู้ร้ายตัวจริงในเรื่องก็ตลบกลับด้วยแผนการที่ใช้ความเป็นต่อข้อนี้ของเธอนี้แหละมาจงใจในแผนการร้ายของเขา แผนการครั้งนี้ดูจะเต็มไปด้วยช่องโหว่มากมายที่ทำให้เชื่อตามไม่ได้ ขอไม่พูดในรายละเอียดแล้วกันค่ะ เดี่ยวจะเป็นการเผยไ้ของเรื่องมากเกินไป ทำลายความสุขของคนที่ยังไม่ได้ไปดูไปเปล่าๆ ปลีๆ

(มดิชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 28 ต.ค.-3 พ.ย. 2548)

คำว่า ไ้ หมายถึง กลเม็ด ที่เด็ด (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 483) ในบริบทนี้หมายถึง ที่เด็ด
คำว่า เปล่า หมายถึง ไม่มีอะไรนอกจากตัวของมันเองที่อ้างถึง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546:
711)

คำว่า ปลี ไม่ปรากฏความหมายในพจนานุกรม
ดังนั้นคำว่า เปล่าๆ ปลีๆ ในบริบทนี้หมายถึง ไม่มีอะไร

ในบริบทนี้ผู้เขียนต้องการบอกว่า ถ้าพูดถึงรายละเอียดของภาพยนตร์จะเป็นการเผย
จุดสำคัญของภาพยนตร์มากเกินไป จะทำให้คนที่ยังไม่ได้ไปดูหมดสนุกไป

ตัวอย่างที่ 2 เสี้ยว, เท่, เก๋, เจ๋ง

ผมเป็นคนที่ชอบทั้งหนังนอกกระแส และในกระแสครับ ทั้งยังไม่ได้คิดว่าคนที่ดูหนัง
ยุโรปสูงส่งกว่าหนังฮอลลีวูด หรือใครที่ดูหนังในกระแสจะดูเสี้ยวกว่า คนที่ดูหนังนอกกระแส จะ
เท่ เก๋ เจ๋ง โคตร อะไรนั่นวัดกันที่สมองครับ ไม่ใช่แค่ดูหนังนอกกระแสในกระแส

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 2-8 ม.ค. 2549)

เสี้ยว หมายถึง เพื่อน เกลอส (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 926) ในบริบทนี้หมายถึง ไม่ได้เรื่อง
ไม่ดี

เท่ หมายถึง เอียงน้อยๆ (มักใช้แก่การสวมหมวก) ; โก้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 538)
คำว่า เท่ ในบริบทนี้หมายถึง ดูดี

เก๋ หมายถึง งามเข้าที่ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 137) คำว่า เก๋ ในบริบทนี้หมายถึง งาม
เจ๋ง หมายถึง ยอดเยี่ยม คีเลศ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 320) คำว่า เจ๋ง ในบริบทนี้
หมายถึง ดูดี ยอดเยี่ยม

ในบริบทนี้ผู้เขียนต้องการสื่อว่า การที่คนเราจะดูดี หรือดูเด่นกว่าบุคคลอื่นนั้น ต้องวัดกันที่สมองหรือความคิด ไม่ใช่วัดกันที่การดูหนังนอกกระแสหรือในกระแส หนังนอกกระแส คือ ภาพยนตร์ที่มักจะไม่ได้เข้าฉายตามโรงภาพยนตร์ทั่วไป หรือแม้แต่ในร้านเช่าภาพยนต์ก็แทบจะหาได้ยาก จนกลายเป็นภาพยนตร์เฉพาะกลุ่ม

ตัวอย่างที่ 3 ชิลล์ ชิลล์

ภาพของเมืองคานส์ในสถานที่จัดงานนั้น นึกภาพได้ง่ายๆ มากครับ คุณลองนึกถึงทะเลสวยๆ ที่ชายหาดเป็นหิน ไม่ใช่หาดทรายนะครับ แล้วพอเดินขึ้นมาก็เจอถนนสองฝั่งสวนกัน ถนนเส้นนี้จะมี 5 เลน ตรงกลางมีเกาะกลางถนน โดยที่ตลอดทางเดินจะมีต้นไม้ปลูกอยู่ตลอดฝั่ง พอหันหน้าเข้าหาดัง (หรือหันหลังให้ทะเล) คุณจะพบว่ามีพื้นที่ขนาดกลางคล้ายๆ หน้าเวสต์เทรค มีร้านค้ากาแฟ ชิลล์ ชิลล์ หันหน้าหาทะเล มีร้านอาหาร ร้านแบรนด์เนมแพงๆ และร้านขายของที่ระลึก (เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 19-25 พ.ค. 2549)

คำว่า ชิลล์ ชิลล์ มาจากคำภาษาต่างประเทศคำว่า chill out หมายถึง ผ่อนคลาย สบายๆ ง่ายๆ (วิทย์ เทียงบูรณธรรม, 2539: 177) โดยลดรูปเหลือ chill และเติมเป็นคำซ้ำ คือ chill แปลว่า สบาย กลายเป็น chill chill หรือ ชิลล์ชิลล์ ในบริบทนี้หมายถึง สบายๆ กล่าวคือ ร้านกาแฟร้านนี้มีที่แบบสบายๆ หันหน้าหาทะเล

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้คำสแลงเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน เนื่องจากคำสแลงเหล่านี้ทำให้ผู้อ่านเกิดความเพลิดเพลินเมื่อได้อ่าน ทำให้เนื้อหาหรืองานเขียนมีชีวิตชีวา และน่าสนใจมากขึ้น ซึ่งความหมายของคำสแลงเหล่านี้จะขึ้นอยู่กับสถานการณ์และบริบททางภาษาที่พุดอยู่ด้วย

3. การใช้คำซ้ำ

คำซ้ำ คือ คำคำเดียวกันนำมากล่าว 2 ครั้ง มีความหมายเน้นหนักหรือบางที่ต่างกันไปกับคำเดียวเพียงคำเดียว จึงถือว่าเป็นคำสร้างใหม่ มีความหมายใหม่ทำนองเดียวกับคำซ้อน ต่างกันก็แต่เพียงคำซ้ำ ใช้คำคำเดียวกันซ้อนกันเท่านั้น และเพื่อให้รู้ว่าคำที่กล่าวซ้ำกัน 2 ครั้งนั้นเป็นคำซ้ำ ไม่ใช่คำเดี่ยวๆ เรียงกัน จึงต้องคิดเครื่องหมายกำกับไว้ ในภาษาไทยใช้ไม้ยมกแทนคำท้ายที่ซ้ำกับคำต้น (ยมก แปลว่า คู่ ไม้ยมกจึงใช้สำหรับคำซ้ำที่มาเป็นคู่ๆ กันเท่านั้น ไม่ได้มีไว้แทนคำอื่นๆ ที่มี

เสียงเดียวกันทุกคำไป) คำซ้ำแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การใช้คำซ้ำคำเดียว และการใช้คำซ้ำซ้อนกัน (บรรจบ พันธุเมธา, 2544: 62-80)

จากการศึกษาวิเคราะห์ภาษาในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่าพบว่ามีการใช้คำซ้ำคำเดียว และการใช้คำซ้ำซ้อนกัน

3.1 การใช้คำซ้ำคำเดียว

การใช้คำซ้ำคำเดียว คือ การนำคำคำเดียวกันมากล่าวซ้ำกันเพียงครั้งเดียว โดยใช้เครื่องหมายไม้ยมก (๓) แสดงการซ้ำคำ (บรรจบ พันธุเมธา, 2544: 62-80) ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1 คล้ายๆ

มีหนังเยอะแยะที่ใช้แก่นเรื่องคล้ายๆ กันนี้ อย่างเช่น Back to the Future, Time Machine, Twelve Monkeys หรือแม้แต่ Minority Report ซึ่งเรื่องหลังนี้ต้องการใช้ความสามารถในการมองเห็นอนาคตมาป้องกันอาชญากรรมที่กำลังจะเกิดขึ้น

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 13-19 พ.ค. 2548)

คล้ายๆ หมายถึง เกือบเหมือน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 228) ในบริบทนี้เป็นการใช้คำซ้ำคำเดียว เพื่อให้ความหมายจางลง หมายถึง เหมือนเพียงเล็กน้อย

กล่าวคือ ยังมีภาพยนตร์อีกหลายเรื่องที่สร้างขึ้น โดยใช้แก่นเรื่องเกือบเหมือนกับภาพยนตร์เรื่อง The Jacket คือตัวเอกสามารถมองเห็นเหตุการณ์ในอนาคตได้

ตัวอย่างที่ 2 แปลกๆ

ผมเป็นกรรมการคนหนึ่งในสาย new voice พวกคลื่นลูกใหม่หน้าใหม่ทั้งหลายที่ทำหนังมาไม่เกินสองเรื่อง แค่กติกาส่วนนี้ก็น่าสนใจแล้ว เพราะว่าคนที่ติดตามงานของพวกกลุ่มนี้ คงทราบดีว่าภาพยนตร์ในกลุ่มนี้นั้นมักจะมีลีลา และอะไรแปลกๆ ไปจากที่เราดูๆ กัน

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 3-9 มี.ค. 2549)

แปลกๆ หมายถึง แตกต่างไปจากที่เคยคิด เคยรู้ เคยเห็น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 718) ในบริบทนี้เป็นการใช้คำซ้ำคำเดียวเพื่อย้ำความหมายให้ชัดเจน หมายถึง แตกต่างไปจากเดิมมาก

กล่าวคือ พวกกลุ่มที่ทำภาพยนตร์หน้าใหม่ที่ทำภาพยนตร์ไม่เกิน 2 เรื่อง จะมีวิธีสร้างภาพยนตร์ที่มีลักษณะแตกต่างไปจากการสร้างภาพยนตร์จากผู้สร้างรุ่นเดิม

ตัวอย่างที่ 3 ร้ายๆ

หนังไม่ได้บอกว่าการเลือกอันไหนนั้นผิด แต่เขาแสดงว่าคุณจะต้องเผชิญกับอะไรบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเผชิญกับข้างในของตัวตน และเมื่อใช้ชีวิตหนักหน่วงเกินไปเรื่องร้ายๆ ก็ขึ้นรอรออยู่ข้างหน้า

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 3-9 มี.ค. 2549)

ร้ายๆ หมายถึง ดู ชั่ว ไม่ดี ที่เป็นอันตราย ความไม่ดี (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 954) ในบริบทนี้เป็นการซ้ำคำเพื่อย้ำความหมายให้ชัดเจนขึ้น หมายถึง ร้ายมาก ไม่ดีมาก

กล่าวคือ ภาพยนตร์ได้แสดงให้เห็นว่าเราต้องเผชิญหน้ากับอะไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเผชิญหน้ากับตัวของเราเอง หรือแม้แต่กระทั่งเรื่องที่ไม่ดีเป็นอย่างมาก ที่จะเกิดขึ้นกับตัวของเราเอง

ตัวอย่างที่ 4 พร้อมๆ

มีข้อมูลที่น่าสนใจบอกว่า หัวใจของการเปิดแสดงของอัล กอร์ ต่อเรื่องภาวะโลกร้อนในเรื่อง An Inconvenient Truth นั้น ได้สร้างความช็อกจากการเห็นภาพถ่ายจากภูเขาคิลิมันจาโรและทิวเขาหิมาลัยที่เผยให้เห็นว่าธารน้ำแข็งที่ใหญ่ที่สุดของโลกกำลังละลายด้วยความเร็วที่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตได้ และที่กำลังเกิดขึ้นไปพร้อมๆ กันก็คือกอร์ได้แสดงให้เห็นว่าในสหรัฐอเมริกา บัดนี้อุทยานแห่งชาติกลาเซียร์ เหลือแค่ ‘ธารน้ำแข็ง’ อยู่ในปริมาณน้อยจนน่าตกใจ

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 1-7 ก.ย. 2549)

พร้อมๆ หมายถึง ควบครัน ควบถ้วน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 762) ในบริบทนี้เป็นการซ้ำคำเพื่อย้ำความหมายให้ชัดเจนขึ้น หมายถึง ทั้งหมด

กล่าวคือ ภาวะโลกร้อนในภาพยนตร์เรื่อง An Inconvenient Truth ได้ทำภาพถ่ายจากภูเขาคิลิมันจาโรและทิวเขาหิมาลัย แสดงให้เห็นว่าธารน้ำแข็งที่ใหญ่ที่สุดของโลกกำลังละลายด้วย

ความรวดเร็วซึ่งมีผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิตบนโลก และอัล กอร์ ได้แสดงให้เห็นความผิดปกติที่กำลังเกิดขึ้นควบคู่กันไปว่าธารน้ำแข็งในอุทยานแห่งชาติกลาเซียร์ ที่สหรัฐอเมริกาเหลืออยู่น้อยมาก ซึ่งสอดคล้องกับการละลายของธารน้ำแข็งที่ภูเขาคิลิมันจาโรปและทิวเขาหิมาลัย

ตัวอย่างที่ 5 ก่อนๆ

ปี 2006 หรือ 2549 ของหนังไทยจะมีสภาพในตอนไตรมาสสุดท้ายอย่างไร แต่สิ่งหนึ่งที่อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยยึดได้แน่นอนกว่าปีก่อนๆ ก็คือ ผลประกอบการโดยรวมตลอดทั้งปี ที่เป็นบวกมากกว่าลบ

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 15-21 ก.ย. 2549)

ก่อนๆ หมายถึง เดิม เริ่ม ลำดับแรก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 88) ในบริบทนี้เป็นการซ้ำคำเพื่อแสดงลำดับ หมายถึง ก่อนมาก

กล่าวคือ อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยใน พ.ศ. 2549 ผลประกอบการโดยรวมทั้งปีดีกว่าปีที่ผ่านมา เพราะผลประกอบการได้กำไรมากกว่าขาดทุน

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้คำซ้ำคำเดียว ด้วยการนำคำคำเดียวกันมากล่าวซ้ำกันเพียงครั้งเดียว โดยใช้เครื่องหมายไม้ยมก (๓) ในการซ้ำคำ ได้แก่ แปลกๆ ร้ายๆ ก่อนๆ พร้อมๆ ก่อนๆ คล้ายๆ ซึ่งการซ้ำคำคำเดียวนี้ เพื่อเน้นความหมายของคำให้มีความชัดเจน มีน้ำหนักมากขึ้น หรือทำให้ความหมายเจือจางลง มีน้ำหนักที่เบาลง ขึ้นอยู่กับบริบทที่ต้องการจะสื่อ

3.2 การใช้คำซ้ำซ้อนกัน

การใช้คำซ้ำซ้อนกัน คือ การนำคำซ้ำคำเดียวตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาซ้อนกัน โดยคำซ้ำที่นำมาซ้อนกันนี้อาจมีความหมายใกล้เคียงกัน หรือตรงข้ามกันก็ได้ (บรรจบ พันธุเมธา, 2544: 62-80) ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1 เราๆ ท่านๆ

อย่างเราๆท่านๆ ทราบดีแล้ว แบบแผนอยู่ในโลกของเมืองกอร์แฮม หรือมหานครแห่งอาชญากรรมที่มีต้นแบบคือนิวยอร์กซิตี้ โดยมี บรูซ เวย์น เป็นตัวตนอีกด้านหนึ่งของเขา บรูซ เป็น

อภิมหาเศรษฐีเพล็บอย ที่สูญเสียพ่อแม่ไปในวัยเด็ก โดยเห็นพ่อแม่ถูกฆ่าตายต่อหน้าต่อตาเพราะถูก ปล้นชิงทรัพย์โดยอาชญากรข้างถนน

(มคชนสูตรสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 1-7 ก.ค. 2548)

เราๆ หมายถึง สรรพนามบุรุษที่ 1 เป็นคำแทนตัวผู้พูด จะเป็นคนเดียวหรือหลายคนก็ได้ ถ้า ผู้พูดเป็นคนคนเดียว อาจพูดแทนคนอื่น ๆ รวมทั้งตัวเองด้วย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 967)

ท่านๆ หมายถึง คำใช้แทนผู้ที่เราพูดด้วย เป็นคำกลาง ๆ หรือแสดงความเคารพ เป็นสรรพนามบุรุษที่ 2, ใช้แทนผู้ที่เราพูดถึงด้วยความเคารพ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 524)

ในบริบทนี้เป็นการซ้ำคำเดียวตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาซ้อนกัน หมายถึง ทุกคน กล่าวคือ ทุกคน ในที่นี้ก็ทราบกันอยู่แล้ว ว่าแบทแมน มีตัวตนอีกด้านคือ บรูซ เวย์น เป็นอภิมหาเศรษฐีเพล็บอย ที่ สูญเสียพ่อแม่ไปในวัยเด็ก เพราะถูกโจรฆ่าชิงทรัพย์

ตัวอย่างที่ 2 จริงๆ จังๆ

บางทีผมเคยคิดจริงๆ จังๆ ว่าการปรากฏตัวของหนังสือทำมือนั้น มันจะดีแน่ แต่การเกิดขึ้น ของมันในบ้านเราผิดที่ผิดทางในความคิดหรือเปล่า เช่น เราจะโฆษณาทำไมว่าหนังสือทำมือ เท่เก๋ so cool เสียเหลือเกิน

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 4-10 ส.ค. 2549)

จริงๆ หมายถึง แน่ เป็นอย่างนั้นแน่แท้ ไม่กลับเป็นอย่างอื่น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 291)

จังๆ หมายถึง เต็มที่ เต็มแรง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 297)

จริงจัง หมายถึง แน่แท้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 291)

ในบริบทนี้เป็นการซ้ำคำเดียวตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาซ้อนกัน หมายถึง ตั้งใจ กล่าวคือ ผู้เขียน เคยตั้งใจคิดเกี่ยวกับการเกิดขึ้นของหนังสือทำมือในเมืองไทย

ตัวอย่างที่ 3 ที่ๆ โต้แย้ง

ตอนผมให้คะแนนหนังสือที่ชนะเลิศกับกรรมการ ก็เสนอความเห็น ว่า โดยส่วนตัวการปรากฏรายละเอียดบังคับ เช่น กับหนีฝ้านั้น ต้องดูว่าเขาให้มันปรากฏอย่างไร โผล่มาที่ๆ โต้แย้ง หรือมีวิธีการซ่อนเอาไว้ ซึ่งแน่นอนว่า หนังสือที่ดีที่สุดก็คือ หนังสือที่ใช้วิธีวาดรูปกับลงบนกระดาษ (เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 11-17 ส.ค. 2549)

ที่ๆ หมายถึง ไม่มีลัทธิลัทธิใน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 533)

โต้แย้ง หมายถึง อย่างชัดเจน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 481)

ในบริบทนี้เป็นการซ้ำคำเดียวตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาซ้อนกัน หมายถึง ตรงไปตรงมา กล่าวคือการนำเสนอไม่หนีฝ้านั้น ต้องดูว่าแต่ละคนมีการนำเสนอแบบไหน แบบตรงไปตรงมา หรือมีการวาดรูปซ่อนเอาไว้

ตัวอย่างที่ 4 แรงๆ โหดๆ

เคยตั้งข้อสังเกตเล่นๆ มั้ยครับว่า ทำไมเงินหลง ถึงอยู่ในความนิยมของคนดูมาอย่างยาวนานกว่าสามทศวรรษให้แล้ว ผมเคยไปสอนหนังสือและเอางานของมาเป็น case study โดยเสนอความคิดเห็นว่า หนังสือเป็นเพราะเงินหลงเป็นฮีโร่ประเภทที่ไม่ทำร้ายผู้ร้ายรุนแรง ไม่มีฉากมาแรงๆ โหดๆ

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 29 ก.ย.-5 ต.ค. 2549)

แรงๆ หมายถึง กำลัง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 977)

โหดๆ หมายถึง ชั่วร้าย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1313)

ในบริบทนี้เป็นการซ้ำคำเดียวตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาซ้อนกัน หมายถึง ใช้กำลังไปในทางที่ไม่ดี กล่าวคือ ที่เงินหลงยังเป็นที่นิยมของคนดูมาอย่างยาวนานเป็นเพราะว่า เงินหลงเป็นฮีโร่ที่ไม่ใช้ความรุนแรง หรือใช้กำลังไปในทางที่ไม่ดี

ตัวอย่างที่ 5 เอื่อยๆ เรื่อยๆ จั้นๆ

หนังสือเรื่องด้วยมุขตลกโหล่งน้างแบบ face และมุขของการพิศฝาคิดตัว ซ้อนทับกันหลาย
ชั้นหลายซ้อนจนน่าเวียนหัว ทว่า ความน่าขันก็ดูเอื่อยๆ เรื่อยๆ จั้นๆ ไม่ได้เรียกเสียงฮาแบบจี๊ดเส้น
(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 17-23 ก.พ. 2549)

เอื่อยๆ หมายถึง เรื่อย ๆ เรื่อย ๆ ตามสบายไม่รีบร้อน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1398)
เรื่อยๆ หมายถึง มีลักษณะอาการอันต่อเนื่องกันไปไม่ขาดระยะ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546:
976)

จั้นๆ หมายถึง ไม่ปรากฏความหมายในพจนานุกรม
จั้นๆ เป็นลักษณะของการกร่อนเสียงพยางค์หน้ามาจากคำว่า อย่างจั้นๆ เป็นภาษาปาก

ในบริบทนี้เป็นการซ้ำคำเดียวตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาซ้อนกัน หมายถึง ตามสบาย ไม่รีบร้อน
กล่าวคือ ภาพยนตร์ดำเนินเรื่องไปอย่างไม่มีรีบร้อน ถึงแม้จะเป็นฉากที่ตลกก็ไม่ได้ทำให้ผู้ชมตลกได้
เท่าที่ควร

ตัวอย่างที่ 6 กล้าๆ กลัวๆ

เราจะพบว่าในดา วินชี บพเป็นจุดอ่อนที่สุด จนกระทั่งความตื่นเต้นของการไขปริศนากับ
เวลาที่ไล่ล่าที่เป็นเส้นล่ออยู่นั้นถูกกลบหายไปกับการพูดอะไรก็ไม่รู้ของตัวละคร ทั้งที่โดย
ความสามารถของทีมงานไม่ว่าจะเป็นผู้กำกับฯ หรือนักแสดง ล้วนมีระดับรางวัลทั้งนั้น ซึ่งเมื่อ
เป็นอย่างนี้ก็ต้องโทษในเรื่องของการทำหนังแหละว่า เป็นการเขียนบทหนังที่พีรพีโร กล้าๆ กลัวๆ
ที่ว่ากล้า ก็คือ การเปลี่ยนเหตุการณ์บางอย่าง เช่นบทที่หนังสือบอกว่าพระเอกเราถูกปลุกจากที่นอน
กลางดึก ก็เปลี่ยนมาเป็นถูกลากไปตอนแจกลายเซ็น ก็พอเข้าใจว่าเพื่อความกลมกลืนของหนัง แต่
พอเดินออกมาจากโรงเห็นวัยรุ่นบ่นกันพึม ส่วนที่ว่ากลัวก็คือ ความกลัวที่ว่ามันจะไม่เหมือน
หนังสือ ซึ่งพอเกิดอาการอย่างนั้นเข้า หนังก็เลยออกมาอย่างที่เห็น

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที 26 พ.ค.-1 มิ.ย. 2549)

กล้าๆ หมายถึง ไม่กลัว ไม่ครั่นคร้าม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 79)

กลัวๆ หมายถึง รู้สึกไม่อยากจะประสบสิ่งที่ไม่ดีแก่ตัว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 78)

ในบริบทนี้เป็นการใช้คำซ้ำที่มีความหมายตรงข้ามกันมาซ้อนกัน หมายถึง ไม่กลัวแต่ก็ไม่
อยากให้เกิดสิ่งไม่ดีขึ้นกับตนเอง กล่าวคือ ภาพยนตร์เรื่องดาวันชิมิจุต่อนอยู่ที่บทภาพยนตร์
เนื่องจากผู้เขียนกลัวที่จะเปลี่ยนเหตุการณ์บางอย่างให้ต่างไปจากในหนังสือ แต่ก็กลัวว่าพอเปลี่ยน
แล้วจะไม่เหมือนกับหนังสือ จึงทำให้ภาพยนตร์ออกมาไม่เป็นที่ถูกใจของผู้ชมเท่าที่ควร

ตัวอย่างที่ 7 ขึ้นๆ ลงๆ

หนุ่มสาวคู่นี้ผ่านภาวะ**ขึ้นๆลงๆ** ในความสัมพันธ์ ความเข้าใจผิด ความปวดร้าว การ
ตระหนักในความผูกพันอันลึกซึ้งที่อธิบายไม่ได้ แต่ความดีเด่นของหนังอยู่ที่ความน่าเชื่อถือของ
อารมณ์ความรู้สึกของคนจริงๆ ไม่ใช่ตัวละคร ที่ยอมให้บทชักเชิดไปตามแต่ใจ
(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 10-16 ก.พ. 2549)

ขึ้นๆ หมายถึง ไปสู่เบื้องบน เบื้องสูง หรือ เบื้องหน้า, ไปสู่เบื้องที่ถือว่าตรงข้ามกับลง
(ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 193)

ลงๆ หมายถึง ไปสู่เบื้องต่ำหรือไปสู่เบื้องที่ถือว่าตรงข้ามกับขึ้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546:
984)

ในบริบทนี้เป็นการใช้คำซ้ำที่มีความหมายตรงข้ามกันมาซ้อนกัน หมายถึง ไม่แน่นอน
กล่าวคือ หนุ่มสาวในภาพยนตร์ได้ผ่านช่วงที่ไม่แน่นอนในความสัมพันธ์ของคนทั้งสอง จนกระทั่ง
ได้รู้ถึงความผูกพันอันลึกซึ้งที่อธิบายไม่ได้

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า มีการใช้คำซ้ำซ้อนกันด้วยการนำคำซ้ำคำเดียวตั้งแต่ 2 คำ
ขึ้นไปมาซ้อนกัน โดยคำซ้ำที่นำมาซ้อนกันนี้มีความหมายใกล้เคียงกัน ได้แก่ เราๆ ท่านๆ , ที่ๆ
ไฉ่ๆ , จริงๆ จังๆ , แรงๆ โหดๆ , เอื่อยๆ เรื่อยๆ ขึ้นๆ ลงๆ และมีการใช้คำซ้ำที่มีความหมายตรงข้ามกัน
มาซ้อนกัน ได้แก่ ขึ้นๆ ลงๆ , กล้าๆ กลัวๆ

4. การใช้คำซ้อน

คำซ้อน คือ คำที่มีคำเดียว 2 คำ ที่มีความหมายหรือเสียงคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรือ
เป็นไปในทำนองเดียวกัน ซ้อนเข้าคู่กัน เมื่อซ้อนแล้วจะมีความหมายใหม่เกิดขึ้น แม้ว่าบางคำ
ความหมายจะไม่แปลกไปกว่าความหมายเดิมมากนัก แต่ก็จะต้องมีความหมายที่ใช้ต่างออกไปบ้าง

คำซ้อนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การใช้คำซ้อนเพื่อความหมาย และการใช้คำซ้อนเพื่อเสียง (บรรจบ พันธุเมธา, 2544: 62)

จากการศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่าพบว่ามีการใช้คำซ้อนเพื่อความหมาย และการใช้คำซ้อนเพื่อเสียง

4.1 การใช้คำซ้อนเพื่อความหมาย

คำซ้อนเพื่อความหมาย คือ การนำคำเดี่ยวที่มีความหมายสมบูรณ์ ที่มีใช้ในภาษามา ซ้อนเข้าคู่กัน คำหนึ่งเป็นคำต้น อีกคำหนึ่งเป็นคำท้ายมีความหมายคล้ายกัน ใกล้เคียงกันหรือไปในทำนองเดียวกัน อาจเป็นคำไทยด้วยกันหรือคำต่างประเทศด้วยกัน หรือเป็นคำไทยกับต่างประเทศ ซ้อนกันก็ได้ และคำที่ซ้อนกันแล้วต้องเกิดความหมายใหม่ ซึ่งอาจไม่เปลี่ยนไปจากความหมายเดิมมากนัก หรืออาจเปลี่ยนไปมาก แต่ถึงจะเปลี่ยนความหมายหรือไม่เปลี่ยนอย่างไรก็ตามความหมายใหม่ย่อมเกี่ยวเนื่องกับความหมายเดิม พอให้เห็นเค้าความหมายได้ (บรรจบ พันธุเมธา, 2544 : 62) ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1 ดีเลว, ตื่นลึกหนาบาง

การนำเสนอคาแรคเตอร์ที่เกี่ยวกับคนนอกและพิการเพื่อให้คนดูหลงรักนั้น อาจจะไม่ใช่ว่าเรื่องยาก แต่การพาคนดูเข้าไปยอมรับและค่อยๆ สัมผัสด้านดีเลว และตื่นลึกหนาบางของเขานั้น ไม่ใช่เรื่องยาก สิ่งที่ดีที่สุดก็คือ โค้ดสีของหนังและการตัดต่อซึ่งสามารถทำให้เราหลงรักและเกลียดชังตัวละครตัวนี้

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันวันที่ 2-8 ม.ค. 2549)

ดี หมายถึง มีลักษณะที่เป็นไปในทางที่ต้องการ น่าปรารถนา น่าพอใจ (ราชบัณฑิตยสถาน , 2546: 409)

เลว หมายถึง มีค่าต่ำกว่ามาตรฐาน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1033)

คำว่า ดีเลว ในบริบทนี้หมายถึง ลักษณะนิสัยด้านดีและด้านไม่ดี เป็นลักษณะของการนำคำที่มีความหมายตรงข้ามกันมาซ้อนเข้าคู่กัน ความหมายของคำปรากฏทั้งคำต้นและคำท้าย

ตื่น หมายถึง ต่ำลงไปจากขอบน้อยกว่าปกติ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 470)
 ลึก หมายถึง ต่ำลงไปจากขอบมากกว่าปกติ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1017)

คำว่า ตื่นลึก ในบริบทนี้หมายถึง ลักษณะนิสัย เป็นลักษณะของการนำคำที่มีความหมายตรงข้ามกันมาซ้อนเข้าคู่กัน ความหมายของคำปรากฏทั้งคำตื่นและคำทำย

หนา หมายถึง มีส่วนสูงมากจากผิวพื้น แน่น ทึบ มาก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1245)
 บาง หมายถึง มีส่วนสูงน้อยจากผิวพื้น ไม่หนา มีความหนาแน่นน้อย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 620)

คำว่า หนาบาง ในบริบทนี้หมายถึง ลักษณะนิสัย เป็นลักษณะของการนำคำที่มีความหมายตรงข้ามกันมาซ้อนเข้าคู่กัน ความหมายของคำปรากฏทั้งคำตื่นและคำทำย

ตัวอย่างที่ 2 ขับไล่ไสส่ง

ความรู้สึกลัวว่ากับชะตากรรมของนักดนตรีเอกของโลกอย่าง โมสาร์ท เพราะที่นี้คือเมืองเกิดของเขา ทว่าในยามนั้น ผู้คนของเมืองนี้กลับไม่ยินดีที่จะให้เข้าอยู่และเป็นส่วนหนึ่งของเมืองพากันขับไล่ไสส่ง แม้กระทั่งซากศพของเขาก็ยังไม่มีใครรู้ว่าอยู่ตรงไหน
 (สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที 30 ธ.ค. 2548-5 ม.ค. 2549)

ขับ หมายถึง ด้อนให้ไป บังคับให้ไป ไส ไสตาม บังคับให้เคลื่อนไป (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 178)

ไล่ หมายถึง ตามไปติดๆ เพื่อให้ทัน หรือเพื่อกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1046)

ไส หมายถึง เสือกไป ผลักไป ส่งไป รุนไป ดันไป (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1235)

ส่ง หมายถึง ทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งเคลื่อนพ้นจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง เพื่อให้ถึงผู้รับหรือเป้าหมายด้วยอาการต่างๆ กัน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1235)

คำว่า ขับไล่ไสส่ง ในบริบทนี้หมายถึง ไสไปอย่างไม่มีเชื้อไข เป็นลักษณะของการนำคำที่มีความหมายไปในทำนองเดียวกันมาซ้อนเข้าด้วยกัน ความหมายหลักของคำปรากฏที่พยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 3

ตัวอย่างที่ 3 ป้องกัน, พลังพลาด

สาเหตุก็มาจากการที่นางเอกในร่างปลอมขึ้นไบบนสวรรค์ แล้วถูกกล่าวหาจนกระทั่งเกิดการปะทะกัน นางเอกพยายามช่วยพระถึงชาจั้ง ไปฆ่าเทวดาผู้พิทักษ์ตาย 4 องค์ ก็กลายเป็นความผิด ซึ่งนำมาสู่การเสียดสีอันน่าสะเทือนใจ ที่ว่าสะเทือนใจ ก็คือประโยคที่ว่า ถ้าเทวดาคือผู้ลงมือฆ่า เทวดาไม่ผิดใช่ไหม แต่ถ้าคนอื่นจะ**ป้อนกัน**ตัวเองบ้างจน**พลังพลาด**ถึงกับเทวดาตาย ทำไมจะต้องมีความผิด

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที 27 ม.ค.-2 ก.พ. 2549)

ป้อน หมายถึง บังเพื่อกักหรือกั้นไว้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 682)

กัน หมายถึง กีดขวางไว้ไม่ให้เข้ามาหรือออกไป หรือไม่ให้เกิดขึ้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 104)

คำว่า ป้อนกัน ในบริบทนี้หมายถึง กั้นไว้เพื่อด้านทาน หรือคุ้มครอง เป็นลักษณะของการนำคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันมาซ้อนเข้าคู่กัน ความหมายของคำปรากฏทั้งคำต้นและคำท้าย

พลัง หมายถึง พลาดโดยไม่ตั้งใจ หรือไม่ทันคิด มักใช้เข้าคู่กับพลาด (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 771)

พลาด หมายถึง ไม่ตรงที่หมาย ในลักษณะเช่น เพลียงไป เลียงไป หรือไถลไป (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 771)

คำว่า พลังพลาด ในบริบทนี้หมายถึง ผิดพลาดไปโดยไม่ตั้งใจหรือไม่ทันคิด เป็นลักษณะของการนำคำที่มีความหมายคล้ายกันมาซ้อนเข้าคู่กันความหมายของคำปรากฏทั้งคำต้นและคำท้าย

ตัวอย่างที่ 4 เหยียดหยาม

ในขณะที่อีกด้านหนึ่ง ท้องฟ้าที่มนุษย์เพ่งก้ำวถึงนั้น มันยังคงมากด้วยความฝันและยังคงเป็นดินแดนแห่งสุดท้ายที่มนุษย์สามารถใช้หลบหนีไปจากโลกของความเป็นจริง ซึ่งมันสะท้อนออกมาให้เห็นจากเหล่านักบินที่เดินเข้าสู่สงครามด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นไปเพื่อแสวงหาอนาคตใหม่หนีกฎหมาย หนีการถูก**เหยียดหยาม** หรือต้องการสร้างความภูมิใจให้กับวงศ์ตระกูล

(สยามรัฐสัปดาหวิจารณ์ ฉบับประจำวันที 17-23 พ.ย. 2549)

เหยียด หมายถึง ดูถูก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1305)

หยาม หมายถึง ดูถูก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1266)

คำว่า เหยียดหยาม ในบริบทนี้หมายถึง ดูหมิ่น ดูถูก เป็นลักษณะของการนำคำที่มีความหมายคล้ายกันมาซ้อนเข้าคู่กัน ความหมายของคำปรากฏทั้งคำต้นและคำท้าย

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่ามีการใช้คำซ้อนเพื่อความหมายที่มีลักษณะเป็นการนำคำที่มี 2 คำ หรือมากกว่า 2 คำขึ้นไปมาซ้อนกัน ซึ่งความหมายของคำจะปรากฏทั้งคำต้นและคำท้าย บางคำมีความหมายคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกัน ซึ่งการใช้คำซ้อนเพื่อ ความหมายเป็นการซ้อนเพื่อเน้นความหมายของคำนั้นๆ ให้ชัดเจนมากขึ้น หรือเกิดความหมายใหม่ ที่ยังมีเค้าความหมายเดิมอยู่บ้าง

4.2 การใช้คำซ้อนเพื่อเสียง

คำซ้อนเพื่อเสียง มุ่งที่เสียงมากกว่าความหมาย คำที่มาซ้อนกันจึงอาจจะไม่มี ความหมายเลย เช่น โด กับ เล หรือมีความหมายเพียงคำใดคำเดียว เช่น มอมกับแมม มอม มี ความหมาย แต่ แมม ไม่มีความหมาย บางทีแต่ละคำมีความหมาย แต่ความหมายไม่เนื่องจาก ความหมายใหม่เลย เช่น งอแง งอ มีความหมายว่า คด โกง แต่ แ่ง หมายถึงเสียงร้องของเด็ก ส่วน งอแงหมายความว่า ไม่สู้ เอาใจยาก หรือใกล้เคียงกันซ้อนกันเข้า เมื่อซ้อนแล้วจะเกิดความหมาย ใหม่ ซึ่งโดยมากไม่เนื่องจากความหมายของคำเดี่ยวแต่ละคำ แต่ที่มีความหมายเนื่องกันก็มี (บรรจบ พันธุเมธา, 2544: 62) ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1 มากมาย

อีกเพียงแค่สองสัปดาห์หนังสือนี้จะเข้าฉายในบ้านเราแล้วมีข้อมูล**มากมาย**เกี่ยวกับ หนังสือเรื่องนี้ และนี่คือส่วนหนึ่งที่อยู่เบื้องหลังของการทำงานโปรเจกต์นี้

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 16-22 ม.ค. 2549)

มาก หมายถึง หลาย, ตรงกันข้ามกับ น้อย, เช่น คนมาก น้ำมาก กินมาก
(ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 855)

มาย หมายถึง ดวง, นับ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 858)

คำว่า มากมาย ในบริบทนี้หมายถึง มากเหลือหลาย เป็นการซ้อนเสียง ที่คำต้นและคำท้ายมีความหมาย ใช้พยัญชนะต้น ม ใช้เสียงวรรณยุกต์สามัญ และรูปสระอา เหมือนกัน ต่างกันที่ตัวสะกด คำว่า มาก ใช้แม่กก ส่วนคำว่า มาย ใช้แม่เกย

ตัวอย่างที่ 2 ร่อนเร่

พวกเขาต้องตามล่าคนแต่ละคนที่มีชื่ออยู่ในรายชื่อเป้าหมายที่ถูกเก็บไว้เป็นความลับ และต้องลงมือลอบสังหารที่มีการวางแผนการมาเป็นอย่างดี โดยเป็นการสังหารเหยื่อทีละคน การทำงานนอกกฎเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างชาติ ต้องเดินทางร่อนเร่ไปโดยปราศจากบ้านหรือครอบครัว
(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 16-22 ม.ค. 2549)

ร่อน หมายถึง อากาศของสิ่งที่มีลักษณะแบนเลื่อนลอยไปหรือมาในอากาศ ทำให้สิ่งแบนๆ เคลื่อนไปในอากาศหรือบนผิวน้ำ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 929)

เร่ หมายถึง เทียบไปไม่ประจำตำแหน่งแห่งที่ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 965)

คำว่า ร่อนเร่ ในบริบทนี้หมายถึง เดินทางไปไม่มีทิศทางที่กำหนดแน่นอน เป็นการซ้อนเสียง ที่คำต้นและคำท้ายมีความหมาย ใช้พยัญชนะต้น ร และใช้เสียงวรรณยุกต์โทเหมือนกัน จะต่างกันตรงการใช้ตัวสะกดและรูปสระคือ คำว่า ร่อน ใช้แม่กน สระออ ส่วนคำว่า เร่ ใช้แม่ก.กา สระเอ

ตัวอย่างที่ 3 พุ่มพุก, อบอวน

ถึงชีวิตอมตะจะมีอยู่จริงในหนังเรื่องนี้ แต่หนังบอกอีกเช่นกันว่า ความตายก็ดำรงอยู่จริงเช่นกัน เพียงแต่ความตายนั่นจะเป็นความตายที่เกิดจากมือของผู้อื่น ไม่ว่ามีอนันจะเป็นมือที่เคย พุ่มพุกให้ความอบอวน ให้ข้าวน้ำและที่อาศัย จนถึงมือของผู้เป็นลูกที่มอบความตายให้กับผู้ให้กำเนิด

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที 3-9 ก.พ. 2549)

ฟุ่ม หมายถึง อาบ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 814)

ฟัก หมายถึง กกไข่ให้เป็นตัว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 811)

คำว่า ฟุ่มฟัก ในบริบทนี้หมายถึง ทะนุถนอม เป็นการซ่อนเสียงที่คำต้นและคำท้ายมีความหมาย ใช้พยัญชนะต้น ฟ เหมือนกัน ต่างกันที่การใช้เสียงวรรณยุกต์ ตัวสะกด และรูปสระ คือคำว่า ฟุ่ม ใช้เสียงวรรณยุกต์สามัญ ตัวสะกดแม่กม ใช้สระอุ ส่วนคำว่า ฟัก ใช้เสียงวรรณยุกต์ตรี ตัวสะกดแม่กก ใช้สระอะ

อบ หมายถึง ปรุงกลั่นด้วยควันหรือรมด้วยกลิ่นในที่ที่ควันหรือกลิ่นกระจายออกไปไม่ได้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1329)

อุ่น หมายถึง ทำให้ร้อน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1384)

คำว่า อบอุ่น ในบริบทนี้หมายถึง อุ่นสบาย เป็นการซ่อนเสียงที่คำต้นและคำท้ายมีความหมาย ใช้พยัญชนะต้น อ เสียงวรรณยุกต์เอกเหมือนกัน ต่างกันที่ตัวสะกด และการใช้รูปสระ คำว่า อบ ใช้ตัวสะกดแม่กบ ใช้สระโอะ ส่วนคำว่า อุ่น ใช้ตัวสะกดแม่กน ใช้สระอุ

ตัวอย่างที่ 4 เฟนฟ่าน

มีทหารอเมริกันเข้าไปเฟนฟ่านอยู่ในทะเลทรายกว่าห้าแสนคน เป็นสงครามที่กินเวลาแสนแสนล้านราวสายฟ้าแลบ จากการส่งฝูงบินเข้าถล่ม ก่อนจะส่งกำลังภาคพื้นดินเข้าไปจนฝ่ายอิรักยอมแพ้ราบคาบ แบบที่เรียกว่าไม่เหลืออะไรไว้ให้ทหารราบทำอีกแล้วนอกจากเดินถือปืนเข้าไป (มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 30 ธ.ค. 2548-5 ม.ค. 2549)

เฟน ไม่ปรากฏความหมายในพจนานุกรม

ฟ่าน หมายถึง พล่าน พลุกพล่าน ไม่เป็นระเบียบ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 783)

คำว่า เฟนฟ่าน ในบริบทนี้หมายถึง ไปมาอย่างเปะปะ เป็นการซ่อนเสียงที่ความหมายของคำที่มาซ้อนกันปรากฏที่คำท้ายคือคำว่า ฟ่าน ทั้งคำต้นและคำท้ายใช้พยัญชนะ ฟ ใช้เสียงวรรณยุกต์โท และตัวสะกดแม่กนเหมือนกัน ต่างกันที่การใช้รูปสระ คือคำว่า เฟน ใช้สระเอ ส่วนคำว่า ฟ่าน ใช้สระอา

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้คำซ้อนเพื่อเสียงที่มีลักษณะเป็นการนำคำ 2 คำ หรือมากกว่า 2 คำขึ้นไปมาซ้อนกัน ความหมายของคำมีปรากฏทั้งคำต้นและคำท้าย หรือปรากฏที่คำต้นหรือคำท้ายคำใดคำหนึ่งโดยอีกคำไม่ปรากฏความหมาย โดยจะช่วยเน้นความหมายมากขึ้น หรือความหมายใหม่ที่ได้จะมีความต่อเนื่องกันหรือไม่ต่อเนื่องกัน ซึ่งการซ้อนเสียงนี้จะมุ่งเน้นที่เสียงมากกว่าความหมาย คำที่มาซ้อนกันอาจจะไม่มีความหมายเลยก็ได้

5. คำประสม

คำประสม คือ คำที่มีคำ 2 คำหรือมากกว่านั้นมาประสมกันเข้าเป็นคำใหม่อีกคำหนึ่ง คำที่ประสมกันเข้าเป็นคำใหม่นี้ แต่ละคำไม่ได้มีความหมายคล้ายกันอย่างคำซ้อน ความหมายสำคัญอยู่ที่คำต้น ส่วนคำตามมาเป็นส่วนขยาย (บรรจบ พันธุเมธา, 2544: 108)

จากการศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้ประสม ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1 กองถ่าย

เป็นการเอาศักยภาพของตลกหลายๆ คนเข้ามารวมไว้ด้วยกัน ในบรรยากาศที่ย้อนยุคไปไกลตั้งแต่สมัยที่โลกเริ่มรู้จักกับความบันเทิงอย่างใหม่ที่เรียกว่า ภาพยนตร์ ซึ่งเป็นยุคที่ฝรั่งยกกองถ่ายเข้ามาถ่ายทำหนังในประเทศ เพื่อนำออกฉายไปทั่วโลก

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 7-13 เม.ย. 2549)

กอง หมายถึง ทำให้รวมสุ่มกันไว้ สุ่มกันไว้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 87)

ถ่าย หมายถึง เอาออกจากที่หนึ่งไปใส่อีกที่หนึ่ง เอาสิ่งหนึ่งออกแล้วเอาอีกสิ่งหนึ่งใส่เข้าไปแทนที่ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 491)

เมื่อนำคำ 2 คำ มาประสมกันจึงได้คำใหม่ว่า กองถ่าย ในบริบทนี้หมายถึง กลุ่มคนที่รวมตัวกันเพื่อการถ่ายทำภาพยนตร์ หรือถ่ายละคร

ตัวอย่างที่ 2 ถ่ายทอด

แม้ในความเป็นจริง สิ่งเหล่านี้จะเป็นเพียงจินตนาการเป็นความฝันที่ถูกถ่ายทอดลงบนหน้ากระดาษในรูปแบบของหนังสือการ์ตูน แต่เราก็ไม่อาจปฏิเสธได้เช่นกันว่า เรื่องราวแห่งภาพของบุคคลเหล่านี้คือส่วนหนึ่งแห่งจินตนาการ แห่งความฝันของการโหยหาวิบุรุษที่สามารถสร้างความมั่นคงให้กับความรู้สึก

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน 9-15 มิ.ย. 2549)

ถ่าย หมายถึง เอาออกจากที่หนึ่งไปใส่อีกที่หนึ่ง เอาสิ่งหนึ่งออกแล้วเอาอีกสิ่งหนึ่งใส่เข้าไปแทนที่ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 491)

ทอด หมายถึง ระยะจากจุดหนึ่งถึงอีกจุดหนึ่ง ,ทำให้สุกด้วยน้ำมันเป็นต้นที่เดือด (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 513)

เมื่อนำคำ 2 คำมาประสมกันจึงได้คำใหม่ว่า ถ่ายทอด หมายถึง กระจายเสียงหรือแพร่ภาพรายการที่รับจากสถานีอื่นหรือสถานที่อื่น (ใช้แกว้ทุยและโทรทัศน์), โดยปริยายหมายความว่านำเรื่องที่รู้ไปเล่าต่อ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 492) ในบริบทนี้ หมายถึง การนำเรื่องที่รู้ไปเล่าต่อ

ตัวอย่างที่ 3 ตากล้อง, ช่างภาพ

เนื้อหาของหนังสือไม่ได้ซับซ้อนและมากด้วยความมหัศจรรย์อย่างที่นิทานทั้งหลายควรจะเป็น แต่โดยมาก โดยการวางองค์ประกอบ มันกลับให้รู้สึกเปลี่ยวเหงา และปรารถนาความเติมเต็ม ซึ่งบางทีนี่อาจจะเป็นผลของการที่ใช้ ตากล้อง มากฝีมืออย่าง คริสโตเฟอร์ ลอย ช่างภาพ คู่บุญของ ห่วงกาไว มาถ่ายในเรื่องนี้ก็เป็นได้

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน 28 ก.ค.-3 ส.ค. 2549)

ตา หมายถึง พ่อของแม่, ฝัวยของยาย, ชายที่เป็นญาติชั้นเดียวกับพ่อของแม่หรือที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับตา, ส่วนหนึ่งของร่างกายคนและสัตว์ ทำหน้าที่เป็นเครื่องดูรูป, ส่วนหนึ่งของคันไม้ตรงที่แตกกิ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 454)

กล้อง หมายถึง เครื่องที่มีรูปร่างต่าง ๆ ประกอบด้วยเลนส์สำหรับถ่ายภาพหรือขยายภาพ เช่น กล้องถ่ายรูป กล้องจุลทรรศน์ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 76)

เมื่อนำคำ 2 คำมาประสมกันจึงได้คำใหม่ว่า ตากล้อง หมายถึง ผู้ทำหน้าที่ถ่ายภาพ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 454) ในบริบทนี้ หมายถึง คนถ่ายภาพ

ช่าง หมายถึง ผู้ชำนาญในการฝีมือหรือศิลปะอย่างใดอย่างหนึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 76)

ภาพ หมายถึง รูปที่ปรากฏเห็นหรือนึกเห็น เช่น ภาพทิวทัศน์ ภาพในฝัน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 76)

เมื่อนำคำ 2 คำมาประสมกันจึงได้คำใหม่ว่า ช่างภาพ ในบริบทนี้ หมายถึง ผู้ที่มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการถ่ายภาพ

ตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้คำประสมโดยนำคำ 2 คำที่มีความหมายต่างกันมาประสมกัน ทำให้เกิดความหมายใหม่ขึ้นมา ซึ่งการประสมคำนี้ช่วยให้ภาษาไทยเกิดคำใหม่ๆ เพิ่มขึ้น

6. การใช้คำย่อ

คำย่อ คือ การลดรูปของคำหรือการทำให้คำนั้นสั้นลง โดยทั่วไปการย่อคำจะปรากฏในรูปของพยัญชนะหนึ่งตัวตามด้วยเครื่องหมายมหัพภาค (.) เช่น พ.ศ. ย่อมาจาก พุทธศักราช , ต. ย่อมาจาก ตำบล , อ. ย่อมาจาก อำเภอ เป็นต้น (ปรีชา ช้างขวัญยืน, 2525: 186) นอกจากนี้ยังรวมถึงการใช้เครื่องหมายไปยาลน้อย (๓) ในการย่อคำด้วย

จากการศึกษาถ้อยคำภาษาในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้คำย่อ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1 เนชั่นสุดฯ

หลายสัปดาห์ก่อน แนะนำหนังสือโรติกเรื่องหนึ่งให้กับผู้อ่านเนชั่นสุดฯ ไปหามาดู เพราะตั้งโจทย์มาง่ายๆ ว่า อยากไปดูหนังสือโรติกแบบตีความเข้าใจยากๆ ไม่ใช่เอาแต่แก้ผ้าถ่วงขำกันลูกเดียว (เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 7-13 มี.ค. 2548)

คำว่า เนชั่นฯ ย่อมาจาก เนชั่นสุดสัปดาห์ ในบริบทนี้หมายถึง หนังสือพิมพ์เนชั่นสุดสัปดาห์ ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ คำว่า เนชั่นฯ เป็นการย่อคำที่ปรากฏในรูปของการใช้คำต้นจากคำเต็มว่า เนชั่นสุดสัปดาห์ มาย่อแล้วตามด้วยเครื่องหมายไปยาลน้อย (ฯ)

ตัวอย่างที่ 2 นายกฯ

การที่คนทั้งโลกไม่แซ่ซ้องหรือยินดีอะไรกับ crash แต่เลือกที่จะเชียร์ brokeback มากกว่า นั้น ก็คล้ายกับสถานการณ์บ้านเมืองของเราตอนนี้ Crash ก็เหมือนท่านนายกฯ ขณะที่ brokeback ก็เหมือนกลุ่มพันธมิตร

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 17-23 มี.ค. 2549)

คำว่า นายกฯ ย่อมาจาก นายกรัฐมนตรี หมายถึง ตำแหน่งหัวหน้าคณะรัฐมนตรี (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 578) คำว่า นายกฯ เป็นการย่อคำที่ปรากฏในรูปของการใช้คำต้นจากคำเต็มว่า นายกรัฐมนตรี มาย่อแล้วตามด้วยเครื่องหมายไปยาลน้อย (ฯ)

ตัวอย่างที่ 3 ผู้กำกับฯ

ในมืออันเก่งกาจของผู้กำกับฯ อย่างสปีดเบิร์ก ซึ่งสามารถสะกดคนดูไว้ได้ในวินาทีสำคัญนั้น จะว่าหนังไม่สนุกเสียทีเดียวก็ไม่ได้หรอกค่ะ ต้องบอกว่าติดตามเรื่องไปอย่างใกล้ชิดและเหน็ดเหนื่อยที่เดียวกับการหลบหนีของตัวพระเอก

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 8-14 ก.ค. 2548)

คำว่า ผู้กำกับฯ ย่อมาจาก ผู้กำกับภาพยนตร์ ในบริบทนี้หมายถึง ผู้ที่คอยควบคุม ดูแล ในการถ่ายทำภาพยนตร์ คำว่า ผู้กำกับฯ เป็นการย่อคำที่ปรากฏในรูปของการใช้คำต้นจากคำเต็มว่า ผู้กำกับภาพยนตร์ มาย่อแล้วตามด้วยเครื่องหมายไปยาลน้อย (ฯ)

ตัวอย่างที่ 4 ม.

เชื้อในภาคนี้นี้คือกลุ่มคนที่ไม่เกี่ยวข้องกัน แต่เชื่อมโยงกันด้วยคำสาป ไม่ว่าจะเป็นออเบรย์ที่เดินทางมาญี่ปุ่น เพื่อรับพี่สาวกลับอเมริกาแต่กลับได้เผชิญคำสาปร้ายที่นี้ อีสันนักข่าวผู้ซุกซน

ความสยอง แต่ลงเอยด้วยการถูกรอบงาเสียดอง อัลดิสัน นักเรียน ม.ปลาย ที่เข้าไปทำทนายวิญญูณ
 แค้นในบ้านอาถรรพ์ และเจก เด็กชายที่สังเกตเห็นความผิดปกติของเพื่อนบ้าน

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที 27 ต.ค.-2 พ.ย. 2549)

ม. ย่อมาจาก มัธยมศึกษา หมายถึง การศึกษาระหว่างประถมศึกษากับอุดมศึกษา
 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 852) เป็นการลดรูปของคำหรือทำให้คำสั้นลง โดยการย่อคำปรากฏใน
 รูปของพยัญชนะหนึ่งตัวตามด้วยเครื่องหมายมหัพภาค (.)

ตัวอย่างที่ 5 นสพ.

ใครจะรู้อะไรแก่ไหนไม่รู้ แต่ผมดูเสร็จแล้วก็มาเขียนใน นสพ. กรุงเทพมหานครและเนชั่นสุด
 สัปดาห์นี้แหละว่า โหมโรงคงจะติด 1 ใน 5 หนังสือไทยเข้ารอบสุดท้ายก่อนข้างเน
 (เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 28 ก.พ.- 6 มี.ค. 2548)

นสพ. ย่อมาจาก หนังสือพิมพ์ หมายถึง สิ่งพิมพ์ข่าวและความเห็นเป็นต้นเสนอประชาชน
 ตามปกติออกเป็นรายวัน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1244) เป็นการลดรูปของคำหรือทำให้คำสั้นลง
 โดยการย่อคำปรากฏในรูปของพยัญชนะหนึ่งตัวตามด้วยเครื่องหมายมหัพภาค (.)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้คำย่อที่มีลักษณะแตกต่างกันคือ มีการใช้คำย่อที่
 ปรากฏในรูปของการใช้เครื่องหมายไปยาลน้อย (๔) เช่น นายกฯ (นายกรัฐมนตรี) , ผู้กำกับฯ (ผู้
 กำกับภาพยนตร์) และการใช้คำย่อที่ปรากฏในรูปของพยัญชนะหนึ่งตัวตามด้วยเครื่องหมาย
 มหัพภาค (.) เช่น ม. ซึ่งการใช้คำย่อนี้เป็นการลดรูปของคำเพื่อให้คำค่านั้นสั้นลง

7. การใช้คำตัด

คำตัด หมายถึง การตัดหรือการลดรูปของคำให้เหลือน้อยกว่าเดิม โดยที่ตัดหรือลด
 พยางค์แล้ว ความหมายเท่ากับคำเดิมหรือแม้จะมีความหมายเพี้ยนไปจากคำเดิมบ้าง แต่ก็ยังแสดงเค้า
 ของคำเดิมอยู่ (กำชัย ทองหล่อ, 2519: 158)

จากการศึกษาลีลาการภาษาในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์
 ผู้วิจัยพบว่าพบว่ามีการใช้คำตัด ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1 โล

ในหนังสือจากอังกฤษนั้น มีคำที่เรียกกันแรงกว่านี้ แต่ไม่ขอล่าวถึง และหลายครั้งการพากย์เป็นเรื่องของ sense ไม่ใช่การซึ่งผลไม้ก็โลขาย ที่ดูแน่ๆ ว่าถึงขีดที่ก็โลแล้ว
(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 28 เม.ย.-4 พ.ค. 2549)

คำว่า โล มาจากคำเต็ม กิโลกรัม หมายถึง ชั่งมาตราซึ่งน้ำหนักเท่ากับ 1,000 กรัม, อักษรย่อว่า กก.,เรียกสั้น ๆ ว่า กิโล หรือ โล (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 130) เป็นการตัดรูปของคำให้เหลือน้อยกว่าคำว่าคำเต็ม โดยตัดพยางค์ต้นคือ กิโล ออกไป และตัดพยางค์ท้ายคือ กรัม ออกไป เพื่อให้คำสั้นลงแต่ความหมายยังคงเดิม

ตัวอย่างที่ 2 เบี่ยน

ในฐานะที่เป็นผู้ชายแท้ๆ ไม่ใช่เกย์ และยังไม่เคยเป็นเลสเบี่ยน ผมคงเขียนความรู้สึกอะไรแบบรักๆ ใคร่ๆ ของเบี่ยนไม่ได้ แต่ไม่ได้แอนด์เพราะถ้าโลกมีพื้นที่ให้เกย์ได้ เลสเบี่ยนก็ควรได้ที่ยืนนั้นเช่นกัน
(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 31 มี.ค.-6 เม.ย. 2549)

คำว่า เบี่ยน มาจากคำเต็ม เลสเบี่ยน มาจากคำภาษาต่างประเทศ คือคำว่า lesbian (วิทย์ เทียงบุญธรรม, 2539: 684) ในบริบทนี้หมายถึง คำเรียกของผู้หญิงที่ชอบผู้หญิงด้วยกัน หรือ หญิงรักหญิง เป็นการตัดรูปของคำให้เหลือน้อยลงกว่าคำเต็ม โดยตัดพยางค์ต้นคือ เลส ออกไป เพื่อให้คำสั้นลงแต่ความหมายยังคงเดิม

ตัวอย่างที่ 3 เวบ

เมื่อไม่มีใครคาดคิด ทันทีที่คำตอบบนเวทียูกประกาศออกมา จึงมีเสียงโห่อย่างชัดเจนจากทุกมุมโลก ในเวบชื่อดังหลายๆ แห่ง ถึงขนาดพาดหัวข่าวทำนองว่า “ทำไม brokeback ไม่ได้อสการ์”

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 17-23 มี.ค. 2549)

คำว่า เว็บ มาจากคำเต็มว่า เว็บไซต์ มาจากคำภาษาต่างประเทศ คือคำว่า website (วิทย์ เทียงบุญธรรม, 2539: 684) ในบริบทนี้หมายถึง เป็นการตัดรูปของคำให้เหลือน้อยลงกว่าคำเดิม โดยตัดพยางค์ต้นคือ เลส ออกไป เพื่อให้คำสั้นลงแต่ความหมายยังคงเดิม

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้คำตัดในการเขียนคำย่อให้สั้นลง โดยการตัดหรือลดพยางค์แต่ความหมายเท่ากับคำเดิม ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นคำที่ผู้อ่านเข้าใจโดยทั่วกัน

การใช้สำนวน

สำนวนหมายถึง ถ้อยคำที่เรียบเรียงเป็นข้อความ หรือคำพูดที่เป็นชั้นเชิง ไม่ตรงตามรูปภาษาแต่มีความหมายเป็นอย่างอื่นที่ต้องอาศัยการตีความ ดังนั้นผู้ใช้สำนวนจึงจำเป็นต้องรู้ความหมายของสำนวนที่จะใช้อย่างถูกต้อง และใช้ให้เข้ากับเรื่องที่กำลังกล่าวถึง เพื่อขยายความให้ชัดเจนยิ่งขึ้น (วาสนา เกตุภาค, 2530: 19-20)

ในการพิจารณาสำนวน ผู้วิจัยจะตรวจสอบว่าสำนวนนั้นปรากฏในหนังสือเล่มต่อไปนี้หรือไม่ ได้แก่

1. ราชบัณฑิตยสถาน.2546. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542.
2. สง่า กาญจนาคพันธุ์.2538.สำนวนไทย.

ในกรณีที่สำนวนใดปรากฏอยู่ในหนังสือข้างต้น จะถือเป็นสำนวนเก่าที่ใช้กันมานานแล้ว และถ้าสำนวนใดไม่ปรากฏในหนังสือข้างต้นจะถือว่าเป็นสำนวนที่เป็นสำนวนใหม่

ผลการวิเคราะห์ด้านการใช้สำนวน ผู้วิจัยพบ 3 วิธี ได้แก่ การใช้สำนวนเก่า การใช้สำนวนใหม่ และการนำสำนวนเก่ามาดัดแปลง ดังต่อไปนี้

1. สำนวนเก่า

สำนวนเก่าที่ใช้กันมานานแล้ว โดยถือเป็นคำรวมที่ใช้เรียกคำประเภท สุภาษิต คำพังเพย คำคม ตลอดจนวลีสำเนียงรูปต่าง ๆ ที่ใช้แพร่หลายแล้ว เช่น รักดีห้ามจั่ว รักชั่วห้ามเสว, นายว่าขี้ข้าพลอย, เรือล่มเมื่อจอด ตาบอดเมื่อแก่ (วาสนา เกตุภาค, 2530: 19-20)

ผลการวิเคราะห์การใช้ภาษา จากบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์สุดสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้สำนวนเก่าที่ใช้กันมานานแล้ว ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1 ปากกัดตีนถีบ

เราจะเห็นว่าในหน้านั้น เด็กชายที่มีพรสวรรค์ในการร้องเพลงเสียงโซปราโนอย่างปีแอร์ นั้น เขาต้องห่างแม่ที่สวยจนเพื่อนรุ่นลูกชม ขณะเดียวกัน ก็ห่างแม่ตัวเอง หนังสือภาพสั้นๆ แต่ไม่กี่ข้อตอบบอกว่า แม่ของปีแอร์ก็ต้องทำงานหนักแบบ ปากกัดตีนถีบ ถึงขั้นที่มีชายสักคนมารักจริงก็พร้อมจะแต่งงานอยู่ด้วยในที่

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 3-9 ก.พ. 2549)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้สำนวนเก่าที่ใช้กันมานานแล้ว คือ “ปากกัดตีนถีบ” หมายถึง ทำงานอย่างไม่คำนึงถึงความเหนื่อยยาก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 468) ในบริบทนี้ได้กล่าวถึงแม่ของปีแอร์ว่าต้องทำงานอย่างหนักมาก ถึงขั้นถ้ามีใครสักคนเข้ามาในชีวิตก็สามารถจะไปกับบุคคลนั้นได้ทันที

ตัวอย่างที่ 2 หน้าไหว้หลังหลอก

แต่ในแง่ของการสร้างเนื้อสร้างตัวเราต้องยอมรับว่า เสียเจียงเป็นพวกตัวจริงนักเลงจริง และไม่ได้ฟลุ๊คที่อยู่มานานขนาดนี้ ผมไม่ได้ประจบเสียเหมือนใครบางคนแน่ๆ แต่ถึงวิจารณ์หนังบางเรื่องเสียและ แต่ผมก็ไหว้เสียทุกครั้ง อันไม่ได้หมายความว่า หน้าไหว้หลังหลอก แต่หมายความว่าแยกกันออกระหว่างเรื่องงานกับส่วนตัว

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 7-13 เม.ย. 2549)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้สำนวนเก่าที่ใช้กันมานานแล้ว คือ “หน้าไหว้หลังหลอก” หมายถึง ต่อหน้าทำอย่างหนึ่ง แต่ลับหลังก็ินทาหรือหาทางทำร้าย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1249) ในบริบทนี้ได้กล่าวถึงตัวผู้วิจารณ์เองว่าถึงแม้จะวิจารณ์หนังที่เสียเจียงสร้างอย่างรุนแรง แต่ความจริงแล้วไม่ได้มีปัญหากัน เจอกันก็ไหว้กันเป็นปกติ ไม่เหมือนกับบุคคลอื่นที่ต่อหน้าพูดจาดี แสดงกริยาทำทางที่ดี แต่เมื่อลับหลังกลับนินทาว่าร้าย

ตัวอย่างที่ 3 มัดมือชก

คำถามที่ตามมาอย่างช่วยไม่ได้ ก็คือเมื่อเทียบกับภาคแรกแล้ว ทำไมภาคนี้ถึงรู้สึกว่ หนึ่งมันผลักให้เราออกจากความรู้สึกของการมีส่วนร่วมได้ขนาดนั้น หรือคำตอบมีเพียงข้อเดียว นั่นคือความพยายามที่จะทำให้หนึ่งมีภาคต่อแบบ**มัดมือชก**

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที่ 14-20 ก.ค.2549)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้สำนวนเก่าที่ใช้กันมานานแล้ว คือ “มัดมือชก” หมายถึง การถูกบังคับให้ทำตามหรือยินยอมอย่างไม่เต็มใจ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 851) ในบริบทนี้ได้กล่าวถึงผู้สร้างภาพยนตร์พยายามจะสร้างภาคต่อให้มีภาคต่อ โดยที่ผู้ชมไม่ได้เต็มใจอยากจะดูภาคต่อไปแล้ว

ตัวอย่างที่ 4 ถึงพริกถึงขิง

แคแรกเตอร์ของโจดี้ ฟอสเตอร์ จึงกลายเป็นหญิงแกร่งที่ถูกสถานการณ์บีบให้ต้องโต้ตอบอย่าง**ถึงพริกถึงขิง** พอๆ กับ บรูซ วิลลิส ใน Die Hard เลย

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 20-26 ม.ค.2549)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้สำนวนเก่าที่ใช้กันมานานแล้ว คือ “ถึงพริกถึงขิง” หมายถึง รุนแรง ดุเดือด (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 493) ในบริบทนี้ได้กล่าวถึง บุคลิกลักษณะของโจดี้ ฟอสเตอร์ ผู้หญิงที่ถูกสถานการณ์บีบบังคับให้ต้องโต้ตอบอย่างรุนแรง เหมือนกับบรูซ วิลลิส ในภาพยนตร์เรื่อง Die Hard ที่ต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่ถูกบีบบังคับเช่นกัน

ตัวอย่างที่ 5 จุดได้คำตอบ

ไม่นานเราก็ได้รู้ว่าลิซาเป็นแม่ของเคฟ ในขณะที่ราฟยังไม่รู้และลิซาก็ยังไม่รู้ว่าคนไข้ของเธอกำลังมีความสัมพันธ์อยู่กับลูกชาย กว่าราฟจะรู้ว่า**จุดได้คำตอบ**เข้าโครมใหญ่ จนนำเอาความสัมพันธ์สาวทอณลิก้าของตัวเองมาเล่าให้แม่ของฝ่ายชายฟัง ก็ปาไปกว่าครึ่งก่อนเรื่องแล้ว

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 10-16 ก.พ.2549)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้สำนวนเก่าที่ใช้กันมานานแล้ว คือ “จุดได้คำต่อ” หมายถึง พุดหรือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งบังเอิญไปโดนเอาเจ้าตัวหรือผู้ที่เป็นเจ้าของเรื่องนั้นเข้าโดยผู้พูดหรือผู้ทำไม่รู้ตัว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 317) ในบริบทนี้ได้กล่าวถึง ราฟที่บังเอิญเล่าเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเธอกับเคฟเพื่อนหนุ่ม ให้จิตแพทย์ที่ชื่อลิซาฟัง โดยที่ไม่รู้ว่าลิซาคือแม่ของเคฟผู้ชายที่เธอกำลัง

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า ในแต่ละบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้สำนวนเก่าที่ใช้กันมานานแล้วมาใช้ในบทความ โดยผู้เขียนนำมาใช้ในเชิงเปรียบเทียบให้เข้ากับเนื้อเรื่องในบทความ

2. สำนวนใหม่

สำนวนใหม่ ที่ผู้พูดหรือผู้เขียนแต่ละคนคิดเรียบเรียงขึ้นใหม่ ซึ่งบางสำนวนก็ใช้ภาษาผิดไวยากรณ์ บางท่านเรียกสำนวนประเภทนี้ว่า ภาษาแหวกแนว และเป็นที่น่าสังเกตว่าสำนวนภาษาเหล่านี้ มักมีพลังดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายและรวดเร็ว เช่น งานข้าง หายใจรดต้นคอ คลื่นลูกใหม่ ถึงแตก (วาสนา เกตุภาค, 2530: 19-20)

ผลการวิเคราะห์การใช้ภาษา จากบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์สุดสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้สำนวนใหม่ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1 คลื่นลูกใหม่

ระหว่างปี 1971-1985 เกิดคลื่นของคนทำหนังชาวฮอลลีวูดหลายคนชดแรงบ้างเบาบ้าง เข้าสู่วงการหนังไม่ว่าจะเป็น บรูซ เบอเรนฟอร์ด, โดนัลด์ โครมบี้, ฟิลิป นอยซ์ ที่โดดเด่นคนหนึ่ง และ จิม ชาร์เมน แต่หัวหอกคนหนึ่งของคลื่นลูกใหม่ดังกล่าว ไปโด่งดังในฮอลลีวูดมากที่สุด นั่นก็คือ ปีเตอร์ เวียร์

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 30 ม.ค.-5 ก.พ. 2549)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้สำนวนใหม่ คือ “คลื่นลูกใหม่” หมายถึง คนหรือกลุ่มคนที่เป็นคนรุ่นใหม่ เป็นสำนวนที่สร้างใหม่โดยการนำคำว่า “คลื่น” หมายความว่า น. น้ำในทะเล หรือแม่น้ำลำคลองเป็นต้น ซึ่งบางส่วนมีอาการเคลื่อนไหววนสูงกว่าระดับ โดยปรกติแล้วลดลงและ

แลเห็นเคลื่อนไปเป็นระยะยาวหรือสั้นบนผิวน้ำ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 228) คำว่า “ลูก” เป็นลักษณะนามของคลื่น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1020) และคำว่า “ใหม่” หมายความว่า ว. เพิ่งมี เช่น มาใหม่ รุ่นใหม่ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1316) เมื่อนำมารวมกันเกิดเป็นสำนวนใหม่ ที่นำไปเปรียบเทียบกับคลื่น เพราะว่า เวลาที่คลื่นเข้ามากระทบฝั่งจะมีจำนวนหลายลูก ซึ่งแต่ละลูกจะมีความแรง ความเบาของคลื่นไม่เท่ากัน ซึ่งในบริบทนี้ได้กล่าวว่า ระหว่างปี 1971-1985 นักสร้างภาพยนตร์ชาวออสเตรเลียเกิดขึ้นมาหลายคน แต่คนที่เด่นที่สุดคือ ปีเตอร์ เวียร์ เด็กหนุ่มคนหนึ่งที่มีความสามารถไปโด่งดังในฮอลลีวูด เปรียบได้กับคลื่นที่มีหลายลูก แต่ปีเตอร์ เวียร์เป็นคลื่นลูกที่มีความแรงมากที่สุด จึงสามารถโด่งดังในฮอลลีวูด

ตัวอย่างที่ 2 อังแดก

หนังแบบที่ปล่อยให้ตัวละครต้องเดินทางไกลร่วมกันนั้น ท้ายที่สุดก็เพื่อที่จะให้คนทั้งสองนั้นได้เปิดโลก และเรียนรู้ยอมรับด้านต่างๆ ของอีกฝ่ายหนึ่ง โทบี้ เริ่มเข้าใจสิ่งที่ตัวบรี เป็นขณะเดียวกัน บรี ก็ค่อยๆ เข้าใจว่าตัวเธอเองนั้น ควรที่จะก้าวไปในทางไหน เพื่อให้ความรู้สึกตัวเองเต็มเต็ม การทำให้ทั้งสองคนอยู่ในอาการอังแดกนั้น เป็นเงื่อนไขให้ตัวละครต้องร่วมชะตากรรมอย่างเจตนา แต่ขณะที่อารมณ์ความรู้สึกของบรี กับโทบี้ ดีขึ้นตามลำดับ สิ่งที่ก่อความจิตใจของบรีอยู่เสมอก็คือ การเลือกแปลงเพศของเธอเอง ฉะนั้นในมุมมองนี้การเลือกที่จะผ่าตัดแปลงเพศจากชายเป็นหญิง จึงดูมีน้ำหนักมากกว่าการตัดสินใจที่จะบอกความจริงของการเป็นสามี (หรือพ่อ) ต่อภรรยา (หรือลูก) คนหนึ่ง

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 10-16 มี.ค. 2549)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้สำนวนใหม่ คือ “อังแดก” หมายถึง ไม่มีเงิน มักใช้ในกรณีที่เงินขาดมือเป็นครั้งคราวเป็นสำนวนที่สร้างใหม่โดยการนำคำว่า “อัง” หมายความว่า น. ภาชนะจำพวกหนึ่ง ทำด้วยไม้หรือโลหะเป็นต้น มีรูปร่างต่าง ๆ กันโดยมากใช้ตักน้ำ หรือตวงสิ่งของ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 489) และคำว่า “แดก” หมายความว่า ก. แยกออกจากส่วนรวม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 478) ในบริบทนี้หมายถึง บรี ชายผู้ที่ต้องการแปลงเพศ ต้องเผชิญหน้ากับความรู้สึกของคนรอบตัว ทั้งพ่อแม่ น้องสาว และลูกชายของตัวเอง โทบี้ลูกชายทำงานขายตัว และไม่เอาอะไรทั้งสิ้นนอกจากตัวเองซึ่งไม่รู้ว่พ่อของตัวเองเป็นกระเทย ภาพยนตร์ได้ทำให้ตัวละครทั้งสองต้องเดินทางร่วมกันทำให้ทั้งคู่จุ่มมไปไหนไม่ได้ จึงต้องเรียนรู้และยอมรับด้านต่างๆ ของอีกฝ่าย ถ่ายทอดจุดประาะของแต่ละคนร่วมกัน

ตัวอย่างที่ 3 มือกระบี่

ใครไม่ชอบหนังไทยจากคนรุ่นใหม่ๆ อย่างกลุ่ม “365 แฟนพันธุ์” หรืองานของ คงเดช กระจ่างงานที่มีปัญหาเรื่องสคริปต์อย่าง ‘เสือร้องไห้’ บ้าง นี่ยังไม่ได้นับงานดีๆ จาก มะเดี่ยว ชูเกียรติ และสายหนังสั้นที่ได้ส่ง **มือกระบี่** ที่น่าสนใจบางคนมาสู่วงการนี้

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 24-30 พ.ย. 2549)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้สำนวนใหม่ คือ “มือกระบี่” หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ความสามารถระดับต้นๆ เป็นสำนวนที่สร้างใหม่โดยการนำคำว่า “มือ” หมายความว่า น. อวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกายอยู่ต่อจากปลายแขนประกอบด้วยฝ่ามือและนิ้วมือ สำหรับจับ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 865) และคำว่า “กระบี่” หมายถึง น. อาวุธชนิดหนึ่ง ใบแบนยาว ปลายแหลม มีคมข้างหนึ่งหรือทั้ง 2 ข้าง ค้ำสั้น ที่ค้ำมืออาจมีโกร่งหรือไม่มีก็ได้ มีฝัก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 47) เป็นสำนวนที่ได้รับอิทธิพลจากหนังสือกำลังภายในของจีน เพราะกระบี่คืออาวุธที่มีอานุภาพร้ายแรงที่สุด ในบริบทนี้หมายถึงผู้ที่มีความสามารถในการทำหนังสั้น จึงได้เปรียบผู้ที่มีความสามารถว่าเป็นมือกระบี่

3. การนำสำนวนเก่ามาดัดแปลง

การนำสำนวนเก่ามาดัดแปลง เป็นการนำสำนวนเก่าที่เป็นที่รู้จัก และใช้กันโดยแพร่หลายแล้วมาดัดแปลง เพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้อ่าน

ผลการวิเคราะห์การใช้ภาษา จากบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์สุดสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้สำนวนเก่ามาดัดแปลง ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1 ผู้หญิง...ยิ่งเรือ

ใครอยากไปดูหนังแนวรักรหลังสมัยใหม่แบบ bound กันได้ **ผู้หญิงอะไร** นอกจากจะยิ่งเรือแล้ว เล่นเสียน้องชายไอ้หนุ่มอ่อนตัวไปเลย (อิอิ)

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 4-10 ก.ค. 2548)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้สำนวนเก่ามาดัดแปลง คือ “ผู้หญิงอะไร นอกจากจะยิ่งเรื่อ” มาจากสำนวนเก่าว่า “ผู้หญิงยิ่งเรื่อ” หมายถึง ผู้หญิงทั่วไป (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 740) แต่สำนวนดั้งเดิมคือ “ผู้หญิงจริงเรื่อ” หมายความว่า ผู้หญิงนั่งหัวเรื่อ และผู้ชายนั่งท้ายเรื่อ แต่เพี้ยนกันมาจนเป็น ผู้หญิงยิ่งเรื่อ เพราะอิทธิพลของเสียง ขอ ของพยัญชนะ ณ จากคำว่า รัง จึงกลายเป็นคำว่า ยิ่ง

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า ในแต่ละบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้สำนวนเก่ามาดัดแปลงมาใช้ในบทความ เป็นการนำสำนวนเก่าที่เป็นที่รู้จัก และใช้กันโดยแพร่หลายแล้วมาดัดแปลง เพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้อ่าน

การใช้สำนวนในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบการใช้สำนวนทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ สำนวนเก่า สำนวนใหม่ และการนำสำนวนเก่ามาดัดแปลง

การใช้โวหาร

โวหาร หมายถึง การใช้ถ้อยคำที่เลือกสรรมาแล้วเป็นอย่างดี มีความสละสลวย มีความเหมาะสม เพื่อให้ผู้อ่านได้รับเนื้อหาตามความมุ่งหมายของผู้เขียน ซึ่งกลวิธีดังกล่าวขึ้นอยู่กับ การเลือกสรรถ้อยคำของผู้เขียน จำแนกโวหารในการเขียนมี 5 ประเภท ได้แก่ บรรยายโวหาร พรรณาโวหาร เทศนาโวหาร อุปมาโวหาร และสาธกโวหาร (ฉลุย สุรสิทธิ์, 2522: 187)

1. บรรยายโวหาร

บรรยายโวหาร เป็นกลวิธีการเขียนที่มุ่งจะให้ผู้อ่านได้รับความรู้อย่างละเอียดแจ่มแจ้งในเรื่องนั้นๆ ซึ่งผู้เขียนอาจใช้วิธีการอธิบาย บรรยาย หรือเล่าเรื่องก็ได้ แต่ผู้เขียนควรมีความรู้เรื่องที่จะเขียนบรรยายเป็นอย่างดี และเลือกเฟ้นเนื้อหาที่น่าสนใจในการนำเสนอ โดยใช้ภาษาต่างๆ ตรงประเด็น และลำดับความคิดอย่างต่อเนื่อง ไม่วกวนสับสน หากจะมีการเปรียบเทียบควรเปรียบเทียบโดยตรง หรืออาจยกตัวอย่างเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องนั้นเด่นชัดยิ่งขึ้น (ฉลุย สุรสิทธิ์, 2522: 187)

ผลการวิเคราะห์การใช้ภาษา จากบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์สุดสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้บรรยายโวหาร ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

เกาะสวาทหาดสวรรค์ในหนังสือดินแดนสุขาวดีที่เหล่าผู้คนในโลกอนาคตแห่งนี้ได้ฝังถึงอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน และเป็นสิ่งเดียวที่หล่อเลี้ยงความหวังให้แก่ชีวิตที่แห้งแล้ง กรอบเวลาที่กำหนดไว้ในหนังสือ ค.ศ.2019 เกิดหายนะครั้งใหญ่แก่โลก ซึ่งอาจจะเป็นระเบิดปรมาณูที่สร้างความเสียหายระดับมหาศาลแก่โลกทั้งโลก เชื่อกันว่าโลกอันจำกัดขอบเขตแห่งนี้เป็นสถานที่ปลอดภัยที่ผู้อยู่อาศัยได้รับการช่วยเหลือให้รอดพ้นจากโลกภายนอกอันเต็มไปด้วยสารพิษปนเปื้อน และสิ่งมีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมปรับสภาพภายใต้การควบคุม

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 5-11 ส.ค.2548)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้บรรยายโวหาร โดยการเล่าเรื่องบรรยายถึงดินแดนสุขาวดีหรือโลกแห่งใหม่ที่ผู้คนในโลกอนาคตต้องการอยู่ หลังจากเกิดหายนะครั้งใหญ่ขึ้นจากระเบิดปรมาณูในปี ค.ศ.2019 ซึ่งผู้ที่ได้อาศัยอยู่บนเกาะแห่งนี้จะได้รับความปลอดภัยจากโลกภายนอกที่เต็มไปด้วยสารพิษจากการระเบิดของระเบิดปรมาณู

ตัวอย่างที่ 2

การวางพื้นที่โฆษณาตามหน้านิตยสาร หนังสือพิมพ์ และสื่อโทรทัศน์ การตั้งชื่อเรื่องที่ดีดึงดูด ตลอดจนการติดต่อหน้าตัวอย่างจะไม่เพียงพอต่อการเป็นสูตรของการทำ “หน้าหนังสือ” ยุคปัจจุบัน สมัยนี้ต้องอาศัยช่องทางอื่นร่วมด้วย ไม่ว่าจะเป็นไปออกข่าวตามเว็บไซต์ต่างๆ ซึ่งบางทีก็อาจจะขยายถึงกับให้ทีมงานแอบไป Post กระทั่งตามเว็บไซต์ชื่อดังที่เกี่ยวกับหนังสือต่างๆ เพื่อสร้างกระแส

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที 9-15 ก.ย. 2548)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้บรรยายโวหาร โดยการอธิบายให้ทราบถึงการวางพื้นที่โฆษณาตามหน้านิตยสาร หนังสือพิมพ์ และสื่อโทรทัศน์ จะต้องตั้งชื่อให้ดึงดูด และการติดต่อตัวอย่างภาพยนตร์ต้องน่าสนใจ แต่ปัจจุบันนี้การทำแค่นี้ไม่เพียงพอแล้ว ต้องอาศัยช่องทางอื่นด้วย ได้แก่ การไปออกข่าวตามเว็บไซต์ การเข้าไปแสดงความความคิดเห็นในกระทั่งตามเว็บไซต์ที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ต่างๆ เพื่อสร้างกระแสให้แก่ภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ

ตัวอย่างที่ 3

หลายๆ ครั้ง หนังสือๆ มักได้รับการเสนอหน้าอยู่ตามสื่ออย่างเกินพอดี มีแผงขาย และมีคำชมอย่างโอเวอร์จนสามารถเรียกได้ว่า แม้ไม่มีการโฆษณาก็มีผู้บริโภครีบพร้อมจะไปออกซื้อหาและดื้มเสพอยู่ดี และบางครั้งความเคลื่อนไหวส่วนนี้อาจจะทำให้หนังสือเล็กๆ ซึ่งหลบกระมิดกระเมี้ยนอยู่ตามซอกของโปรแกรมหนังสือ อาจจะรู้สึกน้อยใจอยู่บ้าง น้อยใจเพราะมันไม่ค่อยถูกกล่าวถึงโดยสื่อมากนัก

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 20-26 มิ.ย.2548)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้บรรยายโวหาร บรรยายถึงว่าภาพยนตร์ที่มีทุนสร้างสูง จะได้รับความสนใจจากสื่อเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นแผงขาย มีคำชม โดยที่ไม่ต้องอาศัยการโฆษณา ผู้บริโภครีบพร้อมที่จะไปหาชม ซึ่งต่างกับภาพยนตร์ทุนสร้างต่ำ จะไม่ได้รับความสนใจจากสื่อมากนัก

ตัวอย่างที่ 4

ยากไหมกับการที่เราจะทำความเข้าใจในหนังที่เราดูแต่ละเรื่อง บางทีคำถามนี้อาจจะผิดก็ได้ เพราะจุดประสงค์หลักหรือสิ่งที่เราต้องการจริงๆ จากการดูหนังก็คือ ความสุข ความบันเทิง ซึ่งไม่จำเป็นที่เราจะต้องเข้าใจในสารทั้งหมดของหนังที่น่าเสนอก็ได้ เรียกว่าถ้ามองกันอย่างนี้ก็ไม่มีความหมายยากเกินไปที่เราจะทำความเข้าใจ จะหลงก็เพียงแค่ ชอบหรือไม่ชอบในหนังเรื่องนั้นเท่านั้น

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที่ 27 ม.ค.-2 ก.พ.2549)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้บรรยายโวหาร โดยการอธิบายทำความเข้าใจในภาพยนตร์ที่เราดูแต่ละเรื่อง ว่าจุดประสงค์หลักหรือสิ่งที่เราต้องการจริงๆ จากการดูภาพยนตร์คือความสุข ความบันเทิง ซึ่งเราไม่จำเป็นต้องเข้าใจในสารทั้งหมดที่ภาพยนตร์นำเสนอ ดังนั้นไม่ว่าภาพยนตร์เรื่องไหนก็ไม่มีทางยากเกินกว่าที่เราจะเข้าใจ เหลือเพียงแค่เราจะประเมินว่าชอบหรือไม่ชอบภาพยนตร์เรื่องนี้เท่านั้น

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า ในแต่ละบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้บรรยายโวหาร ซึ่งเป็นการเขียนอธิบาย บรรยายเล่าเรื่องราวของภาพยนตร์ ประสบการณ์ที่เป็นข้อเท็จจริง โดยเขียนอย่างตรงไปตรงมา ทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเรื่องที่ต้องการสื่อให้รับรู้

2. พรรณนาโวหาร

พรรณนาโวหาร เป็นกลวิธีการเขียนที่มุ่งจะให้ผู้อ่านได้รับประสาทสัมผัสทั้งห้า คือ ได้เห็น ได้ยิน ได้ฟัง ได้รู้สึก เพื่อให้เกิดจินตนาการ และเกิดความเพลิดเพลินเช่นเดียวกับผู้เขียน ซึ่งผู้เขียนควรเลือกเขียนลักษณะเฉพาะของสิ่งนั้นอย่างละเอียด โดยใช้ถ้อยคำที่ประณีต เช่น คำที่แสดงภาพ แสดงอาการ หรือให้ความรู้สึก เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพคล้ายตามผู้เขียน และทำให้เกิดความซาบซึ้งประทับใจในข้อเขียนเหล่านั้น (ฉลวย สุรสิทธิ์, 2522: 187)

ผลการวิเคราะห์การใช้ภาษา จากบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์สุดสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้พรรณนาโวหาร ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

ฉากแรกมีหญิงสาวสวยร่างระหงยื่นสะอึกกายอยู่ขอบหลังคาตึกสูงลิ่ว ภาพทั้งหมดเป็นขาวดำ ยกเว้นกระโปรงชุดยาวและริมฝีปากของหญิงสาว

ฉากแรกที่มีเสียงเล่าถึงหญิงสาว พร้อมทั้งชายหนุ่มงามสง่า (จอช ฮาร์เน็ต) ตามมาสมทบด้วยมารยาทงดงามเหมือนชายหนุ่มที่หลงใหลในสาวโฉมงามผู้เปล่าเปลี่ยว ยังไม่ทันไร ในอ้อมกอดที่อ่อนโยนของเขา หญิงสาวก็ถูกลูกกระสุนลัมพ์ปักคาอ้อมแขน ในมือชายหนุ่มถือปืนสังหารไว้ใบหน้าไม่ได้แสดงความเหี้ยมโหดอะไร ปรากฏว่าเขากลับกลายเป็นมือปืนรับจ้างที่ตามสังหารเธอ (มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 3-9 มิ.ย. 2548)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้พรรณนาโวหาร เพื่อให้ผู้อ่านได้รับประสาทสัมผัสทั้งห้า ทำให้เกิดจินตนาการ ความรู้สึก ไปตามผู้เขียน ในบริบทนี้ได้พรรณนาถึงลักษณะของตัวละคร ผู้หญิง ว่ามีลักษณะเป็นสาวสวย กำลังยืนอยู่ และอธิบายถึงฉากในภาพยนตร์ว่ามีหญิงสาวสวยกำลังยืนอยู่บนหลังคาตึกและชายหนุ่มรูปงามสง่า ที่ยิงปืนใส่หญิงสาวและล้มลงบนอ้อมแขนของชายหนุ่ม ที่เป็นมือปืนรับจ้างต้องมาสังหารหญิงสาวที่ตัวเองตกหลุมรักตั้งแต่แรกเจอ

ตัวอย่างที่ 2

หนังเปิดเรื่องด้วยภาพเด็กผู้ชายยืนฟัง CD อยู่กลางทุ่งหญ้าสีเขียว เนื้อเพลงที่บรรยายถึงบางสิ่งที่ขาดหายไป และการตามหาเพื่อเติมเต็มสิ่งนั้นบทเพลงนั้นดังก้องผ่านเสียงร้องของหญิงสาวที่มีชื่อว่า Lily Chou Chou

ตลอดทั้งเรื่อง เด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ชื่อ โซชิโนะ เดินทางตามหา Lily Chou Chou หญิงสาวที่สร้างแรงบันดาลใจให้แก่เขา แต่เขาก็ไม่เคยพบเธอ สิ่งเดียวที่เขาพบตลอดการเดินทางก็คือ สิ่งที่เขา mong หามาตลอด แต่ไม่เคยมองเห็นมัน

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 3 ม.ค.-6 ก.พ. 2548)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้พรรณนาโวหาร เพื่อให้ผู้อ่านได้รับประสาทสัมผัสทั้งห้า ทำให้เกิดจินตนาการ ความรู้สึก ไปตามผู้เขียน ในบริบทนี้ได้พรรณนาถึง การเปิดภาพยนตร์ด้วยภาพของเด็กผู้ชายยืนฟังแผ่นเสียง อยู่กลางทุ่งหญ้าสีเขียว เนื้อเพลงที่บรรยายถึงบางสิ่งที่ขาดหายไป และการตามหาเพื่อเติมเต็มสิ่งนั้นบทเพลงนั้นดังก้องผ่านเสียงร้องของหญิงสาวชื่อว่า Lily Chou Chou หญิงสาวที่สร้างแรงบันดาลใจให้แก่เขา แต่เขาก็ไม่เคยพบเธอ สิ่งเดียวที่เขาพบตลอดการเดินทางก็คือ สิ่งที่เขา mong หามาตลอด แต่ไม่เคยมองเห็นเลย

ตัวอย่างที่ 3

ผมเดินย้อนกลับมาที่ซอยแคบๆ แห่งนี้อีกครั้งในยามค่ำที่ว้าวจากนักเดินทาง ในลมหนาวที่กระหน้าซัด กับแสงไฟสีซีดที่สาดส่องทางเดิน ก่อให้เกิดเงาตะคุ่มตรึงเหลื่อมมูมของตึก ผมนึกถึงเด็กชายตัวเล็กๆ ที่ถูกเกี่ยวเชิญให้เล่นดนตรี กับเสียงคุดว่ากล่าวของผู้เป็นพ่อ ในตอนนั้นผู้คนที่ผ่านไปมาบนถนนสายนี้ ก็คงต้องได้ยินเสียงไวโอลินเล็ดลอดออกมาจากหน้าต่างของห้องที่อยู่สูงขึ้นไปเป็นแน่

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที่ 30 ธ.ค.2548-5 ม.ค. 2549)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้พรรณนาโวหาร เพื่อให้ผู้อ่านได้รับประสาทสัมผัสทั้งห้า ทำให้เกิดจินตนาการ ความรู้สึก ไปตามผู้เขียน ในบริบทนี้ได้พรรณนาถึงซอยแคบๆ แห่งหนึ่งในยามค่ำที่ปราศจากผู้คนแล้ว มีลมหนาวพัดตลอดเวลาเกือบกับแสงไฟที่ส่องตามทางเดินจนเกิดเป็นเงาตรึงมูมตึก ทำให้คิดถึงเด็กชายคนหนึ่งที่ถูกพ่อบังคับให้เล่นไวโอลินทุกวัน ใครที่เดินผ่านไปมาบนถนนเส้นนี้จะต้องได้ยินเสียงเพลงพร้อมกับเสียงคุดว่ากล่าวจากข้างบนตึกสูง

ตัวอย่างที่ 4

ลิอันเป็นเด็กสาวในหมู่บ้านช่างปั้น เมื่อตั้งครกโดยไม่ได้แต่งงานเธอปิดปากเงียบไม่ยอมเผยชื่อพ่อของเด็ก การกระทำนี้เป็นการดูหมิ่นเทพเจ้าของหมู่บ้าน เธอถูกร้อนผม และขับออกจากหมู่บ้าน ส่วนลูกน้อยถูกจับใส่ตระกร้าลอยน้ำไป แต่ขณะที่ลิอันถูกตัดสินลงโทษ พายุฟ้าคะนองโหมเข้าใส่หมู่บ้านจนเกิดความโกลาหล

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 17 ม.ค.-23 ก.พ. 2549)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้พรรณนาโวหาร เพื่อให้ผู้อ่านได้รับประสบการณ์สัมผัสทั้งห้า ทำให้เกิดจินตนาการ ความรู้สึกไปตามผู้เขียน ในบริบทนี้ได้พรรณนาถึงเด็กสาวที่ชื่อลิอัน เกิดตั้งท้องขึ้นโดยไม่ได้แต่งงาน และเธอไม่ยอมบอกว่าใครคือพ่อของเด็กในท้อง ซึ่งถือว่าเป็นการลบหลู่เทพเจ้าประจำหมู่บ้าน เธอจึงถูกลงโทษโดยการร้อนผมและถูกไล่ออกจากหมู่บ้าน ส่วนลูกของเธอก็ถูกจับใส่ตระกร้าลอยน้ำ ขณะนั้น ได้เกิดพายุฟ้าคะนองขึ้นที่หมู่บ้านจนเกิดความโกลาหลเป็นอย่างมาก

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า ในแต่ละบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้พรรณนาโวหาร โดยใช้ถ้อยคำกล่าวถึงสิ่งต่างๆ เน้นให้เห็นภาพและรายละเอียดของตัวละคร สิ่งต่างๆ อย่างชัดเจน ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพ และเกิดความประทับใจ

3. เทศนาโวหาร

เทศนาโวหาร เป็นกลวิธีการเขียนที่มุ่งให้ผู้อ่านเกิดความเชื่อในเรื่องความเป็นจริงที่ผู้อ่านเข้าใจอยู่แล้ว ชี้ให้เห็นคุณและโทษของสิ่งต่างๆ เช่น ธรรมะ คำสั่งสอน ภาษิต คติต่างๆ หรือทำให้ผู้อ่านเกิดการเปลี่ยนความคิดเห็น ทศนคติ ความรู้สึก และปฏิบัติตามข้อเขียนดังกล่าว ซึ่งผู้เขียนจะต้องใช้ภาษาที่โน้มน้าวชักจูงใจให้ผู้อ่านคล้อยตาม โดยนำเสนอข้อเขียนที่แสดงเหตุผลที่แท้จริง เพื่อสร้างความเชื่อถือศรัทธา (ฉลวย สุรสิทธิ์, 2522: 187)

ผลการวิเคราะห์การใช้ภาษา จากบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์สุดสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้เทศนาโวหาร ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

ศิลปะไม่มีการทำซ้ำ เกิดได้หนเดียว ศิลปะที่ถือได้ว่าเป็นเพียงสิ่งหนึ่งช่วงเวลา (หรือประวัติศาสตร์) ที่ไม่มีอะไรหลงเหลือเมื่อจบกระบวนการ จึงไม่ใช่แนวสำคัญของศิลปะในภาพยนตร์ เพราะอย่างน้อยๆ ที่สุดก็ถูกจัดเก็บเอาไว้ในฐานะของแผ่นฟิล์ม ไม่ใช่วัตถุทางศิลปะแบบอื่น

ภาพยนตร์จึงไม่ต้องการอะไรที่เป็นของแท้ ภาพยนตร์ไม่ต้องการของดั้งเดิม ถ้าว่าไปแล้วไม่มีใครที่อยากจะดูภาพยนตร์ที่เป็นแผ่นฟิล์มดั้งเดิม เพราะภาพคงไม่ได้คมชัด สีสั่นกลืนรางลายเส้นต่างๆ มีปรากฏให้เห็นมากมาย ภาพยนตร์ที่ผู้คนต้องการดูจึงเป็นของใหม่ นอกจากนั้นก็ไม่มีใครต้องการดูของดั้งเดิม

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที่ 20-26 พ.ค. 2548)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้เทศนาโวหาร ชี้ให้เห็นข้อดีของภาพยนตร์ที่เป็นแผ่นฟิล์มดั้งเดิม ภาพจะไม่คมชัด สีสั่นกลืนรางลายเส้นต่างๆ มีปรากฏให้เห็น ทำให้ไม่มีใครต้องการดูของดั้งเดิม ผู้คนต้องการดูภาพยนตร์ยุคใหม่ ที่ผ่านการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาใช้ โดยที่ทุกอย่างทำซ้ำขึ้นมาใหม่ได้ และภาพก็คมชัดกว่า ดังนั้นภาพยนตร์จึงไม่ต้องการอะไรที่เป็นของแท้

ตัวอย่างที่ 2

การใช้ sound หรือเทคนิคด้านเสียงนั้น ไม่ใช่ godfather ที่นำมาใช้เป็นเรื่องแรก ก่อนหน้าหนังเรื่องนี้มีภาพยนตร์หลายเรื่องเคยลองใช้ แต่ใช้ผิดแนวทางบ้าง ไม่ตรงกับคอนเซ็ปต์ของเนื้อหาบ้าง (บางเรื่องเป็นดราม่าที่พยายามจะให้ตัวละครฝ่ายร้ายส่งเสียงตะโกนหวีดร้อง เพื่อบรรเทาจิตใจคนดู แต่มันกลายเป็นว่าทำลายหนัง และระรานอารมณ์ของเรื่อง)

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 27 มิ.ย.-3 ก.ค. 2548)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้เทศนาโวหาร ที่กล่าวให้คำแนะนำและให้ข้อคิด เรื่องของการใช้เทคนิคด้านเสียงในการทำภาพยนตร์ ว่าควรใช้ให้ถูกแนวทางของภาพยนตร์ ควรใช้ให้ตรงกับเนื้อหา เพราะถ้าเกิดใช้ผิดจะทำให้ภาพยนตร์เรื่องๆ นั้นๆ ดูด้อยลงไป

ตัวอย่างที่ 3

บทของเฟลีนจึงเป็นทั้งแมงดาที่เอาเปรียบเด็กและหาเงินจากแรงงานของเด็กไว้เลี้ยงสา และผู้ที่ให้การสงเคราะห์ให้แก่เด็กกลางถนนสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคมที่ลำบากยากแค้น

จะเห็นได้ว่าผู้กำกับที่เก่งกาจสามารถย่อมนะให้ความหมายใหม่ๆ แก่เรื่องที่เรารู้จักกันดีได้ด้วยมุมมองที่มีจุดเน้นผิดแผกแตกต่างออกไปได้

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 11-17 พ.ย. 2548)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้เทศนาโวหาร ที่กล่าวให้ข้อคิดว่ ผู้กำกับภาพยนตร์ที่เก่ง มีความสามารถ สามารถให้ความหมายของเรื่อง ให้มุมมองของภาพยนตร์ในด้านที่แตกต่างไปจากผู้ชม

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้เทศนาโวหารซึ่งเป็นการเขียนที่กล่าวชักจูงผู้อ่านให้มีความเห็นคล้อยตาม ให้เชื่อถือ โดยมีเหตุผล คำแนะนำ และข้อคิดประกอบ

4. อุปมาโวหาร

อุปมาโวหาร เป็นกลวิธีการเขียนที่ยกข้อความมาเปรียบเทียบสิ่งที่อธิบายและเข้าใจยากให้เข้าใจง่าย หรือสิ่งที่เป็นามธรรมให้เป็นรูปธรรมมากขึ้น เพื่่อมุงให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความนั้นชัดเจนยิ่งขึ้น (ฉลวย สุรสิทธิ์, 2522: 187)

ผลการวิเคราะห์การใช้ภาษา จากบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์สุดสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้อุปมาโวหาร ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

ดาโกตา แพนนิง นั้นเป็นนักแสดงเด็กหญิงตาแป้วแหวนหน้าสวยเหมือนนางฟ้า แต่ฝีมือการแสดงล้ำหน้าเกินเด็กทั่วไป

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 22-28 เม.ย. 2548)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้อุปมาโวหาร โดยเปรียบเทียบนักแสดงเด็กหญิงว่ามีหน้าตาน่ารัก สวยเหมือนกับนางฟ้า ที่มีรูปร่างหน้าตาสวยงาม เนื่องจากได้อิทธิพลจากความเชื่อว่านางฟ้าอยู่บนสวรรค์ต้องมีรูปร่างหน้าตาที่งดงาม จึงเปรียบเทียบคนที่มีหน้าตาสวยว่างดงามเหมือนนางฟ้า

ตัวอย่างที่ 2

ผู้เขียนรู้จัก ชิดนีย์ พอลเล็ก มาตั้งแต่เขากำลังทำเรื่อง They Shoot Horses, Don't They? (1969) เป็นดราม่าเข้มข้นของคนที่มีความผิดปกติในชีวิตเกินเยียวยาจนต้องหาทางยุติความเจ็บปวด เหมือนม้าขาหักที่ต้องยิงให้ตายลงเดียว

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 29 เม.ย.- 5 พ.ค. 2548)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้อุปมาโวหาร โดยเปรียบเทียบภาพยนตร์ของผู้กำกับ ชิดนีย์ พอลเล็ก เรื่อง They Shoot Horses, Don't They? (1969) ว่าเป็นภาพยนตร์ชีวิตที่มีความรุนแรงมาก เป็นเรื่องของคนที่มีความผิดปกติในชีวิตจนต้องหาวิธีหยุดความเจ็บปวด เปรียบเหมือนกับม้าขาหัก เพราะไม่สามารถจะวิ่งหรือเดินต่อไปได้อีก จะรักษาอย่างไรก็ไม่สามารถกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้อีก เท่ากับต้องยิงให้ตายอย่างเดียวน จึงเปรียบเทียบทุกข์ทรมานของคนที่มีความผิดปกติในชีวิตกับม้าขาหัก

ตัวอย่างที่ 3

ในละอองหิมะขาวที่โปรยปราย ศพของเขาถูกบรรทุกรวมกับศพของคนอื่น ผ่านไปหลุมศพรวมที่ถูกโปรยด้วยปูนขาว พร้อมกับร่างของศพไร้ญาติ และศพของโมสาร์ท ร่างที่อยู่ในผ้าคลุมศพสีขาว ใน ม่านคลุมของปูนขาวที่ลอยตัวราวกับปุยมะเหมือนสวรรค์จำลอง กับละอองหิมะที่ห่มคลุมเรือนร่างของเขา ก่อนที่จะสูญหายไปจากโลก

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที 30 ธ.ค.2548 -5 ม.ค. 2549)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้อุปมาโวหาร โดยเปรียบเทียบปูนขาวที่ถูกโปรยหลุมศพ กระจายรวมกับละอองหิมะในอากาศจนกลายเป็นม่านฝุ่นจากปูนขาวคลุมร่างของโมสาร์ท เปรียบเหมือนกับปุยมะที่ลอยอยู่ คล้ายกับสวรรค์จำลอง ก่อนที่ฝุ่นนั้นจะจางหายไปจนหมด

เนื่องจากฝุ่นของปูนขาวที่ลอยคลุ้งอยู่ในอากาศกระจายเป็นวงกว้างคล้ายกับก้อนเมฆที่ลอยอยู่บนฟ้า จึงเปรียบว่าเหมือนกับสวรรค์จำลอง

ตัวอย่างที่ 4

สิ่งที่หนึ่งทำได้ดี และน่าสนใจก็คือนับจากการรับภารกิจของชาอิด กับคาเลดแล้ว ทั้งสองคนเหมือนตกอยู่ในนรก เพราะทั้งคู่นั้นเหมือนมีสวรรค์อยู่ในใจ การที่เขามีคุณธรรม นั่นก็ทำให้ทั้งสองคนรู้สึกยากยิ่งขึ้นที่จะจัดการสังหารโหดหมู่

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 2-8 มิ.ย. 2549)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้อุปมาโวหาร โดยเปรียบเทียบจิตใจของคนทั้งสอง คือ ชาอิดกับคาเลด ว่ามีความทุกข์เปรียบเหมือนตกอยู่ในนรก เพราะทั้งคู่เป็นคนจิตใจดี มีคุณธรรม จึงเปรียบเหมือนมีสวรรค์อยู่ในใจ การที่ทั้งสองถูกส่งมาให้ทำภารกิจสังหารหมู่ในครั้งนี้จึงเป็นเรื่องยากสำหรับทั้งสองคน เนื่องจากความเชื่อเรื่องนรก สวรรค์ได้รับอิทธิพลจากวรรณคดีเรื่องไตรภูมิ พระร่วง ซึ่งมีอิทธิพลต่อความเชื่อทางพระพุทธศาสนาและวิถีคิดของคนไทย ว่าถ้าทำความดีตายไปจะได้ขึ้นสวรรค์ ถ้าทำชั่วตายไปจะตกนรก

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า ในแต่ละบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้อุปมาโวหาร ซึ่งเป็นการเขียนที่เป็นข้อความ เป็นสำนวนเปรียบเทียบสิ่งที่อธิบายและเข้าใจยากให้เข้าใจง่าย หรือสิ่งที่เป็นามธรรมให้เป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพและเกิดความเข้าใจชัดเจนมากขึ้น

5. สาธกโวหาร

สาธกโวหาร เป็นกลวิธีการเขียนที่ยกตัวอย่างซึ่งเป็นเรื่องจริงและสอดคล้องกับข้อความหลัก โดยผู้เขียนนำมาประกอบในข้อความนั้น เพื่อมุ่งให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความได้อย่างเด่นชัด (ฉลุย สุรสิทธิ์, 2522: 187)

ผลการวิเคราะห์การใช้ภาษา จากบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์สุดสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้สาธกโวหาร ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

สิ่งหนึ่งที่ดีสำหรับโปรแกรมหนังสือโปรแกรมวันแรกก็คือ คนทำค่อนข้างเข้าใจว่าอะไรคือไอดี อะไรคือธีมที่จะบอก และสุดท้ายจะสื่อสารตัวนั้นอย่างไรไปสู่ผู้รับสาร ตัวอย่างเช่น ‘ไปให้ถึงดวงดาว’ ของคุณวสันต์ สิทธิเขต ศิลปินชื่อดังของบ้านเรา หนังสือของคุณวสันต์ดีมาก และเราคงไม่ชอบเพราะเขาเป็นศิลปิน แต่ชอบหนังสือเล่มนี้เพราะมันผ่านการคิดแบบตกผลึกมาในระดับหนึ่ง สิ่งที่ดีที่ตัวผู้กำกับเก่งก็คือ สามารถเอา ‘สไตล์’ ในบรรยากาศแบบเซอร์เรียลๆ มาสวมทับลงบนเนื้อหาที่ถกเถียงเกี่ยวกับตัวตน และ identity ของตัวเองได้อย่างพอดี

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันวันที่ 6-12 มิ.ย. 2548)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้สารกโหวาร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจในเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารได้ชัดเจนขึ้น โดยเนื้อหากล่าวถึงภาพยนตร์สั้นว่าอะไรคือโครงเรื่อง อะไรคือความคิดที่จะบอก และสื่อสารมายังผู้ชม โดยยกตัวอย่างหนังสือเรื่อง ‘ไปให้ถึงดวงดาว’ ของคุณวสันต์ สิทธิเขต ศิลปินชื่อดัง ซึ่งเป็นหนังสือที่ดีเพราะได้ผ่านการคิดแบบตกผลึกมาในระดับหนึ่ง สิ่งที่ดีที่ตัวผู้กำกับเก่งก็คือ สามารถเอา ‘สไตล์’ ในบรรยากาศแบบเซอร์เรียลๆ มาสวมทับลงบนเนื้อหาที่ถกเถียงเกี่ยวกับตัวตน และ identity ของตัวเองได้อย่างพอดี

ตัวอย่างที่ 2

การคาดเดาของสิ่งที่จะปรากฏในหนังสือไม่ใช่ความผิด ไม่ใช่เรื่องเสียหายในกรณีที่หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือแบบจาริต หนังสือตลกหลายต่อหลายเรื่องที่ผ่านมาเป็นหนังสือสนุกหนังทำเงิน ทั้งที่ผู้ชมคาดเดาได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในฉากต่อไป โดยไม่รู้สึกรังเกียจจริงจอน เพราะสิ่งที่ทุกคนคาดหวังคือเสียงหัวเราะ นั่นเพราะหนังสือแบบไทยๆ คือความคุ้นเคย ซึ่งต่างอย่างสิ้นเชิงกับหนังสือแบบใหม่ที่มุ่งเน้นบรรยากาศ ขยายความน่ากลัวที่อาศัยภาพ มุมกล้องและการตัดต่อเป็นตัวนำเสนอ จะมีเรื่องให้หัวเราะกันบ้างก็เล็กน้อย ซึ่งตัวอย่างที่เห็นเป็นรูปธรรมอย่างที่สุดก็คือเรื่อง บุญผาราตรี ที่มองเห็นได้ชัดถึงประเด็นที่ต้องการนำเสนอ และนำพาผู้ชมสามารถเดินทางไปถึงได้โดยไม่เบี่ยงเบน เพราะบทตลกที่สอดเข้ามาก็เป็นเพียงการพักอารมณ์ที่พร้อมรับบรรยากาศอันชวนขนลุกในฉากต่อไป

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันวันที่ 13-19 ม.ค. 2549)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้สารกโหวาร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจในเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารได้ชัดเจนขึ้น โดยเนื้อหากล่าวถึงหนังสือในชุดแรกๆ ที่ส่วนใหญ่จะออกไปทางแนว

ตลก สนุกสนาน ผู้ชมสามารถคาดเดาได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในฉากต่อไป โดยที่ไม่รู้สึกไม่ชอบ เพราะสิ่งที่ทุกคนคาดหวังคือเสียงหัวเราะ ซึ่งต่างจากหนังสือแบบใหม่ที่มุ่งเน้นบรรยากาศ ขยายความ น่ากลัวที่อาศัยภาพ มุมกล้องและการตัดต่อเป็นตัวนำเสนอ จะมีเรื่องให้หัวเราะกันบ้างก็เล็กน้อย โดยยกตัวอย่างภาพยนตร์เรื่องบุพผาราตรี ที่มองเห็นได้ชัดถึงประเด็นที่ต้องการนำเสนอ และนำพา ผู้ชมเดินทางไปถึงได้โดยไม่เบี่ยงเบนประเด็นที่ต้องการสื่อสารมายังผู้ชม เพราะบทตลกที่สอดเข้า มาก็เป็นเพียงการพักอารมณ์ที่พร้อมรับบรรยากาศอันชวนขนลุกในฉากต่อไป ไม่ใช่แค่เพียงเข้ามา ชมหนังสือแล้วเกิดความตลกเพียงอย่างเดียว

ตัวอย่างที่ 3

แต่ปัญหาหลักๆ คือจะอยู่ที่เอมิลี ซึ่งเริ่มพูดถึงเพื่อนใหม่ชื่อชาร์ลิสที่คอยหลบๆ ซ่อนๆ ไม่ให้ใครเห็นหน้า เดวิดเริ่มหารือกับจิตแพทย์ประจำตัวเอมิลีว่าชาร์ลิสคงจะเป็นเพื่อนในจินตนาการที่เอมิลีสร้างขึ้นมา ทว่า เหตุการณ์แปลกๆ และน่ากลัวก็เริ่มทวีความรุนแรงขึ้น เช่นเดวิดตื่นขึ้นมาเวลาเดิมกลางดึกและพบแมวในบ้านจมน้ำตายในอ่างอาบน้ำ มีตัวหนังสือเขียนคุกคามอย่างน่ากลัว

(มดิชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 22 – 28 เม.ย. 2548)

บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้สาธกโวหาร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจในเนื้อหาที่ผู้เขียน ต้องการสื่อสารได้ชัดเจนขึ้น โดยเนื้อหากล่าวถึงเด็กหญิงเอมิลี เริ่มพูดถึงเพื่อนใหม่ชื่อชาร์ลิส ที่ไม่ปรากฏตัวให้ใครเห็น จนเดวิดสงสัยว่าเอมิลีคงจินตนาการชาร์ลิสขึ้นมาเอง หลังจากนั้นในบ้านเริ่มมี เหตุการณ์ที่น่ากลัวเพิ่มมากขึ้น โดยยกตัวอย่างเหตุการณ์ที่เดวิดชอบตื่นขึ้นมาเวลาเดิมกลางดึกและ พบแมวในบ้านจมน้ำตายในอ่างอาบน้ำ และมีตัวหนังสือเขียนคุกคามอย่างน่ากลัว

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า ในแต่ละบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้สาธกโวหาร ซึ่งเป็นการเขียนที่หยิบยกตัวอย่างมาอ้างอิงประกอบการอธิบาย หรือยกเหตุการณ์เรื่องราวมา ประกอบ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ

โวหารที่เป็นโวหารหลักมี 2 ประเภท คือ บรรยายโวหาร และพรรณนาโวหาร มี 3 โวหารที่เป็นโวหารประกอบจะปรากฏรวมกับโวหารหลัก คือ อุปมาโวหาร สาธกโวหาร และเทศนาโวหาร ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1 บรรยายโวหารร่วมกับสาธกโวหาร

วันแรกที่มีการฉายหนังนั้น ในโปรแกรมมีเรื่อง ไปให้ถึงดวงดาวอังคาร, parisuhde, ริโมคคอนโทรล, the missing, before too late, คนไม่กลัว, pillow talk, โอมจงหยุด, suicide, ลง และ ถ่ายเอกสาร ทั้ง 11 เรื่องนี้กินเวลาทั้งหมดเพียง 86 นาที และสามารถดึงดูดคนดูไปจนจบโดยที่แต่ละเรื่องก็มีจุดเด่นของตัวเอง ครั้งหนึ่งเป็นหนังที่เกี่ยวกับ “ภาวะจิตหลอน” ขณะที่อีกครั้งที่เหลือเป็นหนังเน้นสถานการณ์หักมุม ซึ่งเป็นแนวทางของ black comedy เพื่อนำเสนอ น่าแปลกใจว่า ไม่มีหนังสารคดี (documentary) เดิมรูปแบบอย่างที่มีมักพบเวลาไปดูหนังสั้นตามเทศกาลต่างๆ

สิ่งหนึ่งที่ดีสำหรับโปรแกรมหนังสั้น โปรแกรมวันแรกก็คือ คนทำค่อนข้างเข้าใจว่าอะไรคือโอเค อะไรคือธีมที่จะบอก และสุดท้ายจะสื่อสารตัวนั้นอย่างไรไปสู่ผู้รับสาร ตัวอย่างเช่น “ไปให้ถึงดวงดาว” ของคุณวสันต์ สิทธิเขต ศิลปินชื่อดังของบ้านเรา หนังของคุณวสันต์ดีมาก และเราคงไม่ชอบเพราะเขาเป็นศิลปิน แต่ชอบหนังเรื่องนี้เพราะมันผ่านการคิดแบบตกผลึกมาในระดับหนึ่ง สิ่งที่ตัวผู้กำกับเก่งก็คือ สามารถเอา ‘ส’ ไตล์ ในบรรยากาศแบบเซอร์เรียลๆ มาสวมทับลงบนเนื้อหาที่ถกเถียงเกี่ยวกับตัวตน และ identity ของตัวเองได้อย่างพอดี

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 6-12 มิ.ย. 2548)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ในบริบทนี้เป็นการรวมโวหารระหว่างบรรยายโวหารกับสาธกโวหาร มีการใช้บรรยายโวหาร บรรยายถึงวันแรกที่มีการฉายภาพยนตร์สั้นนั้นมีภาพยนตร์สั้นทั้งหมด 11 เรื่อง แต่ละเรื่องมีจุดเด่นเป็นของตัวเอง บอกถึงประเภทของภาพยนตร์สั้นว่ามีประเภทไหนบ้าง และมีการใช้สาธกโวหาร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจในเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารได้ชัดเจนขึ้น โดยเนื้อหากล่าวถึงภาพยนตร์สั้นว่าอะไรคือโครงเรื่อง อะไรคือความคิดที่จะบอก และสื่อสารมายังผู้ชม โดยยกตัวอย่างหนังสั้นเรื่อง ‘ไปให้ถึงดวงดาว’ ของคุณวสันต์ สิทธิเขต ศิลปินชื่อดัง ซึ่งเป็นหนังที่ดีเพราะได้ผ่านการคิดแบบตกผลึกมาในระดับหนึ่ง สิ่งที่ตัวผู้กำกับเก่งก็คือ สามารถเอา ‘ส’ ไตล์ ในบรรยากาศแบบเซอร์เรียลๆ มาสวมทับลงบนเนื้อหาที่ถกเถียงเกี่ยวกับตัวตน และ identity ของตัวเองได้อย่างพอดี

ตัวอย่างที่ 2 บรรยายโวหารร่วมกับเทศนาโวหาร

ผมจำได้ว่า คอปโปลาใช้ psychology sound effect ในการรบกวนจิตใจของคนดูอย่างรุนแรงกับฉากที่ไม่เคลิ (อัล ปาซิโน) ออกจากห้องน้ำและสังหาร โหดตำรวจมาเฟียในร้านอาหาร

โดยผู้กำกับเลือกสถานที่ทำร้านอาหารอยู่ใต้รางรถไฟ เพื่อเสียงของล้อเหล็กกรดไฟเวลาชุดกับรางเหล็ก จะเกิดเสียงบาดโศกประสาธ อันแสดงถึงอารมณ์ของตัวละครและสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น

การใช้ sound หรือเทคนิคด้านเสียงนั้น ไม่ใช่ godfather ที่นำมาใช้เป็นเรื่องแรก ก่อนหน้าหนังเรื่องนี้มีภาพยนตร์หลายเรื่องเคยลองใช้ แต่ใช้ผิดแนวทางบ้าง ไม่ตรงกับคอนเซ็ปต์ของเนื้อหาบ้าง (บางเรื่องเป็นครามาที่พยายามจะให้ตัวละครฝ่ายร้ายส่งเสียงตะโกนหวีดร้อง เพื่อบกวนจิตใจคนดู แต่มันกลายเป็นว่าทำลายหนัง และระรานอารมณ์ของเรื่อง)

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 27 มิ.ย. - 3 ก.ค. 2548)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ในบริบทนี้เป็นการรวมโวหารระหว่างบรรยายโวหารกับเทศนาโวหาร มีการใช้บรรยายโวหาร บรรยายถึงการให้เสียงประกอบที่รบกวนจิตใจของคนดูที่ได้ยินเสียงอย่างรุนแรง ในฉากที่ไม่เกิดสังหารตำรวจมาเฟียในร้านอาหาร ซึ่งผู้กำกับเลือกร้านอาหารที่อยู่ใต้รางรถไฟ เพื่อเสียงของล้อเหล็กกรดไฟเวลาชุดกับรางเหล็ก จะเกิดเสียงบาดโศกประสาธ อันแสดงถึงอารมณ์ของตัวละครและสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น และมีการเทศนาโวหารที่กล่าวให้คำแนะนำและให้ข้อคิด เรื่องของการใช้เทคนิคด้านเสียงในการทำภาพยนตร์ ว่าควรใช้ให้ถูกแนวทางของภาพยนตร์ ควรใช้ให้ตรงกับเนื้อหา เพราะถ้าเกิดใช้ผิดจะทำให้ภาพยนตร์เรื่องๆนั้นๆ ดูด้อยลงไป

ตัวอย่างที่ 3 พรรณนาโวหารรวมกับอุปมาโวหาร

ผมเดินย้อนกลับมาที่ซอยแคบๆ แห่งนี้อีกครั้งในยามค่ำที่วายจากนักเดินทางในลมหนาวที่กระหน้าซัด กับแสงไฟสีซีดที่สาดส่องทางเดิน ก่อให้เกิดเงาตะกุ่มตรงเหลี่ยมมุมของตึก ผมนึกถึงเด็กชายตัวเล็กๆ ที่ถูกเชิญเชิญให้เล่นดนตรี กับเสียงคุ้ว่ากล่าวของผู้เป็นพ่อ ในตอนนั้น ผู้คนที่ผ่านไปมาบนถนนสายนี้ ก็คงจะต้องได้ยินเสียงไวโอลินเล็ดลอดออกมาจากหน้าต่างของห้องที่อยู่สูงขึ้นไปเป็นแน่ ในความรู้สึก ผมอยากได้ยินเสียงนั้นบ้าง เช่นเดียวกับที่ในเวลาอย่างนี้ บนถนนแบบนี้ ในวันที่ละอองหิมะโปรยปราย ภาพของหนังเรื่อง “อมาคิอุส” ก็ฉายชัดขึ้นในความทรงจำ ภาพของชายสวมหน้ากากที่เดินคุ่มมาเพื่อว่าจ้างโมสาร์ทให้เขียนเพลงงานศพซึ่งเป็นเพียงสุดท้ายที่เขาเขียน โดยเขียนขึ้นในยามที่ร่างกายป่วยไข้ ไร้เงินทอง แต่เขาก็เขียนจนเสร็จ พร้อมกับลมหายใจที่หยุดนิ่ง

ในละอองหิมะขาวที่โปรยปราย ศพของเขาถูกบรรทุกรวมกับศพของคนอื่น ผ่านไปหลุมศพรวมที่ถูกโปรยด้วยปูนขาว พร้อมกับร่างของศพไร้ญาติ และศพของโมสาร์ท ร่างที่อยู่ในผ้าคลุมศพสีขาว ในม่านคลังของปูนขาวที่ลอยตัวราวกับปุยมะเหมือนสวรรค์จำลอง กับละอองหิมะที่หม่นคลุมเรือนร่างของเขา ก่อนที่จะสูญหายไปจากโลก

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที่ 30 ธ.ค.2548 -5 ม.ค. 2549)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ในบริบทนี้เป็นการรวมโวหารระหว่างพรรณนาโวหารและอุปมาโวหาร มีการใช้พรรณนาโวหาร เพื่อให้ผู้อ่านได้รับประสาทสัมผัสทั้งห้า ทำให้เกิดจินตนาการความรู้สึกไปตามผู้เขียน ได้พรรณนาถึงซอยแคบๆ แห่งหนึ่งในยามค่ำที่ปราศจากผู้คนแล้ว มีลมหนาวพัดตลอดเวลากอปรกับแสงไฟที่ส่องตามทางเดินจนเกิดเป็นเงาตรงมุมมืด ทำให้คิดถึงเด็กชายคนหนึ่งที่ถูกพ่อบังคับให้เล่นไวโอลินทุกวัน ใครที่เดินผ่านไปมาบนถนนเส้นนี้จะต้องได้ยินเสียงเพลงพร้อมกับเสียงดูว่ากล่าวจากข้างบนตึกสูง ทำให้ผู้เขียนนึกถึงภาพยนตร์เรื่องอมาคิอุส ที่มีชายสวมหน้ากากว่าจ้างโมสาร์ทเขียนเพลงงานศพขณะที่กำลังป่วย แต่เขาก็ตายพร้อมกับเพลงที่เขียนจนเสร็จ และมีการใช้อุปมาโวหาร โดยเปรียบเทียบปูนขาวที่ถูกโปรยหลุมศพ กระจายรวมกับละอองหิมะในอากาศจนกลายเป็นม่านฝุ่นจากปูนขาวลอยคลุมร่างของโมสาร์ท เปรียบเหมือนกับปุยมะเหมิที่ลอยอยู่ คล้ายกับสวรรค์จำลอง ก่อนที่ฝุ่นนั้นจะจางหายไปจนหมด เนื่องจากฝุ่นของปูนขาวที่ลอยคลุ้งอยู่ในอากาศกระจายเป็นวงกว้างคล้ายกับก้อนเมฆที่ลอยอยู่บนฟ้าจึงเปรียบว่าเหมือนกับสวรรค์จำลอง

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า การใช้อุปมาโวหาร เทศนาโวหาร และสาธกโวหาร ไม่สามารถใช้เพียงโวหารใดโวหารหนึ่งได้ จะต้องเป็นโวหารประกอบของโวหารหลักอยู่เสมอ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเนื้อหา หรือบริบทที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจมากขึ้น

การใช้โวหารในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบการใช้โวหารทั้งหมด 5 ประเภท ได้แก่ บรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร เทศนาโวหาร อุปมาโวหาร และสาธกโวหาร

การใช้ระดับภาษา

การใช้ระดับภาษาเป็นการเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของผู้เขียน ประเภทของบทความ เนื้อหา และกลุ่มผู้อ่าน แบ่งประเภทระดับภาษาออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ ภาษาปาก ภาษาไม่เป็นทางการ ภาษากึ่งทางการ และภาษาทางการ (สิริวรรณ นันทจินทุล, 2540: 110-114) จากการวิเคราะห์พบว่า มีการใช้ภาษาระดับไม่เป็นทางการ และภาษาระดับกึ่งทางการ

1. ภาษาไม่เป็นทางการ

ภาษาไม่เป็นทางการ ภาษาที่ใช้สื่อสารเฉพาะหน้ากับผู้ที่รู้จักคุ้นเคยกันพอสมควรในโอกาสที่ไม่เป็นทางการหรือการสื่อสารผ่านสื่อผู้ส่งสารและผู้รับสารอาจจะมีสถานภาพบางประการที่แตกต่างกัน การใช้ภาษาระดับนี้เน้นการสื่อความหมายให้เข้าใจกันด้วยวิธีการพูด และวิธีการเขียน (สิริวรรณ นันทจินทุล, 2540: 110-114)

จากการศึกษาการใช้ภาษา จากบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์สุดสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่าการใช้ระดับภาษาไม่เป็นทางการ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

ใครอยากไปดูหนังนัวร์ยุคหลังสมัยใหม่แบบ bound กันได้ ผู้หญิงอะไร นอกจากจะยิงเรือแล้ว เล่นเสียน้องชายไอ้หนุ่มอ่อนตัวไปเลย (อิอิ)
(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 4-10 ก.ค. 2548)

จากตัวอย่าง เป็นการใช้ภาษาไม่เป็นทางการ มีลักษณะของภาษาพูด ใช้คำแสดงอารมณ์ความรู้สึก คือคำว่า “อิอิ” เพื่อแสดงความเป็นกันเอง และถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนลงไปในงานเขียนนั้นๆ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ 2

กระนั้น ก้านกล้วย ก็ใช่ว่าจะเป็นหนังที่สมบูรณ์โดยปราศจากข้อตำหนิ แต่ผมก็ตั้งใจที่จะละเลยข้อบกพร่องเหล่านั้นไปอย่างจงใจ เพราะเมื่อเทียบกับความพยายามของการทำงานแล้ว สิ่งเหล่านั้นก็ถือว่าเล็กน้อยอย่างยิ่ง วันนี้มาเชียร์อย่างเดียว่า **จันเถะ**
(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที 2-8 มิ.ย. 2549)

จากตัวอย่าง เป็นการใช้ภาษาไม่เป็นทางการ มีลักษณะของภาษาพูด การใช้คำลงท้าย คือคำว่า “ว่าจันเถะ” เพื่อแสดงความเป็นกันเอง และถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนลงไปในงานเขียนนั้นๆ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ 3

ผมเขียนเรื่องนี้ตอนเที่ยงวันพฤหัสบดีที่ 30 มีนาคม ใกล้กับการฉายรอบแรกอย่างเป็นทางการของหนัง โหน่ง เท่งฯ และคิดว่าด้วยกลยุทธ์ต่างๆ ที่ฉลาดของหนัง จะทำให้โหน่ง เท่งฯ ไปถึง 100 ล้านอย่างรวดเร็ว

ถ้าเวิร์กพอยท์ฯ กับสาขา ไม่เชื่อ เรามาพนันกันมัยว่า ถ้าเกิน 100 ล้าน ในเวลา 7 วัน ส่วนที่เกินนั้นผมขอเป็นผู้ดูแล (ฮา)

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 7-13 เม.ย. 2549)

จากตัวอย่าง เป็นการใช้ภาษาไม่เป็นทางการ มีลักษณะของภาษาพูด มีการใช้คำย่อ “โหน่ง เท่งฯ” ซึ่งชื่อจริงของโหน่ง คือ นายชูศักดิ์ เอี่ยมสุข และชื่อจริงของเท่ง คือ นายพงศ์ศักดิ์ พงษ์สุวรรณ มีการใช้คำแสดงอารมณ์ความรู้สึก คือคำว่า “ฮา” เพื่อแสดงความเป็นกันเอง ความสนิทสนมใกล้ชิดกับผู้อ่าน และถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนลงไปในงานเขียนนั้นๆ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น

จากตัวอย่างทั้งหมดข้างต้น จะเห็นได้ว่า ในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้ภาษาระดับไม่เป็นทางการ ซึ่งมีลักษณะของภาษาพูดที่เป็นกลางๆ สำหรับใช้สนทนากันในชีวิตประจำวัน ระหว่างผู้ที่คุ้นเคยกัน

2. ภาษาถึงทางการ

ภาษาถึงทางการ ภาษาที่ใช้สื่อสารเฉพาะหน้ากับบุคคลที่ไม่รู้จักกันมาก่อน เพิ่งรู้จักกัน หรือพอรู้จักกันบ้าง แต่ความสัมพันธ์ไม่ใกล้ชิด ในโอกาสจำลองหรือไม่ค่อยเป็นทางการ เนื้อหาของสารที่สื่อสารกันมักเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต การทำงาน สารสาระบันเทิง ด้วยวิธีการพูดเฉพาะหน้าหรือ ด้วยวิธีการเขียน (สิริวรรณ นันทจินทุล, 2540: 110-114)

จากการศึกษาการใช้ภาษา จากบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ ในหนังสือพิมพ์สุดสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้ระดับภาษาถึงทางการ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

“เสบสนิท ศิษย์สายหน้านั้น ไปเรื่อยๆ แบบหลวงพี่เท่ง แต่อารมณ์นั้นก่อนไปทางพัก ร้ายสายหน้า คือเล่นกับจิ้งหะจะ โคนมากกว่ามุขตลกเพียวๆ ผลก็คือ กลายเป็นหนังที่เซอร์ไพรส์ แห่งปี 2006 กวาดเงิน ไปดลุ่มหลาย และกวาดอยู่เรื่อยๆ จนถึงตอนที่เขียนต้นฉบับนี้ในกลางเดือน ธันวาคม”

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 22 -28 ธ.ค. 2549)

จากตัวอย่าง เป็นการใชภษาระดับกึ่งทางการ มีการใช้คำกึ่งทางการคือคำว่า หน้ง แทนการใช้คำระดับทางการคือคำว่า ภาพยนตร์ เนื่องจากการใชภษาระดับกึ่งทางการต้องการความไม่เป็นทางการมากนัก มีการสื่อความที่ชัดเจน และบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ เนื้อหาต้องมีความน่าเชื่อถือ ให้เกียรติแก่ผลงานนั้นๆ ดังนั้นภาษาที่ใช้จึงเป็นภาษาในระดับกึ่งทางการ

ตัวอย่างที่ 2

บทความนี้เป็นบทความวิเคราะห์วิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง “ระโยมมง” แต่ก่อนที่จะเข้าสู่การวิเคราะห์วิจารณ์ มีหลายเรื่องที่ต้องทำความเข้าใจก่อน เพื่อเป็นพื้นฐาน ได้แก่ การใช้คำว่า “ระโยมมง” แทนคำว่า “ราโยมอน” ประวัติผู้กำกับฯ และผู้เขียน โดยสังเขป

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที่ 28-3 ก.พ. 2548)

จากตัวอย่าง เป็นการใชภษาระดับกึ่งทางการ มีการใช้คำย่อคือคำว่า ผู้กำกับฯ แทนคำเต็มว่า ผู้กำกับภาพยนตร์ เนื่องจากการใชภษาระดับกึ่งทางการต้องการความไม่เป็นทางการมากนัก แต่ยังคงมีความไพเราะงดงามของถ้อยคำอยู่ อีกทั้งบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ เนื้อหาต้องมีความน่าเชื่อถือ ให้เกียรติแก่ผลงานนั้นๆ ดังนั้นภาษาที่ใช้จึงเป็นภาษาในระดับกึ่งทางการ

ตัวอย่างที่ 3

อีกฉากหนึ่งที่ใครก็อดหัวเราะไม่ได้ คือเมื่อโจผู้สับสนในความต้องการของตัวเอง และมองไปว่าตนเองมีความต้องการทางเพศที่เบี่ยงเบนไปก็ได้ นั่นคือเขาอาจไม่ได้รักเพศตรงข้าม แต่อาจมีความปรารถนาต่อเพศเดียวกัน เขาจึงดื่มเหล้าข้อมใจ และแะไปหาหนุ่มใหญ่ที่ประกาศตนแจ้งชัดจนว่าเป็นเกย์ ซึ่งเคยแสดงความสนใจในตัวโจมาก่อน

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 22-28 ก.ค. 2548)

จากตัวอย่าง เป็นการใชภาษาระดับกึ่งทางการ มีการใช้คำกึ่งทางการคือคำว่า เพศที่ เบี่ยงเบน แทนคำระดับทางการคือคำว่า ผู้ที่มีความผิดปกติทางเพศ มีการใชภาษาระดับกึ่งทางการคือคำว่า เพศตรงข้าม แทนการใช้คำระดับไม่เป็นทางการคือคำว่า ผู้ชายผู้หญิง เนื่องจากการใช้คำระดับกึ่งทางการต้องการความไม่เป็นทางการมากนัก อีกทั้งบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ เนื้อหาต้องมีความน่าเชื่อถือ ให้เกียรติแก่ผลงานนั้นๆ ดังนั้นภาษาที่ใช้จึงเป็นภาษาในระดับกึ่งทางการ

จากตัวอย่างทั้งหมดข้างต้น จะเห็นได้ว่า ในแต่ละบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการใช้ภาษาระดับกึ่งทางการ ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารโดยปกติทั่วๆ ไปในชีวิตประจำวันเพื่อให้เกิดความเข้าใจกันด้วยความรวดเร็ว

การใช้ระดับภาษาในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบการใช้ระดับภาษาทั้งหมด 2 ประเภท ได้แก่ การใช้ภาษาระดับไม่เป็นทางการ และการใช้ภาษาระดับกึ่งทางการ

กลวิธีการนำเสนอตามรูปแบบของบทความ

1. การตั้งชื่อเรื่อง

การตั้งชื่อเรื่อง ชื่อเรื่องเป็นส่วนแรกที่ผู้อ่านเห็น ดังนั้นต้องหาจุดเด่น ให้เด่นสะดุดตา ต้องหาคำหรือความหมายที่คลุมเนื้อหา มีความกะทัดรัดชัดเจน ส่วนความสั้น-ยาวของชื่อเรื่องขึ้นอยู่กับสำนักพิมพ์ บางสำนักพิมพ์กำหนดชื่อบทความยาว 2-3 บรรทัด แต่บางแห่งอาจกำหนดชื่อบทความยาวเพียง 5-6 คำเท่านั้น สิ่งที่เป็นข้อห้ามในการตั้งชื่อคือ ห้ามตั้งชื่อเรื่องที่ชี้ชวนไปทางอบายมุข หรือคำที่ให้เกิดได้เป็น 2 แง่ 2 มุม (ปราณี สุรสิทธิ์, 2549: 137-149)

จากการศึกษาบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่ามีลักษณะการตั้งชื่อบทความ ได้ดังนี้

- 1.1 การตั้งชื่อตรงกับเนื้อเรื่อง สรุปประเด็นสำคัญของเรื่อง
- 1.2 การตั้งชื่อใช้คำกริยาที่แสดงอาการน่าสนใจ

- 1.3 การตั้งชื่อแบบฉงนสนเท่ห์
- 1.4 การตั้งชื่อใช้คำที่มีความหมายตรงกันข้ามมาคู่กัน
- 1.5 การตั้งชื่อใช้คำถาม
- 1.6 การตั้งชื่อใช้คำพังเพย สำนวน สุภาษิต
- 1.7 การตั้งชื่อใช้คำคล้องจองกัน

1.1 การตั้งชื่อตรงกับเนื้อเรื่อง สรุปประเด็นสำคัญของเรื่อง เป็นการตั้งชื่อที่ผู้อ่านสามารถรู้ได้ทันทีว่าเนื้อเรื่อง ความสำคัญของเรื่องในบทความนั้นๆ จะกล่าวถึงเรื่องอะไร แต่หากต้องการรายละเอียดเพิ่มเติมสามารถอ่านได้จากเนื้อเรื่อง

จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์มีการตั้งชื่อตรงกับเนื้อเรื่อง ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

KINGDOM OF HEAVEN “ชิงเยรู”

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 20-26 พ.ค. 2548)

จากตัวอย่าง เป็นการตั้งชื่อเรื่องตรงกับเนื้อเรื่อง ชื่อเรื่อง KINGDOM OF HEAVEN หมายถึง ดินแดนแห่งสรวงสวรรค์ “ชิงเยรู” ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้คร่าวๆ ว่าเนื้อเรื่องเป็นเรื่องของสงครามแย่งชิงดินแดนในประเทศเยรูซาเล็ม

ตัวอย่างที่ 2

WATER ‘ชนะเลิศจางวัลกินรี’

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 10-16 มี.ค. 2549)

จากตัวอย่าง เป็นการตั้งชื่อแบบสรุปประเด็นสำคัญของเรื่อง ผู้อ่านทราบได้ทันทีว่า ภาพยนตร์เรื่อง WATER ได้รับรางวัลกินรี หากต้องการรายละเอียดเพิ่มเติมสามารถอ่านได้จากเนื้อเรื่อง

ตัวอย่างที่ 3

‘เอื้อเธอ’ ตลกนั้นดี แต่รามาายังต้องปรับปรุง

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 24-30 ม.ค. 2548)

จากตัวอย่าง เป็นการตั้งชื่อแบบสรุปประเด็นสำคัญของเรื่อง ผู้เขียนสรุปใจความสำคัญของเรื่องไว้ในชื่อเรื่อง ผู้อ่านเข้าใจได้ทันทีว่าภาพยนตร์เรื่อง เอื้อเธอ นักแสดงตลกในเรื่องนั้นเล่นดี เข้าถึงบทบาท แต่เรื่องฉากแสดงอารมณ์ของนักแสดงในเรื่องต้องปรับปรุงอีก ยังไม่สามารถแสดงอารมณ์ออกมาได้เต็มที่

ตัวอย่างที่ 4

หนัง 5 เรื่องที่อยากดูในเทศกาลหนัง

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 24 ก.พ.-4 มี.ค. 2549)

จากตัวอย่าง เป็นการตั้งชื่อตรงกับเนื้อเรื่อง ผู้อ่านทราบทันทีว่าหนังที่ผู้เขียนอยากดูในเทศกาลหนังมีทั้งหมด 5 เรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านสนใจรายละเอียดของภาพยนตร์ในเนื้อเรื่องต่อไป

ตัวอย่างที่ 5

บางประการกับ 100 ภาพยนตร์ไทยที่ควรดู (ฉบับหอภาพยนตร์)

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที 11-17 มี.ค. 2548)

จากตัวอย่าง เป็นการตั้งชื่อแบบสรุปประเด็นสำคัญของเรื่อง ผู้เขียนได้สรุปเหตุผลที่ผู้อ่านควรดูภาพยนตร์ไทย (ฉบับหอภาพยนตร์) จำนวน 100 เรื่องที่ควรดู เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจที่จะติดตามรายละเอียดของเนื้อเรื่องต่อไป

ตัวอย่างที่ 6

POSEDON หายนะชั่วช้อนของเรือลำเดิม

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที 5-11 พ.ค. 2549)

จากตัวอย่าง เป็นการตั้งชื่อแบบสรุปประเด็นสำคัญของเรื่อง ผู้อ่านเข้าใจได้ทันทีว่าเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเรือ POSEDON เรื่องที่เคยสร้างขึ้นมาแล้ว แต่ไม่ประสบความสำเร็จ และเรื่องนี้ได้นำกลับมาสร้างใหม่อีกครั้ง ซึ่งก็ไม่ประสบความสำเร็จเช่นเดียวกับครั้งแรก ผู้เขียนจึงกล่าวว่าเป็นหายนะซ้ำซ้อนของเรือลำเดิม

1.2 การตั้งชื่อใช้คำกริยาที่แสดงอาการน่าสนใจ เป็นการตั้งชื่อเรื่องเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่าน

จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์มีการตั้งชื่อใช้คำกริยาที่แสดงอาการน่าสนใจ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

HOTEL RWANDA ‘ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์’

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 18-24 มี.ค. 2548)

จากตัวอย่าง เป็นการตั้งชื่อใช้คำกริยาที่แสดงอาการน่าสนใจ ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสนใจว่าทำไมถึงต้อง ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่าน ทำให้อยากที่จะอ่านรายละเอียดเนื้อหาต่อไป

ตัวอย่างที่ 2

BIRTH “กลับมาเกิด”

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 14-20 ม.ค. 2548)

จากตัวอย่าง เป็นการตั้งชื่อใช้คำกริยาที่แสดงอาการน่าสนใจ ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสนใจว่าทำไมถึงต้อง กลับมาเกิด เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่าน ทำให้รู้สึกอยากติดตามเนื้อหาต่อไป

1.3 การตั้งชื่อแบบจนสนทน่ห้ เป็นการตั้งชื่อเพื่อให้อ่านเกิดความสงสัยในข้อความที่ซ่อนไว้ในเนื้อเรื่อง

จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์มีการตั้งชื่อแบบงนสนเท่ห์
ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

MR. AND MRS. SMITH “คู่กัด”

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 17-23 มิ.ย. 2548)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนตั้งชื่อแบบงนสนเท่ห์ ทำให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยใคร่รู้เนื้อความ อีกทั้งใช้เครื่องหมายอัญประกาศ “----” ประกอบการตั้งชื่อเพื่อบ่งชี้ให้เกิดความเด่นของชื่อเรื่อง ทำให้ผู้อ่านตีความไปหลายแง่หลายมุม หากต้องการทราบคำตอบต้องไปชมภาพยนตร์

ตัวอย่างที่ 2

Red Eye “เทียวบินตาแดง”

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 14-20 ต.ค. 2548)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่องแบบงนสนเท่ห์ ทำให้ผู้อ่านเกิดความสงสัย อีกทั้งใช้เครื่องหมายอัญประกาศ “----” ประกอบการตั้งชื่อเพื่อบ่งชี้ให้เกิดความเด่นของชื่อเรื่อง ทำให้ผู้อ่านตีความไปหลายแง่หลายมุม หากต้องการทราบคำตอบต้องไปชมภาพยนตร์ เพื่อติดตามเรื่องต่อไปว่าทำไมถึงเรียก เทียวบินตาแดง

ตัวอย่างที่ 3

RUNNING SCARED “ถนถน”

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 14-20 ก.ค. 2549)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนตั้งชื่อแบบงนสนเท่ห์ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยในเรื่อง อีกทั้งใช้เครื่องหมายอัญประกาศ “----” ประกอบการตั้งชื่อเพื่อบ่งชี้ให้เกิดความเด่นของชื่อเรื่อง ทำให้ผู้อ่านตีความไปหลายแง่หลายมุม หากต้องการทราบคำตอบต้องไปชมภาพยนตร์ เพื่อพยายามติดตามเนื้อเรื่องต่อไป ว่าทำไมถึงตั้งชื่อว่าถนถน

1.4 การตั้งชื่อใช้คำที่มีความหมายตรงกันข้ามมาคู่กัน เป็นการตั้งชื่อโดยการนำคำที่มีความหมายตรงข้ามกัน จัดแย้ง มารวมเข้าด้วยกัน

จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์มีการตั้งชื่อใช้คำที่มีความหมายตรงข้ามกันมาคู่กัน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

LENONY SNICKET'S A SERIES OF UNFORTUNATE EVENTS “เรื่องรันทดก็ตลก
ได้”

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 8-14 เม.ย. 2548)

จากตัวอย่างชื่อเรื่องรันทดก็ตลกได้ เป็นการตั้งชื่อใช้คำที่มีความหมายตรงข้ามกันมาคู่กัน คือคำว่า รันทด หมายถึง ก. สลดใจมาก มีจิตใจหวนไห้เพราะความโศกสลด (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 943) และ คำว่า ตลก หมายถึง ก. ทำให้คนอื่นขบขันด้วยคำพูดหรือ กิริยาท่าทาง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 432) เป็นการเร้าความอยากรู้ให้ผู้อ่านเกิดความสนใจอยากติดตามเรื่องราวต่อไป

ตัวอย่างที่ 2

PROOF “อัจฉริยะกับวิปลาต”

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 4-10 พ.ย. 2548)

จากตัวอย่างชื่อเรื่อง อัจฉริยะกับวิปลาต เป็นการตั้งชื่อใช้คำที่มีความหมายตรงข้ามกันมาคู่กัน คือคำว่า อัจฉริยะ หมายถึง ว. วิเศษน่าอัศจรรย์, มีความรู้ความสามารถเกินกว่าระดับปรกติมาก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1349) และคำว่าวิปลาต หมายถึง ก. คลาดเคลื่อนไปจากธรรมดาสามัญ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1078) เป็นการเร้าความอยากรู้ให้ผู้อ่านเกิดความสนใจอยากติดตามเรื่องราวต่อไป

ตัวอย่างที่ 3

WHERE THE TRUTH LIES “ความจริงที่เป็นเท็จ”

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันวันที่ 31 มี.ค.- 6 เม.ย. 2549)

จากตัวอย่างข้อเรื่อง ความจริงที่เป็นเท็จ เป็นการตั้งข้อใช้คำที่มีความหมายตรงข้ามกันมาคู่กัน คือคำว่า จริง หมายถึง ว. แน่ ไม่โกหก ไม่หลอกลวง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 291) และคำว่า เท็จ หมายถึง ว. ปลด, โกหก, ไม่จริง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 538) เป็นการเร้าความอยากรู้ให้ผู้อ่านเกิดความสนใจอยากติดตามเรื่องราวต่อไป

ตัวอย่างที่ 4

Paradise Now สวรรค์อยู่ในนอก นรกอยู่ในปาล์มไต้หวัน

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันวันที่ 2-8 มิ.ย. 2549)

จากตัวอย่างข้อเรื่อง สวรรค์อยู่ในนอก นรกอยู่ในปาล์มไต้หวัน เป็นการตั้งข้อใช้คำที่มีความหมายตรงข้ามกันมาคู่กัน คือคำว่า สวรรค์ หมายถึง น. โลกของเทพดา, เมืองฟ้า (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1143) และคำว่า นรก หมายถึง น. แดนหรือภูมิที่เชื่อกันว่าผู้ทำบาปจะต้องไปเกิดและถูกลงโทษ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 563) เป็นการเร้าความอยากรู้ให้ผู้อ่านเกิดความสนใจอยากติดตามเรื่องราวต่อไป

ตัวอย่างที่ 5

แสนสนิท ศิษย์สำหน้า ในเสียงหัวเราะ มักมีคราบน้ำตา

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันวันที่ 8-14 ธ.ค. 2549)

จากตัวอย่างข้อเรื่อง ในเสียงหัวเราะ มักมีคราบน้ำตา เป็นการตั้งข้อใช้คำที่มีความหมายตรงข้ามกันมาคู่กัน คือคำว่า หัวเราะ หมายถึง ก. เปล่งเสียงแสดงความขบขัน ดีใจ ชอบใจ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1285) และคำว่า น้ำตา หมายถึง น. น้ำที่ไหลออกจากนัยน์ตา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 579) เป็นการเร้าความอยากรู้ให้ผู้อ่านเกิดความสนใจอยากติดตามเรื่องราวต่อไป

1.5 การตั้งชื่อใช้คำถาม เป็นการตั้งชื่อเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ ใ้ความอยากรู้ อยากเห็นของผู้อ่าน

จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์มีการตั้งชื่อใช้คำถาม ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

MATCH POINT “เก่งหรือเฮง?”

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 28 เม.ย.- 4 พ.ค. 2549)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่องแบบตั้งคำถามว่า เก่งหรือเฮง เป็นการกระตุ้นความอยากรู้
อยากเห็นของผู้อ่านให้ติดตามอ่านเนื้อเรื่องต่อไป

ตัวอย่างที่ 2

Superman Returns ‘ทำไมโลกจึงต้องการซูเปอร์แมน’

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 7-13 ก.ค. 2549)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่องแบบตั้งคำถามว่า ‘ทำไมโลกจึงต้องการซูเปอร์แมน’ เป็น
การเร้าความอยากรู้อยากเห็นของผู้อ่าน อีกทั้งเป็นการให้ผู้อ่านหาคำตอบอยู่ในใจตัวเอง

ตัวอย่างที่ 3

การกวาดเก็บหมดของ ‘โหมโรง’ บอกอะไรกับหนังไทย?

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 28 ก.พ.-6 มี.ค. 2548)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่องแบบตั้งคำถามว่า การได้รับรางวัลของภาพยนตร์เรื่องโหม
โรงได้บอกอะไรของภาพยนตร์ไทย เพื่อเร้าความสนใจผู้อ่านให้สนใจอยากติดตามเรื่องราวต่อไป

ตัวอย่างที่ 4

An Inconvenient Truth ทำไมเราถึงควรจะดูเรื่องนี้?

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 1-7 ก.ย. 2549)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่องแบบตั้งคำถามว่า ทำไมเราถึงควรจะดูเรื่องนี้ เป็นการเร้าความสนใจผู้อ่านให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น สนใจอ่านเรื่องต่อว่า มีเหตุผลอะไรที่ทำให้ผู้ชมภาพยนตร์ต้องไปชมภาพยนตร์เรื่องนี้

ตัวอย่างที่ 5

วไรตี้ ฝึกลุย ไม่รู้จะหัวเราะหรือว่าร้องไห้

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที 13-19 ม.ค. 2549)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่องแบบตั้งคำถามว่า วไรตี้ ฝึกลุย ไม่รู้จะหัวเราะหรือว่าร้องไห้ เป็นการใช้คำตรงกันข้าม เพื่อเป็นการกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของผู้อ่านให้ติดตามอ่านเนื้อเรื่องต่อไป

1.6 การตั้งชื่อใช้คำพังเพย สำนวน สุภาษิต เป็นการตั้งชื่อ โดยการใช้คำพังเพย สุภาษิต เพื่อสื่อความหมาย

จากข้อมูลทีศึกษพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์มีการตั้งชื่อใช้คำพังเพย สุภาษิต ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

OLIVER TWIST ‘รอดปากเหี้ยวปากกา’

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 11-17 พ.ย. 2548)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนตั้งชื่อโดยการใช้นำนวน คือ ปากเหยี่ยวปากกา มีความหมายว่า น. ภัยอันตราย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 693) เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่านโดยใช้นำนวนสื่อความหมาย

ตัวอย่างที่ 2

หน้าหนัง...หนังหน้าไฟ

(สยามรัฐสัปดาหวิจารณ์ ฉบับประจำวันที่ 9-15 ก.ย. 2548)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนตั้งชื่อโดยการใช้นำนวน คือ หน้าหนังไฟ มีความหมายว่า น. ผู้ได้รับความเดือดร้อนก่อนผู้อื่น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1244) เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่านโดยใช้นำนวนสื่อความหมาย

ตัวอย่างที่ 3

คนลิงเทวดา พระดังชาจ้ง กับ ลูกเป็ดขี้เหล่

(สยามรัฐสัปดาหวิจารณ์ ฉบับประจำวันที่ 27 ม.ค.- 2 ก.พ. 2549)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนตั้งชื่อโดยการใช้นำนวนภาษาต่างประเทศ คือ ลูกเป็ดขี้เหล่ ในบริบทนี้คำที่ถูกต้องสะกดว่า ขี้เหร่ มาจากภาษาต่างประเทศ คือ ugly duckling หมายถึง ลูกหญิงขี้เหร่หรือคนพ่่าเหล่าซึ่งภายหลังกลับได้ดี, ขี้ริ้วขี้เหร่ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่านโดยใช้นำนวนสื่อความหมาย

1.7 การตั้งชื่อใช้คำคล้องจองกัน เป็นการตั้งชื่อที่เกิดจากการใช้คำที่มีเสียงสระเดียวกัน โดยอาจเรียงติดกันหรืออาจมีคำอื่นมาคั่นก็ได้

จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์มีการตั้งชื่อใช้คำคล้องจองกัน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

SIDEWAYS “สุรานารี”

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 4-10 มี.ค. 2548)

จากตัวอย่าง สุรานารี เป็นการตั้งชื่อใช้คำคล้องจองที่เกิดจากการใช้คำที่มีเสียงสระเดียวกัน คือ สระอา เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ให้ผู้อ่านอยากทราบเรื่องราวต่อไป

ตัวอย่างที่ 2

Red Eye = Dead Line

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 26 ก.ย.- 2 ต.ค. 2548)

จากตัวอย่าง Red = Dead เป็นการตั้งชื่อใช้คำคล้องจองที่เกิดจากการใช้คำที่มีเสียงสระเดียวกัน คือ สระเอ

Eye = Line เป็นการตั้งชื่อใช้คำคล้องจองที่เกิดจากการใช้คำที่มีเสียงสระเดียวกัน คือ สระอา เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ให้ผู้อ่านอยากทราบเรื่องราวต่อไป

ตัวอย่างที่ 3

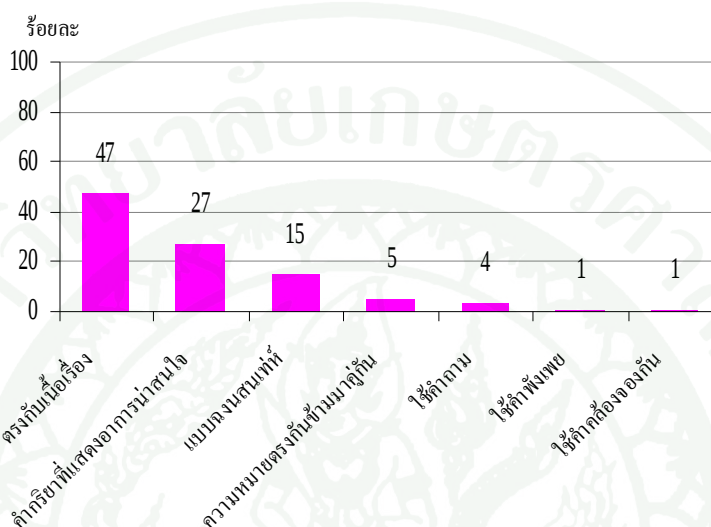
เก่า...เก่า.../หรือมีเพียงเวลาที่ใช้เยียวยาความผิดพลาดในหัวใจ

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที 15-21 ธ.ค. 2549)

จากตัวอย่าง หรือมีเพียงเวลาที่ใช้เยียวยาความผิดพลาดในหัวใจ เป็นการตั้งชื่อใช้คำคล้องจองที่มีคำอื่นมาขึ้น เกิดจากการใช้คำที่มีเสียงสระเดียวกัน คือ สระอา เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ให้ผู้อ่านอยากทราบเรื่องราวต่อไป

การเขียนบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบวิธีการตั้งชื่อเรื่อง 7 วิธี ได้แก่ การตั้งชื่อตรงกับเนื้อเรื่อง ประเด็นสำคัญของเรื่อง ใช้คำกริยาที่แสดงอาการน่าสนใจ ตั้งชื่อแบบลงนสนเท่ห์ ใช้คำที่มีความหมายตรงกันข้ามมาคู่กัน ใช้คำถาม ใช้คำพังเพย สำนวน สุภาษิต

และใช้คำคล้องจองกัน เนื่องจากชื่อเรื่องเป็นสิ่งสำคัญ และเป็นสิ่งแรกที่จะดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้อยากติดตามเนื้อหาของบทความนั้นๆ ต่อไป

ภาพที่ 1 แสดงลักษณะการตั้งชื่อเรื่องของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์

จากแผนภาพข้างต้น แสดงให้เห็นว่าลักษณะการตั้งชื่อเรื่องบทความวิจารณ์ที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้นี้ ส่วนใหญ่เป็นการตั้งชื่อเรื่องที่ตรงกับเนื้อเรื่อง ซึ่งมีถึงร้อยละ 47 รองลงมาเป็นการตั้งชื่อเรื่องที่ใช้คำยกย่องการนำเสนอ โดยมียอดร้อยละ 27 และการตั้งชื่อเรื่องแบบลงนามสนทนา มีสัดส่วนร้อยละ 15 สำหรับการตั้งชื่อเรื่องที่ใช้คำที่มีความตรงกันข้ามมาคู่กัน ใช้คำถาม ใช้คำพังเพย และใช้คำคล้องจองกันนั้น พบว่ามีสัดส่วนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น (ภาพที่ 1)

2. การเขียนความนำ

ความนำเป็นส่วนของการกล่าวเปิดเรื่อง เพื่อเรียกร้องให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้และกระหายที่จะได้อ่านต่อไป (ปราณี สุรสิทธิ์, 2549: 137-149)

จากการวิเคราะห์บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่ามีลักษณะการเขียนความนำ 7 ลักษณะ ได้แก่

2.1 การเขียนความนำด้วยการกล่าวถึงเรื่องราวดั้งเดิม

- 2.2 การเขียนความน่าที่สรุปใจความสำคัญ
- 2.3 การเขียนความน่าที่เป็นคำพูด คำปราศรัย
- 2.4 การเขียนความน่า ด้วยการบอกเจตนาของผู้เขียน
- 2.5 การเขียนความน่าด้วยเรื่องเล่า
- 2.6 การเขียนความน่าด้วยการใช้คำที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ หรือประทับใจ
- 2.7 การเขียนความน่าที่เป็นการเสนอความคิดเห็น

2.1 การเขียนความน่าการกล่าวถึงเรื่องราวดั้งเดิม เป็นการเปิดเรื่องที่ผู้เขียนพยายามค้นคว้าจากเนื้อเรื่องทำนองเดียวกัน แต่ต่างเวลากัน ที่เกิดเหตุการณ์ต่างๆ นำมาเปรียบเทียบก่อนเข้าสู่เนื้อเรื่องที่จะเขียนต่อไป

จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์มีการเปิดเรื่องด้วยการกล่าวถึงเรื่องราวดั้งเดิม ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

นับตั้งแต่ครั้งหลังของปลายศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา สงครามกองโจรของบรรดาฝ่ายซ้ายทั้งหลายสร้างความสั่นสะเทือนให้กับรัฐบาลเผด็จการและเสรีประชาธิปไตยเป็นอย่างมาก ความพยายามในการล้มล้างระบบทุนนิยมเป็นความใฝ่ฝันที่ดูเหมือนว่าจะไม่เกินจริง แต่ถึงกระนั้นก็ดี หนึ่งทศวรรษก่อนการเปิดศหัสวรรษใหม่หรือปี ค.ศ.2000 ความฝันของบรรดานักต่อสู้ทางการเมืองฝ่ายซ้ายทั้งหลายก็ต้องล้มสลายพร้อมไปกับการถล่มทลายของกำแพงเบอร์ลิน นักปฏิวัติที่เป็นตำนานอย่าง เช เกวราห์ ก็กลายเป็นเพียงตำนานของอดีตไป แม้ว่าภาพลักษณ์ของเขายังไม่ได้ถูกนำเอามาล้อเลียนแบบ เลนิน สตาลิน หรือเหมา เจ๋อตง ฯลฯ

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที 31-6 ม.ค. 2548)

จากตัวอย่าง เป็นการเปิดเรื่องด้วยการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาในอดีต โดยการกล่าวถึงเรื่องราวทางการเมืองสมัยปลายศตวรรษที่ 20 จนกระทั่งถึงหนึ่งทศวรรษก่อนการเปิดศหัสวรรษใหม่ หรือปี ค.ศ. 2000 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของตัวละครว่าเป็นนักต่อสู้ทางการเมืองฝ่ายซ้ายในอดีต ทำให้ผู้อ่านรู้จักตัวละครอย่าง เช เกวราห์ มากขึ้น แม้ว่าจะไม่โด่งดังจนเป็นตำนานอย่างเลนิน สตาลิน หรือเหมา เจ๋อตง

ตัวอย่างที่ 2

มีสตูปชิ้นหนึ่งที่กำลังรอการมาถึงของ ปีเตอร์ ซาน ซึ่งเคยกำกับเขียนมิมิที่โด่งดังเมื่อ 10 ปีก่อน และไม่ได้กำกับหนังยาวมาเกือบ 10 ปี

ปีนี้ ปีเตอร์ ซาน ผู้กำกับเจ้าของผลงานรักบรรลือโลก เขียนมิมิ (Comrades : Almost a love story, 1997) จึงขอลกลับมาทวงตำแหน่งเจ้าพ่อหนังรักอีกครั้งกับโปรเจกใหญ่ชื่อ 'Perhaps Love' ที่แม้จุดเด่นตรงเพลงประกอบ แต่เจ้าตัวก็สะดวกใจเรียกหนังเรื่องนี้ว่า 'หนังรัก' มากกว่า 'หนังเพลง' (เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 24-30 มี.ค. 2549)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการเปิดเรื่องที่กล่าวถึงเรื่องราวดั้งเดิม โดยผู้เขียนได้เล่าถึงผลงานในอดีตของผู้กำกับที่โด่งดังอย่างปีเตอร์ ซาน เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจว่า ภาพยนตร์เรื่องใหม่ที่มีผู้กำกับที่เคยโด่งดังในอดีตจะสามารถนำเสนอผลงานออกมาได้ดีเพียงใด

ตัวอย่างที่ 3

เรย์ ชาลส์ นักดนตรีผิวหมึกตามอดผู้ยืนยงคงกระพันเป็นที่รักของคนฟังทั่วโลกมานานกว่าครึ่งหลังของศตวรรษที่ยี่สิบ เข้าเพ็งจะเสียชีวิตไปเมื่อปีก่อน พร้อม ๆ กันที่ภาพยนตร์ชีวประวัติของเขาปรากฏสู่สายตาสาธารณชน เดือนตาเดือนใจให้หวนระลึกถึงเพลงเด่นเพลงดังที่เขาสร้างความสุขส่งกระแสแพร่ไปแก่คนทั่วทั้งโลก

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 28 ม.ค.-3 ก.พ. 2548)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนได้เปิดเรื่องโดยกล่าวถึงเรื่องราวดั้งเดิมของศิลปินผู้ยืนยง เรย์ ชาลส์ ซึ่งเป็นนักดนตรีผิวหมึกที่มีผู้ฟังชื่นชอบไปทั่วโลก การเปิดเรื่องแบบนี้จะทำให้ผู้อ่านที่ไม่เคยรู้เรื่องมาก่อนทราบถึงความสำคัญ และสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องได้ดียิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ 4

The Bridge of San Luis Rey สร้างจากนวนิยายเรื่องเยี่ยมของ ธอร์นตัน ไวลเดอร์ ที่ชนะรางวัลพูลิตเซอร์เมื่อ ค.ศ.1927 ธอร์นตัน ไวลเดอร์ เป็นนักเขียนอเมริกันที่เป็นที่รู้จักกันดีในฐานะนักเขียนบทละคร ไม่มีใครในวงการละครที่ไม่รู้จักบทละครเรื่องดังที่สุดของเขาชื่อ Our Town ที่

คนตายย้อนกลับมาสู่อดีตเพื่อหาเหตุผล แต่แทนที่จะได้ความเข้าใจในตรรกะของเหตุผล กลับได้ความเข้าใจในคุณค่าของชีวิตที่ยิ่งไปกว่านั้น

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันวันที่ 7-13 ต.ค. 2548)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการเปิดเรื่องที่กล่าวถึงเรื่องราวดั้งเดิม ซึ่งผู้เขียนได้เล่าถึงความ เป็นมาของธอร์นตัน ไวลเดอร์ ที่ได้รับการยอมรับในเรื่องของการเขียนบทละคร รวมถึงมีผลงานที่โด่งดังมาแล้วในอดีต ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจที่จะติดตามเรื่องราวของผู้เขียนที่ชื่อธอร์นตัน ไวลเดอร์ มากยิ่งขึ้น

2.2 การเขียนความน่าที่สรุปใจความสำคัญ เป็นการเปิดเรื่องที่ผู้เขียนจะพยายามบอกเรื่องทั้งหมดอย่างย่อๆ เสียก่อนในตอนเปิดเรื่องแล้วจึงเขียนขยายใจความต่างๆ เป็นลำดับต่อไปจนจบเรื่อง

จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์มีการเขียนความน่าเรื่องที่สรุปใจความสำคัญ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

About love เป็นหนัง 3 in 1 ประกอบด้วยหนังรักสามเรื่องของหนุ่มสาวสามคู่ที่ไม่มีอะไรในเรื่องราวเกี่ยวข้องกันเลย นอกจากโยงเข้ากันด้วยเนื้อหาของ การพบปะสร้างสัมพันธ์ระหว่างหนุ่มสาวต่างชาติต่างภาษาที่ยังไม่รู้จักกันดี ขณะที่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดกำลังตกอยู่ในภาวะหัวใจสลายจากรักครั้งก่อนที่ยังไม่สามารถตัดใจได้ขาด

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันวันที่ 19-25 ส.ค. 2548)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความน่าด้วยการสรุปใจความสำคัญ โดยผู้เขียนได้สรุปเนื้อหาของหนังเรื่อง About love ให้ผู้อ่านได้ทราบว่าเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับอะไร ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวของหนังเรื่องนี้ได้ดียิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ 2

The Holocaust เป็นการฆ่าล้างผลาญเผ่าพันธุ์ที่น่าตระหนกตกใจ ซึ่งโลกทั้งโลกรับรู้อย่างตื่นตะลึง ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง

จำนวนชาวยิวที่ล้มหายตายจากไปจากการจ้องล้างจ้องผลาญครั้งนี้สูงถึงหกล้านคน ในลักษณะและวิธีการที่น่าสยดสยองจนแทบไม่อยากเชื่อว่ามนุษย์จะทำต่อเพื่อนร่วมโลกด้วยกันได้ นับเป็นตราบาดครั้งสำคัญสำหรับเผ่าพันธุ์มนุษยชาติ เป็นประจักษ์พยานน่าอัปยศในความอำมหิตเหี้ยมโหดที่มนุษย์ปฏิบัติต่อมนุษย์ด้วยกัน

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 18-24 มี.ค. 2548)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำด้วยการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวได้ดียิ่งขึ้น โดยผู้เขียนได้สรุปเนื้อหาของภาพยนตร์ว่ามีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว ที่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน ก็ไม่มีใครที่จะลืมเหตุการณ์อันเลวร้ายครั้งนั้นได้

2.3 การเขียนความนำที่เป็นคำพูด คำปราศรัย เป็นการเปิดเรื่องที่คุณเขียนจะใช้นำด้วยข้อความที่เหมือนกับการสนทนากับผู้อ่าน โดยอาจออกมาในรูปของการทักทายปฏิสันถาร เป็นวิธีที่ฉิวเฉียดที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเป็นกันเองกับผู้เขียน

จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์มีการเขียนความนำที่เป็นคำพูด คำปราศรัย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

ต้องออกตัวก่อนนะครับว่า ผมค่อนข้างชอบ เงินหลง มาก... รุ่นผมมันไม่ทัน บรูซ ลี แต่ก็รู้สึกว่า เงินหลง ไปได้ไกลกว่ามาก คำว่าไปได้ไกลกว่ามาก หมายความว่าถึงสิ่งที่แจ๊คกี้ ชาน ให้ไว้กับวงการบันเทิง โดยเฉพาะหนังของเอเชีย

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 29 ก.ย.- 5 ต.ค. 2549)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำ โดยการใช้คำพูดหรือการปราศรัยของผู้เขียนคือ “ต้องออกตัวก่อนนะครับ” ทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกเป็นกันเองกับผู้เขียนเหมือนการนั่งพูดคุยกัน

ตัวอย่างที่ 2

ขณะที่ผมเขียนต้นฉบับอยู่ในวันที่ 18 กุมภาพันธ์นี้ หนังสือ ‘โหมโรง’ แสดงศักยภาพในการเป็นหนังสือของตัวเองด้วยการกวาดรางวัลหนึ่งเยี่ยมไปแล้วถึงสองสถาบันใหญ่ทั้ง ‘สมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ’ และ ‘ชมรมวิจารณ์บันเทิง’

และถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด หนังสือนี้ของ อธิสุนทร วิชัยลักษณ์ ก็น่าจะเข้าวินรางวัลอีกสถาบันหนึ่งอย่าง คม ชัด ลึก อะวอร์ดส์ ของเครือเนชั่นฯ นี่เอง

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 28 ก.พ.- 6 มี.ค. 2548)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำเรื่อง โดยการใช้คำพูดของผู้เขียนคือ “ขณะที่ผมเขียนต้นฉบับอยู่” ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนกำลังพูดคุยอยู่กับผู้เขียน โดยผู้เขียนจะใช้คำพูดเหมือนกำลังนั่งคุยกัน แล้วจึงกล่าวถึงเรื่องราวที่ต้องการเขียน เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสนใจ

ตัวอย่างที่ 3

อาจจะเป็นเรื่องที่ ‘ไม’ เกินไปสักหน่อยสำหรับชาวที่ว่าหนัง ‘หลวงพี่เท่ง’ ซึ่งฉายเพียง 5-6 วัน ทำเงินไปถึง 80 ล้านบาท แต่เป็นเรื่องที่เข้าใจได้และโดยส่วนตัวไม่ใช่ไม่เชื่อ

ตรงกันข้าม ผมกลับเชื่อ 100% ว่าหลวงพี่เท่งจะแสดงอิทธิฤทธิ์พาหนังไปแตะถึง 100 ล้านบาท ได้อย่างสบายในเวลาสองสัปดาห์ หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ 100 ล้านบาทนั้นนะ ถึงแน่ ๆ ครับท่านผู้โหมम्म...ทั้งหลาย

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 21- 27 มี.ค. 2548)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำ โดยการใช้คำพูดหรือการปราศรัย โดยผู้เขียนจะใช้ถ้อยคำภาษาที่เป็นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียนคือ “ผมกลับเชื่อ 100% ว่าหลวงพี่เท่งจะแสดงอิทธิฤทธิ์พาหนังไปแตะถึง 100 ล้านบาท ได้อย่างสบายในเวลาสองสัปดาห์ หรือพูดง่าย ๆ ก็

คือ 100 ล้านบาทนั้นนะ ถึงแน่ ๆ ครับท่านผู้โหมม...ทั้งหลาย” ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงอารมณ์ของผู้เขียน และเกิดความสนใจอ่านเนื้อหาที่จะกล่าวถึงต่อไป

2.4 การเขียนความนำด้วยการบอกเจตนาของผู้เขียน เป็นการเปิดเรื่องที่ผู้เขียนจะแจ้งความประสงค์ให้ผู้อ่านทราบทันทีว่าบทความเรื่องนี้มีเนื้อหาสาระเป็นไปในเรื่องใด

จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์มีการเขียนความนำด้วยการบอกเจตนาของผู้เขียน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

บทความนี้เป็นบทความวิเคราะห์วิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง “ระโหมง” แต่ก่อนที่จะเข้าสู่การวิเคราะห์วิจารณ์ มีหลายเรื่องที่ควรทำความเข้าใจก่อน เพื่อเป็นพื้นฐานได้แก่ การใช้คำว่า “ระโหมง” แทนคำว่า “ราโหมอน” ประวัติผู้กำกับฯ และผู้เขียน โดยสังเขป เรื่องย่อของภาพยนตร์ เป็นต้น

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที่ 28-3 ก.พ. 2548)

จากตัวอย่าง เป็นการเขียนความนำด้วยการบอกเจตนาของผู้เขียน โดยผู้อ่านทราบได้ทันทีว่าผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านทำความเข้าใจกับชื่อเรื่องก่อนว่าเหตุผลที่ใช้คำว่า “ระโหมง” แทนคำว่า “ราโหมอน” ประวัติผู้กำกับฯ และผู้เขียนโดยสังเขป และเรื่องย่อของภาพยนตร์

2.5 การเขียนความนำด้วยเรื่องเล่า เป็นการเปิดเรื่องที่เหมาะกับบทความที่มีเนื้อเรื่องค่อนข้างยาว ผู้เขียนจะนำเรื่องด้วยข้อความที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องเสียก่อน เป็นการเตรียมใจผู้อ่านให้มีสภาพพร้อมที่จะอ่านข้อความในเรื่อง

จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์มีการเขียนความนำด้วยเรื่องเล่า ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

หลังจากร้างลาไปนานกับการฉายหนังไทยให้ดูฟรีทุกเย็นวันศุกร์ ที่เคยเป็นจุดขายสร้างชื่อให้กับสถาบันเมื่อแรกตั้งสิบกว่าปีก่อน หอภาพยนตร์แห่งชาติก็กลับมาดำเนินกิจกรรมนี้อีกครั้งแน่นอนว่าคงจะเป็นสถานที่เดิม ณ หอศิลป์แห่งชาติ ถนนเจ้าฟ้าไม่ได้เนื่องจากถูกยึดที่ดินไปแล้ว คราวนี้เป็นห้องประชุมของหอจดหมายเหตุแห่งชาติ หน่วยต้นสังกัดของทางหอฯ ที่อยู่ภายในรั้วเดียวกันกับหอสมุดแห่งชาติที่ท่าわสุกรี และเพิ่มอีกจุด คือ บริเวณที่ทำการของหอฯ ในปัจจุบัน บนถนนพุทธมณฑลสาย 5 ทุกบ่ายสามโมงวันเสาร์ รายการนี้เริ่มมาตั้งแต่ต้นปีและจะมีไปตลอดจนถึงราวเดือนกันยายนทุกศุกร์และเสาร์ ยกเว้นวันหยุดราชการ

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที่ 11-17 มี.ค. 2548)

จากตัวอย่าง เป็นการเขียนความนำด้วยเรื่องเล่า เป็นการเล่าเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบข้อมูลที่เกี่ยวข้องก่อนที่จะเข้าสู่เนื้อเรื่อง ซึ่งในที่นี้เป็นการเล่าถึงว่าแต่ก่อนที่หอศิลป์แห่งชาติฉายภาพยนตร์โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายทุกเย็นวันศุกร์ แต่ปัจจุบันนี้มีฉายที่ห้องประชุมของหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และบริเวณที่ทำการของหอสมุดแห่งชาติ โดยเริ่มมาตั้งแต่ต้นปีและจะมีไปตลอดจนถึงราวเดือนกันยายนทุกวันศุกร์และวันเสาร์ ยกเว้นวันหยุดราชการ

ตัวอย่างที่ 2

ช่วงรอบเดือนที่ผ่านมามีข่าวออกมาอย่างน้อย 2 ข่าว ที่นำเสนอภาพลักษณ์ของหญิงรักหญิงประเภทหนึ่ง ที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า สาวทอมออกมาในทางเป็นผู้ประกอบอาชีพการมอย่างใหญ่โต โดยที่ 1 ใน 2 จนถึงตอนเขียนบทความนี้ ยังไม่สามารถหาข้อพิสูจน์ได้ว่า เธอเป็นสาวทอมจริงหรือไม่ หรือเป็นเพียงการได้ข้อมูลมาอย่างลวกๆ แล้วรีบนำเสนอสร้างสีสันให้กับบุคคลในข่าว เพื่อให้ผู้อ่านสนุก จนดูจะไม่ต่างจากการบริโภคละครโทรทัศน์หลังข่าวเข้าไปทุกที

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที่ 16-22 ก.ย. 2548)

จากตัวอย่าง เป็นการเขียนความนำด้วยเรื่องเล่าเป็นการเล่าเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบข้อมูลที่เกี่ยวข้องก่อนที่จะเข้าสู่เนื้อเรื่อง ซึ่งในที่นี้เป็นการเล่าถึงว่า ในช่วงรอบเดือนที่ผ่านมาการนำเสนอภาพลักษณ์ในทางติฉินพหังสน์ของหญิงรักหญิงมากขึ้น

ตัวอย่างที่ 3

“ตาแดง” เป็นคำเรียกเทียวบินยามวิกาลที่ผู้โดยสารต้องทนนั่งอดตาลับจับตานอนไปตลอดคืน นับเป็นเทียวบินที่นิยมกันในหมู่คนที่ไม่อยากเสียเวลาในช่วงกลางวันไปเปล่า ๆ ในการเดินทาง แถมยังอาจได้นอนบนเครื่องบินเสียอีกถ้าหลับลง

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 14-20 ค.ค. 2548)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการเขียนความนำด้วยเรื่องเล่า โดยผู้เขียนจะนำเรื่องที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านรู้ว่าผู้เขียนต้องการจะเล่าเรื่องว่า “ตาแดง” เป็นคำใช้เรียกเทียวบินยามวิกาลที่ผู้โดยสารต้องอดตาลับจับตานอนไปตลอดเส้นทาง ซึ่งจะทําให้ผู้อ่านทราบเนื้อหาเบื้องต้นในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อ

2.6 การเขียนความนำด้วยการใช้คำที่ทําให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ หรือประทับใจ เป็นการเปิดเรื่องที่ผู้เขียนพยายามใช้ถ้อยคำหรือข้อความต่างๆ มานำบทความเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจสงสัยอยากติดตามอ่าน

จากข้อมูลทีศึกษพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์มีการเขียนความนำด้วยการใช้คำที่ทําให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ หรือประทับใจ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

ความเลวร้ายและชื่นชมของชีวิต สามารถเียวยาได้ด้วยความรักความเข้าใจ ประโยคนี้จะจริงหรือไม่คงไม่สำคัญเท่ากับว่า มันคือปรากฏการณ์ที่ดำรงอยู่ในหนังเรื่อง เด็กหอ หนังที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายของความเป็นหนังผีที่ให้ความรู้สึกลึกลับน่ากลัวของชีวิต

(สยามรัฐ ฉบับประจำวันที 3-9 มี.ค. 2549)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำด้วยการใช้คำที่ทําให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจคือ “ความเลวร้ายและชื่นชมของชีวิต สามารถเียวยาได้ด้วยความรักความเข้าใจ” ซึ่งผู้เขียนใช้ถ้อยคำ ที่แสดงถึงความรักความเข้าใจของชีวิต ทําให้ผู้อ่านรู้สึกอยากติดตามเนื้อหามากยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ 2

ฟังว่า รสชาติของการแก้แค้นจะหอมหวานก็ต้องเมื่อเรารู้จักบ่มเพาะมันด้วยเวลา ถ้าจะให้
สิ้นกระชั้นแบบสำนวนจีนก็ต้องว่า แค้นนี้ 10 ปีไม่มีสายว่างั้นเถอะ

(สยามรัฐ ฉบับประจำวันที 24 ก.พ.-2 มี.ค. 2549)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำด้วยการใช้ถ้อยคำที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความ
สนใจคือ “รสชาติของการแก้แค้นจะหอมหวานก็ต้องเมื่อเรารู้จักบ่มเพาะมันด้วยเวลา” โดยผู้เขียน
จะนำเรื่องด้วยคำเปรียบเปรย ซึ่งจะมีเนื้อหาที่เป็นเรื่องราวเดียวกันกับสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อให้
ผู้อ่านต่อไป ซึ่งการเปิดเรื่องด้วยวิธีนี้จะเป็นการกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจได้วิธีหนึ่ง

2.7 การเขียนความนำที่เป็นการเสนอความคิดเห็น เป็นการเปิดเรื่องที่ผู้เขียนแสดง
ความเห็นในเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมาให้ผู้อ่านรับทราบ อาจเป็นความหมายในทางที่ดี
หรือไม่ดีก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความรู้สึของผู้เขียนที่มีต่อบทความนั้นๆ

จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์มีการเขียนความนำที่เป็นการเสนอ
ความคิดเห็น ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

ไม่มีใครคาดคิดว่า ท้ายที่สุดแล้วออสการ์จะแข่งขัน ไม่เลือกหนังที่ดีเหลือเกินอย่าง
brokeback mountain ให้เป็น the best picture ของปี 2005 หรือการประกาศในครั้งที่ 78

ไม่มีใครคาดคิดเพราะว่า crash เป็นเหมือนหนังเล็ก ๆ เดินเข้าโรงเจียบ ๆ และออกจาก
สถานที่นั้นอย่างไร้ร่องรอย ไม่มีคาดคิดเพราะว่าเนื้อหาและแนวทางการเล่าเรื่องของ crash นั้น ไม่
ต่างอะไรจาก “ของเก่า” ที่ฮอลลีวูดเองก็ผลิตซ้ำออกมาให้ดูอยู่ทุกปี

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 17-23 มี.ค. 2549)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการเขียนความนำที่เป็นการเสนอความคิดเห็น โดยผู้เขียนได้แสดง
ความเห็นถึงภาพยนตร์ได้รับรางวัลออสการ์ เป็นเพียงภาพยนตร์ที่ไม่ได้อยู่ในความคาดหมายของ
ผู้เขียนนั่นเอง

ตัวอย่างที่ 2

แม้ผลงานของผู้กำกับขวัญใจวัยรุ่นในเอเชียอย่าง ซุนจิ อีไว (หรืออิวาอิ) นั้น จะไม่ได้มีอยู่แค่ love letter, april story และ hana and alice (เนื่องเพราะเขามีงานหลายอย่าง รวมไปถึงเบื้องหลังรายการทีวี) แต่คนที่ตามดูงานของเขาก็คงจะรู้อยู่อย่างหนึ่งว่าโดยแนวคิดและมุมมองของผู้กำกับคนนี้นั้นเนื้อหาออกไปทางของ coming-of-age อยู่หลายเรื่อง

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 21-27 ก.พ. 2548)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการเขียนความนำที่เป็นการเสนอความคิดเห็น ซึ่งผู้เขียนได้แสดงความเห็นถึงผลงานที่ผ่านมาของผู้กำกับอย่าง ซุนจิ อีไว ที่มักจะมีแนวคิดและมุมมองไปในทิศทางเดียวกันเสมอ

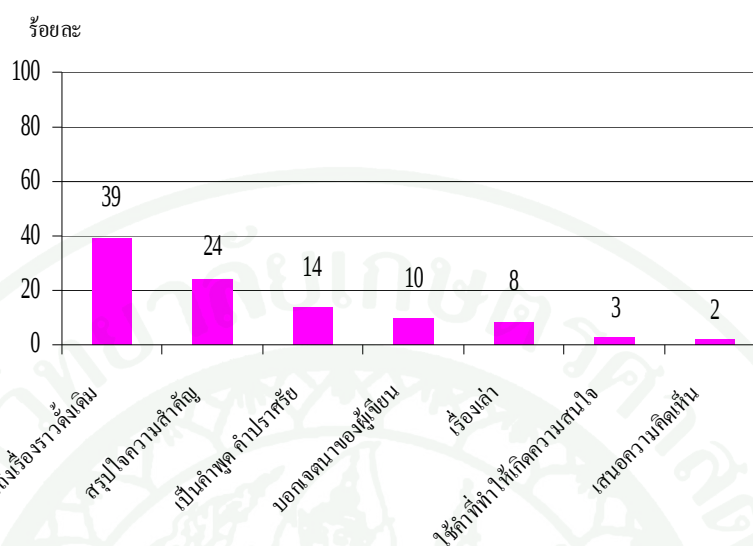
ตัวอย่างที่ 3

The Door in the floor ออกจะไม่ใช่นั่งที่น่านั่งมาขึ้นต้นปีใหม่ในบรรยากาศอันน่าจะสดใส ทว่า มีความอึดครึ้มเหมือนมีน้ำหนักทับออกอยู่ของโศกนาฏกรรมอันทะมึนตระหง่านค้ำอยู่อย่างไวก่ตาม ก็ยังเป็นหนังสือส่งท้ายปีที่น่าพูดถึงอยู่ไม่น้อย

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 7-13 ม.ค. 2548)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการเขียนความนำที่เป็นการเสนอความคิดเห็นของผู้เขียนที่กระตุ้นผู้อ่านเกิดความรู้สึกสนใจที่จะติดตามเนื้อหาว่าภาพยนตร์ที่ผู้เขียนกล่าวถึงมีความน่าสนใจ น่าติดตามชม

การเขียนบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบวิธีการเขียนเขียนความนำเรื่อง 7 วิธี ได้แก่ นำเรื่องด้วยการกล่าวถึงเรื่องราวดั้งเดิม นำเรื่องด้วยการสรุปใจความสำคัญ นำเรื่องที่เป็นคำพูด คำปราศรัย นำเรื่องด้วยการบอกเจตนาของผู้เขียน นำเรื่องด้วยเรื่องเล่า นำเรื่องด้วยการใช้คำที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ หรือประทับใจ และนำเรื่องที่เป็นการเสนอความคิดเห็น เนื่องจากการนำเรื่องเป็นการเกริ่นเริ่มแรกเพื่อให้ผู้อ่านได้รู้แนวของเรื่องที่จะเขียน หลังจากที่อยู่เรื่องแล้ว ส่วนนี้ถือว่าเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่ง เพราะเป็นส่วนที่สามารถทำให้ผู้อ่านสนใจอยากติดตามอ่านเนื้อเรื่องต่อไป

ภาพที่ 2 แสดงลักษณะการเขียนความนำของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์

จากแผนภาพข้างต้น แสดงให้เห็นว่าลักษณะการเขียนความนำของบทความวิจารณ์ที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้นี้ ส่วนใหญ่เป็นการเขียนความนำที่กล่าวถึงเรื่องราวดั้งเดิม โดยมีสัดส่วนถึงร้อยละ 39 รองลงมาเป็นการเขียนความนำที่สรุปใจความสำคัญ มีสัดส่วนร้อยละ 27 การเขียนความนำที่เป็นคำปราศรัย ร้อยละ 14 และการเขียนความนำโดยบอกเจตนาของผู้เขียน และเขียนความนำด้วยเรื่องเล่า มีสัดส่วนใกล้เคียงกันที่ร้อยละ 10 และร้อยละ 8 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่าการเขียนความนำด้วยการใช้คำที่ทำให้เกิดความสนใจ และการเสนอความคิดเห็นอีกเพียงเล็กน้อยที่ร้อยละ 3 และร้อยละ 2 ตามลำดับ (ภาพที่ 2)

3. การเขียนเนื้อเรื่อง

ด้านการเขียนเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยได้ศึกษาในเรื่อง การเขียนเนื้อเรื่องลำดับตามความสำคัญหรือความสนใจของเรื่อง และการเขียนเนื้อเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ผลการวิเคราะห์บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ผู้วิจัยพบว่า มีลักษณะการเขียนเนื้อเรื่อง 2 วิธี ได้แก่

3.1 การเขียนเนื้อเรื่องลำดับความสำคัญหรือความสนใจของเรื่อง

จากการศึกษาวิธีการเขียนบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ผู้วิจัยพบการเขียนเนื้อเรื่องลำดับความสำคัญหรือความสนใจของเรื่อง โดยนำความสำคัญมากที่สุดของเรื่องมานำเสนอก่อน แล้วไล่มาเป็นลำดับความสำคัญของเรื่องจนจบเรื่อง และไล่ลำดับความสำคัญของเรื่องจากต้นเรื่องไปยังความสำคัญมากที่สุดของเรื่องโดยนำมาเสนอในตอนท้าย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

ชื่อบทความเรื่อง : The ISLAND “กรรมกรรมประกันชีวิตของโลกอนาคต”

เนื้อเรื่อง :

เกาะสวาทหาดสวรรค์ในหนังคือ ดินแดนสุขาวดีที่เหล่าผู้คนในโลกอนาคตแห่งนี้ได้ฝันถึงอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันและเป็นสิ่งเดียวที่หล่อเลี้ยงความหวังให้แก่ชีวิตที่แห้งแล้ง กรอบเวลาที่กำหนดไว้ในหนังคือ ค.ศ.2019 ระเบิดปรมาณูที่สร้างความเสียหายระดับมหาศาลแก่โลกทั้งโลก เชื่อกันว่าโลกอันจำกัดขอบเขตแห่งนี้เป็นสถานที่ปลอดภัยที่ผู้อยู่อาศัยได้รับการช่วยเหลือให้รอดพ้นจากโลกภายนอกอันเต็มไปด้วยสารพิษปนเปื้อน และมีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ปรับสภาพภายใต้การควบคุม ทุกวันจะมีการจับสลากเพื่อคัดเลือกตัวผู้โชคดีที่จะได้รับการส่งตัวไปสู่ “เกาะ” ในธรรมชาติอันงดงาม ซึ่งเป็นสถานที่ปลอดภัยที่เดียวที่ยังคงหลงเหลืออยู่บนโลก

สำคัญ
หลัก

ลินคอล์น ชิคซ์ เอกโค (ยวน เมกเกรเกอร์) มีความฝันแปลก ๆ เกี่ยวกับการเดินทางด้วยเรือไปยังเกาะ และเฝ้าสงสัยในชีวิตความเป็นอยู่และคนตนของผู้คนในโลกของเขา ซึ่งต้องกินอาหารภายใต้การควบคุมอย่างเคร่งครัด และตรวจสอบสุขภาพอยู่อย่างสม่ำเสมอ การพบปะใกล้ชิดระหว่างชายหญิงถูกห้ามโดยเด็ดขาด

โดยสรุป พวกเขามีลมหายใจอยู่เพื่อรอคอยการเป็นผู้โชคดีที่จะถูกลอตเตอรี่ ได้เดินทางไปยังเกาะถาวร ไม่ทันไร ลินคอล์นก็ค้นพบเรื่องที่น่าตระหนกเหลือแสนว่า โชคดีที่ได้รับการคัดเลือกตัวไปอยู่เกาะนั้น แท้จริงแล้วคือ โชคร้ายที่ยิ่งกว่าฝันร้ายที่สุดของมนุษย์ รางวัลที่หนึ่งของผู้โชคดีที่ถูกรางวัลหนึ่งคนนั้น คือการเดินทางครั้งสุดท้ายของชีวิตอย่างไม่มีการหวนกลับมาจริง ๆ ทุกคนที่เกิดมามีชีวิตมีลมหายใจอยู่นั้นล้วน

สำคัญ
รอง

รักตัวกลัวตายทั้งนั้น ไม่ว่าจะเกิดมาด้วยลักษณะใด ดังนั้น ลินคอล์นจึงต้องหลบหนี
อย่างไม่คิดชีวิตออกจากโลกไร้ปราณีแห่งนี้ พร้อมทั้งชักชวนจอร์แดน พู เดลตา
(สการ์เลตต์ โจอันสัน) สาวสวยที่เขาแอบปิ้งและเพ็งจะได้รับการประกาศชื่อเป็นผู้
ชนะรางวัลตลอดเตอรีในวันนั้นพอดี ที่เล่ามานี้ยังอยู่ในช่วงครึ่งชั่วโมงแรกของหนังสือ
นะกะ

ที่เหลือคือการพาเราไปค้นพบเหตุผลเบื้องหลังการมีอยู่เป็นอยู่ของมนุษย์
ตลอดเชื้อพวกนี้ ซึ่งกระหน่ำใส่เราด้วยฉากไล่ล่าหนีรอดอย่างไม่คิดชีวิต เฉียดเป็น
เฉียดตายของหนุ่มสาวทั้งสอง โดยมี อัลเบิร์ต ไตรรงค์ (จิมอน ฮุนซู จาก Amistad)
เป็นผู้ล่า คร.เมอร์ริก (ฌอน บีน ผู้ที่เห็นหน้าในหนังก็รู้แล้วว่าเป็นผู้ร้าย) ผู้บริหาร
สถาบันปลอดเชื้อแห่งนี้เป็นผู้บงการ และแม็กคอร์ด (สตีฟ บูเชมิ ผู้ยอมรับอย่างหน้า
ขึ้นตาบานว่าตัวเองมีใบหน้า “ตลกแปลกๆ”) วิศวกรในห้องเครื่องเป็นผู้ช่วยพระเอก

สำคัญ
รอง

การพยายามทำให้เป็นหนังแอ็กชั่นแบบไม่ปล่อยให้นักดูหายใจหายคอทันแบบนี้ แทนที่จะ
ทำให้นักน่าตื่นเต้น กลับกลายเป็นความน่าเบื่อ เมื่อเทียบกับน้ำหนักของเนื้อหาที่น่าคิดและน่า
สำรวจติดตามต่อ ในฝีมือผู้กำกับฯ อื่น หนังเรื่องนี้อาจจะกลายเป็นหนังที่น่าดูน่าจับตาไปได้ไม่ยาก
นัก ด้วยเนื้อหาที่น่าคิดเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของวิทยาศาสตร์ การแพทย์ การเอาชนะธรรมชาติ
ปัญหาศีลธรรม มนุษยธรรม ปรัชญาชีวิต จิตวิญญาณ ตัวตนของมนุษย์ ฯลฯ

(มดิชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 5-11 ส.ค. 2548)

จากบทความข้างต้น เป็นการเขียนเนื้อเรื่องลำดับความสำคัญน่าสนใจของเรื่อง โดยนำ
ความสำคัญมากที่สุดหรือความสำคัญหลักของเรื่องเกี่ยวกับชื่อเรื่องมานำเสนอก่อน กล่าวคือ ได้
กล่าวถึง เกาะสวาทหาดสวรรค์ว่าเป็น ดินแดนสุขาวดีที่เหล่าผู้คนในโลกอนาคตแห่งนี้ได้ฝืนถึงอยู่
ทุกเมื่อเชื่อวันและเป็นสิ่งเดียวที่หล่อเลี้ยงความหวังให้แก่ชีวิตที่แห้งแล้ง หลังจากเกิดระเบิดปรมาณู
ที่สร้างความเสียหายระดับมหาศาลแก่โลกทั้งโลก เชื่อกันว่าโลกอันจำกัดขอบเขตแห่งนี้เป็นสถานที่
ปลอดเชื้อที่ผู้อาศัยได้รับการช่วยเหลือให้รอดพ้นจากโลกภายนอกอันเต็มไปด้วยสารพิษ
ปนเปื้อน และมีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมปรับสภาพภายใต้การควบคุม ทุกวันจะมีการจับสลากเพื่อ
คัดเลือกตัวผู้โชคดีที่จะได้รับการส่งตัวไปสู่ “เกาะ” ในธรรมชาติอันงดงามซึ่งเป็นสถานที่ปลอดภัย
ที่เดียวที่ยังคงหลงเหลืออยู่บนโลก จากนั้นจึงไล่ลำดับตามความสำคัญรองของเรื่องได้กล่าวถึงวิธีที่
สามารถไปอยู่ที่เกาะ และเบื้องหลังของการเป็นมนุษย์ปลอดเชื้อ ไล่ระดับความสำคัญของเรื่องไป
จนจบ

ตัวอย่างที่ 2

ชื่อบทความเรื่อง : BEING JULIA “ดาราเจ้าบทบาท”

เนื้อเรื่อง :

ลูกชายวัยหนุ่มน้อยของ จูเลีย แลมเบิร์ต (แอนเน็ต เบนิง) พูดย่หน้าแม่ว่า “ผมไม่รู้จักแม่หรือ แม่ชอบเล่นบทบาทอยู่ตลอดเวลา... กับคนทุกคนจนดูเหมือนว่าแม่ไม่มีตัวตนอยู่จริงๆ

ดาราละครเวทีคนนี้นำเอาบทบาทที่นักเขียนเขียนไว้ในละครมาสวมใส่ในชีวิตจริงจนชีวิตของเธอกลายเป็นละครที่เขาเขียนบทบาทให้เล่น แต่เมื่อตอนจบเรื่อง จูเลียได้เขียนบทบาทของตัวเองให้แก่บทบาทบนเวทีแบบที่ทำให้นักเขียนบทละครอื่นตาค้างว่าบทที่เขียนไว้ไม่ใช่อย่างนั้นนี่หว่า หนังสือเรื่องนี้สร้างจากนิยายขนาดสั้นของ ซอเมอร์เซต มอห์ม เรื่อง Theatre และเป็นเรื่องที่ส่งให้ แอนเน็ต เบนิง ได้ใช้ฝีมือการแสดงที่แพรวพราวจนเกือบเรียกว่าถ้าไม่ใช่เพราะเธอ เรื่องก็จะจืดชืดไปถนัดใจทีเดียว

สำคัญ
หลัก

แอนเน็ต เบนิง ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงออสการ์อีกครั้งจากเรื่องนี้ และต้องเชือดเฉือนกับฮิลารี สแวงก์ ในบทนักมวยหญิงจอมทรหดใน Million Dollar Baby หลังจากเคยเชือดเฉือนกันมาแล้วเมื่อหลายปีก่อน เมื่อตอนที่เคยเข้าชิงจากเรื่อง American Beauty และพ่ายแพ้ฮิลารีไปจากเรื่อง Boys Don't Cry ถ้าเธอทำใจไม่ได้กับความพ่ายแพ้แก่สาวคนเดิมที่เด็กกว่าเธอเยอะ เธอก็คงต้องรำร้องแบบที่จิวอี้ร้องอย่างคั่งแค้นเมื่อแพ้คู่แข่งเบ๊จันทำให้กระอักเลือดตายว่า “ฟ้าให้แอนเน็ตมาเกิดแล้ว ทำให้ต้องให้ฮิลารีมาเกิดด้วย”

แอนเน็ตเล่นเป็นค่างฟ้าของเวทีละครในลอนดอนต้นศตวรรษที่ 20 จูเลีย แลมเบิร์ตครองเวทีและครองใจของบรรดาแฟนๆ ทั้งหลาย จูเลียมีผู้กำกับครู่ที่ปั้นเธอขึ้นมาให้เฝื่อนฉายอยู่บนเวทีละคร ชื่อจิมมี่ (ไมเคิล แกมบอน) เขายังคงคอยสอนเธออยู่ตลอด ในอาชีพนี้ แม้ว่าเขาจะตายไปแล้ว ท่ามกลางชื่อเสียงและความสำเร็จในอาชีพ จูเลียกลับเบื่อแสนเบื่อกับบทบาทเก่าๆ ซ้ำซากที่เล่นอยู่และใครจะหาเวลาหลบไปพักผ่อนคลายเครียดบ้าง เธอรำร้องกับไมเคิล (เจเรมี ไอออนส์) ผู้เป็นทั้งสามีและผู้จัดการคณะละครที่เธอเป็นดารานำแสดงอยู่ ขอหยุดพักเสียบ้าง ทว่า ไมเคิลก็ยังเสียดายผลประโยชน์ทางธุรกิจที่จะต้องสูญเสียไปหากว่าปิดการแสดงไปในระยะนี้

สำคัญ
รอง

ท่ามกลางความเบื่อหน่ายนั้น ขณะที่ลอร์ดชาลส์กำลังมาขอเลิกจากความสัมพันธ์อันชั่วช้ากับเธอเพราะเกรงคำครหา จูเลียก็ได้เครื่องหล่อเลี้ยงใจขึ้นใหม่ในตัวหนุ่มน้อยชาวอเมริกันที่หลงใหลเธอ ทอม เฟนเนล (ซอน เอแวนส์) เป็นแฟน

พันธุ์แท้ของจูเลีย เขาละครที่เธอเล่นทุกเรื่องเรื่องละหลายๆ รอบ เมื่อเขาพยายามเริ่มความสัมพันธ์ขึ้น จูเลียจึงไม่รู้ว่าเธอจะสานต่อ จับปล้นทันใจจูเลียก็หายเบื่อหน่ายชีวิต และเลิกรำร้องจะขอยุติไปพักผ่อน ความสัมพันธ์ของจูเลียกับสามีนั้นเป็นแต่ในนาม นั่นคือไม่เกิดเลิกละสนใจใยดีกับเธอในฐานะสามี ได้แต่เอาใจใส่ดูแลเธออย่างดีในฐานะผู้จัดการประจำตัวและเจ้าของคณะละคร แม้ว่าทั้งสองจะมีลูกชายด้วยกัน และบัดนี้ลูกชายโตเป็นหนุ่มแล้ว ดังนั้น ไม่เกิดจึงสนับสนุนให้ทอมติดสอยห้อยตามไปด้วยเพื่อให้เป็นเพื่อนกับลูกชายรุ่นราวคราวเดียวกัน ซึ่งอันที่จริงก็จะกลายเป็นเพื่อนให้แม่หายเหงาเสียละมาก

ใครๆ ต่างพากันเตือนจูเลียว่าการไปหลงรักหนุ่มอายุคราวลูกนั้นจะต้องนำไปสู่ความวิปโยคโศกเศร้าอย่างหนักแน่นๆ และจูเลียก็ดูเหมือนจะทุ่มเทให้แก่มอมอย่างไม่มียับยั้งเสียด้วย ดังนั้นเมื่อทอมเริ่มเอาใจออกห่างไปติดพันสาวน้อยหน้าใส ซึ่งต้องการก้าวเข้ามาสู่วงการละครเวทีเหมือนกัน และนำเธอมาฝากฝังกับจูเลีย จูเลียจึงดำเนินวิถีสายระดับสูงที่ใครๆ ไม่ได้คาดคิดเลย

อลิส ไครตัน (ลูซี่ พันซ์) คือนักแสดงสาวหน้าใหม่ที่ก้าวเข้ามาคุกคามจะเป็นคู่แข่งของจูเลีย นอกจากคู่แข่งในเชิงอาชีพแล้ว อลิสยังเป็นคู่แข่งในชีวิตรักของจูเลีย ทั้งกับ ทอม เฟนเนล และยังทำท่าว่าจะโปรยเสน่ห์ทำให้ไม่เกิดหลงใหลได้ปลื้มด้วย จูเลียสูญเสียไม่เกิดไปแล้วในฐานะสามี เธอกำลังจะสูญเสียทอมไปในฐานะผู้รัก จูเลียจึงต้องทำการแก้แค้นเพื่อรักษาตำแหน่งและศักดิ์ศรีของดาวค้างฟ้าเอาไว้

Being Julia สนุกอยู่ตรงบทบาทการแสดงของราชินีละครคนนี่แหละค่ะ คำพูดที่ออกจากปากของจูเลียที่พูดกับใครๆ ในสถานการณ์ต่างๆ ก็เป็นคำพูดของตัวละครที่เธอเล่น ถึงขนาดที่คนสนิทประจำตัวของเธอสามารถทำขยับปากพูดพร้อมๆ ไปกับเธอได้ แม้จะเป็นเรื่องที่บทบาทโคตรเด่นอยู่ที่ จูเลียคนเดียว แต่ Being Julia ก็เต็มไปด้วยตัวละครตัวเล็กตัวน้อยที่มีสีสัน ล้วนรายล้อมเธอเหมือนดาวล้อมเดือน ซึ่งสวมบทบาทโดยนักแสดงฝีมือมั่งทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็น เจริญ โอออนส์ ที่เล่นเป็นสามีนักธุรกิจ มิเรียม มาร์โกลิส ที่เล่นเป็นสาวใหญ่ผู้มั่งคั่งที่มาร่วมลงทุนในโรงละคร เพราะความเป็นแฟนจูเลียอย่างเหนียวแน่น หรืออีวีที่เป็นสาวใช้ประจำตัว แต่คนที่ผู้เขียนชอบที่สุด นอกจาก แอนเน็ต เบนิง ที่เล่นเป็นจูเลีย คือลูกชายของจูเลีย ซึ่งแทบไม่มีบทบาทอะไรในเรื่อง ได้แต่เข้ามาในตอนท้ายๆ แต่เป็นบทบาทที่เข้าถึงใจได้ดียิ่ง

หนังเรื่องนี้ได้รับการเปรียบเทียบกับเรื่อง All About Eve ที่เคยเป็นทั้งหนังและละคร ในแง่ที่ว่า เป็นเรื่องของดาวค้างฟ้าที่ไม่ยอมสูญเสียตำแหน่งและไม่ยอมเปิดทางให้แก่นักแสดงหน้าใหม่ที่พยายามจะก้าวมาแทนที่ สนุกพอๆ กับ All About Eve นั่นแหละค่ะ สิ่งหนึ่งที่โดดเด่นคือ แอนเน็ต เบนิง แสดงฝีมือการแสดงที่ดูสโลว์ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า ฮิลารี สแวงก์ เหมือนกัน ถ้าดูโดยไม่เปรียบเทียบ

สำคัญ
รอง

นำหน้าของหนังสือแล้ว (เรื่องหนึ่งเป็นคราโมนักอึ้ง ส่วนอีกเรื่องเป็นคอเมดี้เบาหัว) เธอก็มีคุณค่าคู่ควรตักดาทองเหมือนกัน

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 11-17 มี.ค. 2548)

จากบทความข้างต้น เป็นการเขียนเนื้อเรื่องลำดับความสำคัญน่าสนใจของเรื่อง โดยนำความสำคัญมากที่สุดของเรื่องเกี่ยวกับชื่อเรื่องมานำเสนอก่อน กล่าวคือ ได้กล่าวถึง จูเลีย แลมเบิร์ต คาราละครเวทีคนนี้นำเอาบทบาทที่นักเขียนเขียนไว้ในละครมาสวมใส่ในชีวิตจริงจนชีวิตของเธอกลายเป็นละครที่เขาเขียนบทบาทให้เล่น แต่เมื่อตอนจบเรื่อง จูเลียได้เขียนบทบาทของตัวเองให้แก่บทบาทบนเวทีแบบที่ทำให้นักเขียนบทละครอื่นคาดไม่ถึงว่าบทที่เขียนไว้ไม่ใช่อย่างนี้ หนังสือนี้สร้างจากนิยายขนาดสั้นของ ซอเมอร์เซต มอห์ม เรื่อง Theatre และเป็นเรื่องที่ส่งให้ แอนเน็ต เบนิง ได้ใช้ฝีมือการแสดงที่แพรวพราวจนเกือบเรียกว่าถ้าไม่ใช่เพราะเธอ เรื่องก็จะจืดชืดไปถนัดใจ จากนั้นจึงไล่ลำดับตามความสำคัญของเนื้อเรื่อง เป็นการเล่าเรื่องราวชีวิตของจูเลีย ตามความสำคัญรองลงไปเรื่อยๆจนจบเรื่อง

3.2 การเขียนเนื้อเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

จากการศึกษาวิธีการเขียนบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ผู้วิจัยพบการเขียนเนื้อเรื่องลำดับตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

ชื่อบทความเรื่อง : The Upside of Anger “ด้านดีของความโกรธ”

เนื้อเรื่อง :

โจน แอลเลน ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงออสการ์มาสามครั้งแล้วในบทสมทบ The Contender, The Crucible และ Nixon คราวนี้เธอก็สมควรได้รับการเสนอชื่อนั้นแหละ จาก The Upside of Anger ซึ่งเป็นบทหลักที่เธอสร้างสรรค์อย่างถึงพริกถึงขิงและตรงตรง เธอเล่นเป็นเทอร์รี่ คุณแม่ที่มีลูกสาวสวยวัยรุ่นสั่น ที่อยู่มานานหนึ่งก็พบว่าวันดีคืนดีสามีก็หายตัวออกจากบ้านไป เธอเชื่อว่าสามีเกิดวิกฤตวัยกลางคนที่ต้องหันไปหาสาวที่เฝ้ากว้า ภรรยาที่บ้านและหลบไปอยู่กับเลขฯ สาวที่ประเทศสวีเดนโดยไม่บอกกล่าว

1

เธอต้องอยู่กับความโกรธแค้นแน่นทรวงสุดขมขื่น โดยระบายและระเบิดความโกรธออกมากับคนรอบข้าง หันหน้าเข้าหาขวดเหล้า และละเลยบ้านช่องทิ้งให้ลูกสาวทั้งสี่ดูแลตัวเองไปพลางในช่วงวัยที่กำลังเป็นรอยต่อระหว่างความเป็นเด็กกับผู้ใหญ่ เธอบอกว่า “ลูกสาวคนหนึ่งเกลียดฉัน ส่วนอีกสามคนกำลังตั้งหน้าตั้งตาไปสู่ความเกลียดอย่างชะมัดกว่าเดิม”

1

แฮดลีย์ (อลิเซีย วิตต์) ลูกสาวคนโตกำลังจะเรียนจบมหาวิทยาลัย และแทบจะทนอยู่บ้านกับแม่ไม่ได้ในระหว่างปิดภาค พอเรียนจบปั๊บก็บอกแม่ปั๊บบว่ากำลังจะแต่งงานกับแฟนเพราะอึดท้องอยู่ เทอร์รี่แสดงความโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงใส่ลูกสาวจอมพยศหัวแข็งคนนี้ แต่ก็ไม่ทำอะไรไม่ได้มากเพราะลูกโตเป็นผู้ใหญ่และอยู่ในวัยที่จะเลือกทางเดินชีวิตของตนเองได้แล้ว

แอนดี้ (เอริกา คริสเตนเซน สาวโรคประสาทจาก Swimfan) เรียนจบไฮสคูลแล้ว และตัดสินใจไม่เข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัย แต่ไปทำงานด้านข่าวในสถานีวิทย โดยมีเจ้านายเป็นชายวัยสี่สิบกว่า (ผู้กำกับ ไมก์ ไบน์เดอร์ เล่นบทนี้เอง) ซึ่งเป็นสมการที่ชอบกินไก่วัด แกรมชอบไก่กระตังเสียด้วย เทอร์รี่เปิดประตูห้องนอนลูกสาวพลั้วเข้าไปเจอเผ่าหัวงู (ซึ่งที่จริงก็ไม่ได้แก่เผ่าจนเกินไปนัก เพียงแต่อายุมากกว่าลูกสาวสักสองสามเท่า) อยู่บนเตียง ก็ตกตะลึงตาค้างและโกรธจนพูดไม่ออก ฉากนี้ก็เล่นให้ “จริง” ได้ยากค่ะ โดยเฉพาะเมื่อหนังออกโทนคอมเมดี้ด้วย ต้องอาศัยนักแสดงมือเก่า ๆ อย่าง โจน แอลเลน นี่แหละจึงออกมาได้อย่างพอดี

2

เอมิลี (เครี รัสเซลล์) ลูกสาวคนที่สาม อยากเป็นนักบิลเลต์ และแอบไปสมัครเข้าเรียนสถาบันดนตรี ในขณะที่แม่ไม่เห็นว่าเป็นอาชีพเดินกินรำกึ้นนี้จะเอาไปทำอะไรได้ และแม่อยากให้เข้ามหาวิทยาลัยเรียนวิชาการที่น่านับถือกว่านี้ ปัญหาอีกอย่างของเอมิลีเป็นปัญหาของเด็กสาวที่อยากสวยอยากหอมทั้งหลาย คือไม่ยอมกินข้าวกินปลาสด อาหารเพื่อควบคุมน้ำหนัก จนผอมแห้งแรงน้อย เป็นโรคกระเพาะอาหารทรุดหนักต้องเข้าโรงพยาบาลไปในที่สุด

ลูกสาวคนสุดท้ายที่มีชื่อเล่นว่า “ป๊อบอาย” (เอแวน เรเชล วูด) เพิ่งจะย่างเข้าวัยแรกรุ่น กำลังสนใจหนุ่ม อยากลองของต้องห้าม เช่น ยาเสพติด และพบว่าหนุ่มหน้ามนที่ตนไปปิ้งเข้านั้นกลายเป็นหนุ่มที่ชอบเพศเดียวกันไปได้ เรื่องราวของหนังเล่าจากมุมมองของป๊อบอายนี่เอง โดยที่เธอใช้กล้องบันทึกภาพและเรื่องราวความโกรธแค้นแสนสาหัสและปฏิกิริยาของแม่เมื่อเข้าใจว่าลูกสามีทั้งไปอยู่กับสาวอื่นโดยไม่บอกกล่าวเล่าสืบกันเลย

แน่นอนว่าต้องมีชายหนุ่มเข้ามาเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ภาษาอังกฤษเรียกว่าเป็น love interest ของเรื่อง ชายหนุ่มคนนั้นคือ เคนนี่ เดวิส (เควิน คอสต์เนอร์) อดีตนักเบสบอลชื่อดังที่วัยล่วงเลยเข้าสู่วัยกลางคนและหันมาใช้ชื่อเสียงและความโด่งดังในอดีตให้เป็นประโยชน์โดยการจัดการรายการทอล์กโชว์ทางวิทยุ ความสนใจของเคนนี่ไม่ได้อยู่ที่กีฬาเบสบอลหรือรายการวิทยุเลย เขาต้องดื่มทุกวัน และเทอร์รี่กลายเป็นเพื่อนร่วมดื่มที่ใกล้ชิดที่สุด เพื่อนที่ดีที่สุดคือเพื่อนที่เข้าใจในความล้มเหลวของกันและกัน ไม่ได้ทิ้งปละบประโลมหรือประณาม หรือให้คำแนะนำที่ทำได้ นอกจากยอมรับในตัวตนของกันและกัน ความแค้นทำให้เทอร์รี่ทำตัวประหลาดประชันได้ต่าง ๆ นานาสารพัน ซึ่งเป็นที่มาของมุขตลก และลักษณะคอมเมดี้ของหนัง

3

เควิน คอสต์เนอร์ ได้รับการกล่าวขวัญว่าเขากลับมาใหม่อย่างสวยงามผ่านการภาพยนตร์ หลังจากทำหน้าที่ของเขาได้รับเสียงตอบสนองในเชิงลบเรื่องแล้วเรื่องเล่า ซึ่งทำให้ The Upside of Anger เป็นหนังเรื่องที่ดีที่สุดของเขาในรอบสิบปี หลังจากเกียรตินักแสดงจาก Dances With Wolves แล้ว คอสต์เนอร์พยายามมาตลอดที่จะทำหนังฟอร์มเอพิก แต่ก็เป๋กลับมาทุกครั้ง เมื่อเขามองเห็นภาพตนเป็นฮีโร่ผู้ช่วยกู้โลกไว้ ไม่ว่าจะเป็น Water World หรือ The Postman คำแนะนำจากนักวิจารณ์ทุกคนแก่คอสต์เนอร์คือเขาควรอยู่กับบทที่เป็นคนเล็ก ๆ ธรรมดา ๆ เต็มไปด้วยข้อบกพร่องไว้นั้นแหละถึงจะดี และใน The Upside of Anger เขาก็เป็นอดีตคนดังที่ตกกระป๋องแล้ว และกำลังพยายามใช้ชีวิตอยู่กับเศษซากของชื่อเสียงในอดีต หันไปหาเหล่าขี้มอมใจให้หายเบื่อและฆ่าเวลาที่ยังเหลืออยู่ในชีวิตไปวัน ๆ

บทของเคนนี่นั้นเข้าคู่กับเทอร์รี่ได้อย่างเหมาะสม หนังสยังมีตอนสุดท้ายที่พลิกผันความคาดหมายแต่ต้น และแสดงให้เห็นว่าบางครั้งชีวิตก็เล่นตลกเข้ากับคนเราอย่างเหลือเชื่อ แต่ในความโกรธแค้นต่อสิ่งที่คนอื่นทำแก่เรานั้นก็ยังมีสิ่งดี ๆ ที่เกิดขึ้นได้และเข้ามาแทนที่ความสูญเสียเป็นหนัง ดราม่า-คอมเมดี้ในกรอบคร่าวๆ ที่ให้ความรู้สึกจริงใจ อบอุ่น และนำเสนอตัวละครที่เป็นมนุษย์ธรรมดาๆ ที่เต็มไปด้วยข้อบกพร่อง แต่ก็ไม่ได้เลวทรามร้ายกาจ แม้ในสิ่งเลวร้ายที่เกิดขึ้นที่ทำให้เราสุดท้านทนก็ยังมียิ่งดี ๆ เกิดขึ้นได้เสมอ นี่แหละชีวิต

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันวันที่ 12-18 ส.ค.2548)

จากบทความข้างต้น เป็นการเขียนเนื้อเรื่องลำดับตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยใช้วิธีการเขียนด้วยการกล่าวย้อนไปในอดีต ในเหตุการณ์ที่ 1 คือ เริ่มจากการเล่าว่าโจน แอลเลน เคยเล่นหนังเรื่อง The Contender, The Crucible และ Nixon มาและเคยได้รับการเสนอชื่อเพื่อชิงรางวัลออสการ์มาแล้ว ถึง 3 ครั้ง ก่อนที่จะมาเล่นหนังเรื่อง The Upside of Anger รับบทเป็นเทอร์รี่ คุณแม่ที่มีลูกสาววัยรุ่นสี่คน และได้รับการถูกเสนอชื่ออีกครั้ง เหตุการณ์ที่ 2 คือ เล่าเรื่องเกี่ยวกับลูกๆ ทั้งสี่ของ

เทอร์รี่ เหตุการณ์ที่ 3 คือ กล่าวถึงชายหนุ่มที่เข้ามาในชีวิตของเทอร์รี่ ซึ่งได้กล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหลังไปตามลำดับ

ตัวอย่างที่ 2

ชื่อบทความเรื่อง : FLYBOYS ในสงครามมีความรัก

เนื้อเรื่อง :

สงครามไม่ใช่เรื่องดีงาม เพราะที่สุขมันคือ โศกนาฏกรรม แต่กระนั้นสงครามก็ยังมีบางมุม โดยเฉพาะอย่างยิ่งมันทำให้เราตระหนักรู้ถึงคุณค่าของความเป็นชีวิต ในความเป็นชีวิตนั้น มนุษย์เคลื่อนไหวไปบนสงครามตลอด เพราะมันคือสงครามแห่งชีวิต สงครามที่ไม่เลือกสนามรบ เพราะมันอาจอยู่ตามท้องถนน ตามที่ทำงาน ในบ้าน หรือที่สุด ในหัวใจของเราเอง และก็อย่าเพิ่งไปคิดว่าสงครามแบบนี้ไม่มีการฆ่า ไม่มีความตาย เพียงแต่มันเป็นความตายอีกรูปแบบหนึ่ง ตายทั้งที่ยังมีลมหายใจ

FLYBOYS อาจเป็นเพียงหนังเล็กๆ ที่โผล่ขึ้นมาคันโปรแกรม เป็นหนังสงครามแบบโบราณที่อาจเป็นเชย แต่ก็น่าสนใจว่าที่สุดแล้ว สิ่งทีหนังต้องการนำเสนออย่างแท้จริงนั้น มันคือสงครามบนท้องฟ้าจริงๆ หรือสงครามในหัวใจของเหล่านักบิน ซึ่งถ้าใช่ นั่นก็คงเป็นคุณค่าที่ไม่อาจปฏิเสธของหนังเรื่องนี้ทีเดียว และความน่าสนใจก็ดูจะยังมีมากขึ้น เพราะนี่คือเรื่องราวที่สร้างขึ้นมาจากเหตุการณ์จริงของนักบินหนุ่มจากฝูงบิน ลาฟาแยต แอสคาควิลล์ เมื่อครั้งสงครามโลกครั้งที่ 1 อันเป็นยามที่เครื่องบินถูกคิดค้นขึ้นมาได้ไม่นาน ก่อนที่จะถูกนำมาใช้เป็นอาวุธสงคราม ซึ่งเมื่อเป็นอย่างนี้เครื่องบินก็นับเป็นเพียงฉากหลังแห่งเรื่องราวของนักบิน

เมื่อวันทีมนุษย์เดินสองขา สงครามก็เกิดขึ้นบนแผ่นดิน เมื่อมนุษย์รู้จักมี้า สงครามก็เกิดบนหลังม้า เมื่อมนุษย์รู้จักที่จะล่องเรือไปตามลำน้ำและผืนทะเล สงครามก็เกิดขึ้นในทะเล และเมื่อยามที่มนุษย์สามารถครอบครองแผ่นดินฟ้า สงครามก็เกิดขึ้นบนท้องฟ้า

ในย่างก้าวของมนุษย์ จะมีเงาของสงครามทอดทับอยู่ด้วยเสมอ แม้เครื่องบินจะเพิ่งเกิดขึ้นได้ไม่นาน แต่เมื่อมนุษย์ใช้มันในฐานะเครื่องจักรของสงคราม เครื่องบินก็พัฒนาต่อมาอีกยาวไกล ไกลเกินกว่าที่นักบินหนุ่มๆ ในครั้งนั้นจะคาดคิด แต่ในขามนั้น สิ่งทีพวกเขาคิดก็คือ การทำหน้าที่ของนักบินรบซึ่งเป็นความแปลกใหม่แตกต่างจากขนบแห่งสงครามที่มีมาแต่เดิม แต่กระนั้นใน

ความต่าง มันก็ทำให้เรามองเห็นถึงสิ่งที่เรียกว่า ความกล้า ได้อย่างเด่นชัดโดยเฉพาะเมื่อนำมันมา
เทียบกับการรบบทางเครื่องบินในสมัยปัจจุบัน ซึ่งความก้าวหน้าทางด้านอาวุธและการบินทำให้
สงครามเป็นเรื่องของเทคโนโลยีมากกว่าความสามารถมนุษย์ไปอย่างช่วยไม่ได้

สงครามบนฟ้ายุคใหม่ แทบจะ ไม่มีการประจันหน้า เพราะสามารถตรวจจับได้จาก
ระยะไกล ปล่อยอาวุธจากระยะไกล ในขณะที่สงครามจากหนังที่เราเห็นเรื่องนี้ มันสะท้อน
ชี้ให้เห็นทักษะของมนุษย์ที่มีต่อการบิน ความกล้าที่จะเผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้ในระยะประชิดที่
เรียกว่าแทบจะหายใจรดต้นคอ ซึ่งมันทำให้เรารู้จักคำว่า เกียรติของนักรบได้ดียิ่งขึ้น } 2

ในขณะที่อีกด้านหนึ่ง ท้องฟ้าที่มนุษย์เพิ่งก้าวถึงนั้น มันยังคงมากด้วยความฝันและยังคง
เป็นดินแดนแห่งสุดท้ายที่มนุษย์สามารถใช้หลบหนีไปจากโลกของความเป็นจริง ซึ่งมันสะท้อน
ผ่านออกมาให้เห็นจากเหล่านักบินที่เดินเข้าสู่สงครามด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นไปเพื่อ
แสวงหาอนาคตใหม่หนีกฎหมาย หนีการถูกเหยียดหยาม หรือต้องการสร้างความภูมิใจให้กับวงศ์
ตระกูล แต่ที่สุด ท้องฟ้าก็ทำให้เขาตระหนักถึงความจริงของชีวิตว่า การหนีไม่ใช่คำตอบของการมี
ชีวิตแต่ความกล้าที่จะเผชิญหน้ากับความจริงต่างหากคือคำตอบ

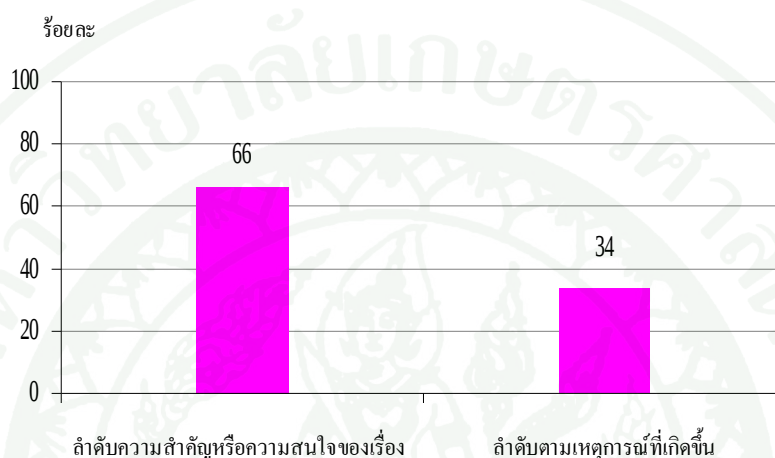
พวกเขาอาจเป็นคนหนุ่มซึ่งมีที่มาแตกต่างกัน แต่การบินได้หลอมรวมพวกเขาไว้ ในขณะที่
ขนบของการรบแต่โบราณก็ทำให้เขารู้ว่าอะไรคือการทำหน้าที่ บนท้องฟ้าในยามนั้น อาจมีความ
ตายอยู่ได้ปีกของเครื่องบินก็จริง แต่ท้องฟ้าก็ทำให้เขามองเห็น โลกจากมุมที่งดงามและเข้าใจได้ว่า
ทำไมผู้คนถึงยอมที่จะแลกชีวิตเพื่อรักษามันไว้ และบนท้องฟ้าอีกเหมือนกันที่ทำให้ใครบางคน
ตระหนักถึงคุณค่าของสิ่งที่เรียกว่าความรัก และยอมทุ่มเทเพื่อมัน ไม่ว่าจะเป็นความรักระหว่าง
เพื่อน จนถึงความรักแบบหนุ่มสาว

สงครามไม่ว่าที่ไหน ล้วนถูกหล่อหลอมด้วยความปรากจาก แต่การปรากจากนั้นจะมีคุณค่า
อย่างไร ถ้ามนุษย์ไม่เคยตระหนักถึงความหมายของหน้าที่ ความหมายของความรักและที่สุดก็คือ
ความหมายของชีวิต ได้รู้เท่านี้ ก็นับว่าไม่เสียเวลาเปล่า เป็นความรักระหว่างเพื่อน จนถึงความรัก
แบบหนุ่มสาว

(สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที่ 17-23 พ.ย. 2549)

จากบทความข้างต้น เป็นการเขียนเนื้อเรื่องลำดับตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยวิธีการเขียน
กล่าวถึงลำดับเหตุการณ์ โดยเหตุการณ์ที่ 1 คือ เริ่มจากสงครามตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 เป็น
การต่อสู้โดยใช้ฝูงบินในการรบบแบบประจันหน้ากัน และเหตุการณ์ที่ 2 คือ การต่อสู้ในยุค
ปัจจุบัน คือ เป็นการต่อสู้แบบที่แทบจะไม่ต้องประจันหน้ากัน เพราะได้นำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้า
มาช่วย อาวุธที่ใช้สามารถตรวจจับได้จากระยะไกล และปล่อยอาวุธจากระยะไกล โดยลำดับ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหลังไปตามลำดับ

การเขียนบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง 2 วิธีนี้เท่านั้น คือ ลำดับความสำคัญหรือความสนใจของเรื่อง และลำดับตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยเรียงตามลำดับการพบจากมากไปน้อย

ภาพที่ 3 แสดงลักษณะการเขียนเนื้อเรื่องของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์

จากแผนภาพข้างต้น แสดงให้เห็นว่าลักษณะการเขียนเนื้อเรื่องของบทความวิจารณ์ที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้มี 2 วิธี โดยการเนื้อเรื่องส่วนใหญ่ที่พบเป็นการเขียนแบบลำดับความสำคัญหรือความสนใจของเรื่อง โดยมีสัดส่วนถึงร้อยละ 66 และรองลงมาเป็นการเขียนเนื้อเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอีกร้อยละ 34 (ภาพที่ 3)

4. การเขียนสรุป

ความสรุป คือ การทิ้งท้ายเรื่องหรือปิดเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเจตนารมณ์ของผู้เขียน และเป็นการแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนเพื่อให้ผู้อ่านนำไปคิดต่อ การเขียนความสรุป

ผลการวิเคราะห์บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ผู้วิจัยได้พบว่ามีลักษณะการเขียนสรุป หรือการปิดเรื่อง 5 วิธี ได้แก่

4.1 การสรุปเรื่องโดยแสดงมติดของผู้เขียน

4.2 การสรุปเรื่องโดยการตั้งคำถามทิ้งท้ายให้ผู้อ่านคิด

4.3 การสรุปเรื่องโดยการสันนิษฐาน คาดการณ์ อนาคต

4.4 การสรุปเรื่องโดยการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง

4.5 การสรุปเรื่องโดยคาดไม่ถึง

4.1 การสรุปเรื่องโดยแสดงมติของผู้เขียน การจบเรื่อง โดยผู้เขียนได้แสดงความต้องการของตนเองอย่างเด่นชัด โดยการโน้มน้าวจิตใจหรือเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านให้สนใจความคิดของผู้เขียน

จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการการสรุปเรื่องโดยแสดงมติของผู้เขียน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

ฟังไม่ทันหมดจดครบถ้วนทุกกระบวนการความหรรษา แต่ก็ได้อรรถรสดี และรู้ว่าเป็นหนังที่ต้องกลับมาดูซ้ำ ๆ อีกหลายหน หนังแบบนี้จะเป็นคลาสสิกที่ทรงความอมตะต่อไปอีกนาน (มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน 9-15 ธ.ค. 2548)

จากข้อมูลข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องโดยแสดงมติของผู้เขียน ว่าภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ดีเรื่องหนึ่งที่สร้างชิ้นแล้วคนดูได้อรรถรสในการดูภาพยนตร์ได้เป็นอย่างดี ดูซ้ำอีกได้โดยไม่รู้สึกละเบื่อ และหนังแบบนี้ภาพยนตร์เรื่องนี้ทุกคนที่ได้ดูจะจดจำไปอีกนาน

ตัวอย่างที่ 2

อ้อ ฉากแอ็คชั่นที่ดีที่สุดอยู่ในระหว่างการบุกเข้าทำเนียบของอโณน พลิกซ์ กับชินธันดรา ซึ่งต้องใช้กายกรรมเพียงยางหลบหลักอาวุธร้ายที่พุ่งจากอุปกรณ์แปลก ๆ หลายคนอาจไม่ชอบหนังแบบนี้ แต่นับว่าใน genre นี้แล้ว เป็นหนังที่ได้ทีเดียว

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน 16-22 ธ.ค. 2548)

จากข้อมูลข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องโดยแสดงมติของผู้เขียน ที่คิดว่าฉากต่อสู้ในภาพยนตร์เรื่องนี้ดีที่สุด เนื่องจากมีการใช้อุปกรณ์แปลกๆ ที่ไม่ค่อยได้เห็น และการต่อสู้ที่ต้องอาศัยท่าแบบเล่นกายกรรมเพียงยาง แม้หลายคนอาจจะไม่ชอบ แต่ผู้เขียนชอบนับว่าเป็นภาพยนตร์ที่น่าชม

ตัวอย่างที่ 3

ดูเสร็จแล้ว ก็คิดว่า สักมไทยของเราคงมีเด็กที่เสียชีวิตจากแนวทางของ coming of age มากมายหลายคน โดยไม่ต้องพบความตายของคนใกล้ตัว แค่เสพยาและถูกบังคับให้ขายตัวในช่อง ก็เลวร้ายกว่า coming of age หลายเท่าแล้ว

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 18-24 เม.ย. 2548)

จากข้อมูลข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องโดยแสดงมติของผู้เขียน ว่าสักมไทยมีเด็กที่เสียชีวิตจากแนวทาง coming of age เป็นจำนวนมาก เพียงแค่เสพยาและถูกบังคับให้ขายตัวในช่อง ก็เป็นสิ่งที่เลวร้ายมากแล้ว (coming of age ภาพยนตร์ที่ว่าด้วยการสูญเสียเยาวชนจากความจริงอันเจ็บปวดคือตัวละครเสียมุมมองแบบเด็กๆ ไป แต่ได้สายตาของคนโตขึ้นมาแทนที่)

ตัวอย่างที่ 4

โกยเถอะโยม คงไม่ใช่หนังที่งดงามในศิลปะ ไม่ว่าจะเป็นฉาก เครื่องแต่งตัว การตัดต่อ การถ่ายทำ การกำกับการแสดง เรียกว่าเข้าประกวดรางวัลสาขาไหนคงไม่ได้ซักอย่าง แต่อย่างเดียวที่หนังเรื่องนี้มี และยังไม่มียุทธภัณฑ์ไหนจัดการตั้งรางวัลมาก่อน ก็คือความสุข ความสนุก ใครอยากรู้ว่า จะทำหนังไทยให้เป็นหนังไทยอย่างไร ต้องมาดูเรื่องนี้ ขอบอก

(สยามรัฐ ฉบับประจำวันที่ 11-17 ส.ค. 2549)

จากข้อมูลข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องโดยแสดงมติของผู้เขียน ว่าภาพยนตร์เรื่องโกยเถอะโยม มีลักษณะที่ดีอยู่อย่างเดียว คือ สามารถให้ความสุข ความสนุก ได้อย่างเต็มที่ แต่องค์ประกอบอย่างอื่น ไม่ว่าจะเป็นฉาก การแต่งตัว การตัดต่อ ฯ ทำออกมาได้ไม่ดี

4.2 การสรุปเรื่องโดยการตั้งคำถามทิ้งท้ายให้ผู้ผู้อ่านคิด เป็นการทิ้งท้ายด้วยคำถามเพื่อให้ผู้อ่านได้ฉุกใจคิดในเรื่องที่ผู้เขียนนำเสนอมาทั้งหมด

จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการสรุปเรื่องโดยการตั้งคำถามทิ้งท้ายให้ผู้ผู้อ่านคิด ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

โดยตัวเรื่องราวก็น่าสนุกในระดับหนึ่ง ตามมาตรฐานของเวส คราเวนนั้นแหละ ถ้าคาดหวังเรื่องเหตุผล อาจจะเคืองบ้าง ไปดูเอานัยที่ซ่อนไว้ดีกว่าจะสนุกประมาณหนึ่งแบบผม และถ้าจะไปดู ลองคิดต่อสิว่าคำว่า flesh ที่อยู่บนเครื่องบินนั้น น่าจะมีนัยถึงอะไร แต่มันมีแน่ ๆ (เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 26 ก.ย. - 2 ต.ค. 2548)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องโดยการตั้งคำถามทิ้งท้ายให้ผู้อ่านได้คิด ว่าเวส คราเวน ได้ซ่อนความหมายอะไรไว้ในภาพยนตร์ ถ้าผู้อ่านคนไหนดูแล้ว หรือถ้าจะไปดู ให้ช่วยหาคำตอบหรือช่วยคิดด้วยว่า คำว่า flesh ที่อยู่บนเครื่องบิน เวส คราเวน ต้องการสื่อถึงอะไร

ตัวอย่างที่ 2

ปีนี้ของวงการหนังบ้านเราจบแล้ว เหลืออยู่แค่อย่างเดียวนั่นก็คือ ระหว่าง star wars, war of the world, คิงคอง และต้มยำกุ้ง หนังสือ 4 เรื่องนี้ ใครจะเป็นแชมป์รายได้แห่งปี เท่านั้นเอง เท่านั้นจริงๆ

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 11-17 ก.ค. 2548)

จากตัวอย่าง เป็นการสรุปเรื่องโดยการตั้งคำถามทิ้งท้ายให้ผู้อ่านคิด ว่าภาพยนตร์ 4 เรื่องในเมืองไทย ภาพยนตร์เรื่องไหนที่จะเป็นภาพยนตร์ที่มีรายได้สูงที่สุดในปีนี้

ตัวอย่างที่ 3

อย่างไรก็ตาม สำหรับคนหนุ่มที่เพิ่งทำหนังเรื่องแรก ผมว่าเขาสอบผ่านครับ ถ้าเรื่องต่อไปสามารถรักษาความประณีตบรรจงแบบนี้ไว้ได้ เพิ่มมิติความลุ่มลึกของตัวละครเข้าไปอีกหน่อย และปล่อยให้ตัวละครเดินไปตามวิถีที่พึงจะเป็น ภายใต้สถานการณ์อย่างเป็นทางการเป็นธรรมชาติ รับรองว่าจะดีกว่านี้แน่

ในท้ายที่สุด วันนี้ผมก็ยังสรุปเหมือนเดิมครับว่า ศาสตร์และศิลป์การเขียนบทหนังบ้านเรานั้น ยังต้องพัฒนาอีกเยอะ ว่าง่ายครับ

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 3-9 มี.ค. 2549)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องโดยการตั้งคำถามทิ้งท้ายให้ผู้อ่านได้คิด ว่าศาสตร์และศิลป์ในการเขียนบทภาพยนตร์ของเมืองไทยมีลักษณะเป็นแบบไหน ต้องปรับปรุงและพัฒนาทางด้านใดบ้าง

ตัวอย่างที่ 4

คำถามที่ทิ้งค้างคาไว้ในใจคนดูก็คือ ตัวตนของคนเรานั้นจะสามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ไหม หากว่าเราตั้งใจจะเลือกวิถีชีวิตใหม่โดยสิ้นเชิง ตัวตนของคนเรานั้นอยู่ที่ไหน ถูกกำหนดโดยการกระทำในอดีตหรือว่าปัจจุบัน

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 17-23 มี.ค. 2549)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องโดยการตั้งคำถามทิ้งท้ายให้ผู้อ่านได้คิด ว่าหลังจากที่ได้ดูภาพยนตร์เรื่องนี้ ให้ลองคิดว่าหากตัวเราเองมีความตั้งใจที่จะเลือกทางเดินของตัวเองแล้ว สิ่งที่จะมากำหนดตัวตนของคนเรานั้นคืออะไร ถูกกำหนดโดยอดีตที่ผ่านมาแล้ว หรือปัจจุบันที่ยังไม่เกิด

4.3 การสรุปเรื่องโดยการสันนิษฐาน คาดการณ์ อนาคต การสรุปเรื่องที่ผู้เขียนแสดงการคาดการณ์ เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้า ซึ่งการสันนิษฐานคาดการณ์ในอนาคตนั้น อาจจะเกิดขึ้นจริงหรือไม่ก็ได้

จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการสรุปเรื่องโดยการสันนิษฐาน คาดการณ์ อนาคต ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

แต่ความเซซและไร้สนิมนี้แหละที่คนส่วนหนึ่งอาจจะชอบ และที่แน่ ๆ ออสการ์จะชอบเสียด้วย เพียงแต่ เมื่อเวลาผ่านไปสัก 3-4 ปี จะไม่มีใครพูดถึงบทของ จิม ที่โครว์เล่นในเรื่องนี้อีก

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 3-9 ต.ค. 2548)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องโดยการสันนิษฐาน คาดการณ์อนาคต ว่าบทที่ จิม ที่โครว์ ได้สวมบทบาทในภาพยนตร์เรื่องนี้ มีทั้งความเซซและไร้สนิม ซึ่งคนกลุ่มหนึ่งอาจจะชอบ

และออกสการ์ก็ชอบ แต่ในทางกลับกัน ถ้าเวลาล่วงผ่านไปจะไม่มีใครพูดถึงหรือจำบทาบทของ จิม ที่โครว์ ที่ได้แสดงไว้ในภาพยนตร์เรื่องนี้ เนื่องจากขาดจุดเด่นที่ดึงดูดให้มาสนใจหรือจดจำ

ตัวอย่างที่ 2

Brokeback mountain จะได้อสการ์หรือเปล่าไม่รู้ (ซึ่งก็ควรจะได้แหละ) แต่ munich โอกาสน้อยมากที่จะเป็นผู้ชนะ และสปีดเบิร์ก รู้เรื่องนี้ดี
(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 10-16 ก.พ. 2549)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องโดยการสันนิษฐาน คาดการณ์อนาคต เป็นการคาดการณ์ว่าภาพยนตร์เรื่อง Brokeback mountain มีโอกาสจะได้รับรางวัลออสการ์ในปีนี้สูง ในขณะที่เรื่อง munich แทบจะไม่มีโอกาสได้รับรางวัลเลย

ตัวอย่างที่ 3

คำถามที่ตามมาอย่างช่วยไม่ได้ ก็คือเมื่อเทียบกับภาคแรกแล้ว ทำไมภาคนี้ถึงรู้สึกว่ หนึ่งมันผลักดันให้เราออกจากความรู้สึกของการมีส่วนร่วมได้ถึงขนาดนี้
หรือคำตอบมีเพียงข้อเดียว นั่นคือความพยายามที่จะทำให้หนึ่งมีภาคต่อแบบมัดมือชก
(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 14-20 ก.ค. 2549)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องโดยการสันนิษฐาน คาดการณ์อนาคต ว่าหลังจากดูภาพยนตร์เรื่องนี้แล้วผู้ชม ไม่มีความรู้สึกร่วมไปกับภาพยนตร์ ดังนั้นผู้เขียนจึงคาดการณ์ว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้จะมีการสร้างภาคต่อไปอย่างแน่นอน

ตัวอย่างที่ 4

ถึงวันนี้ ไกจิ หรือคนนอก จึงมิใช่จะดำรงความหมายของการแปลกแยกทางรูปลักษณะต่อเงื่อนไขของเชื้อชาติเท่านั้น แต่มันแปรไปจนกลายเป็นความแปลกแยกทางตัวตน ถึงขนาดที่ว่า คนญี่ปุ่นเองก็กลายเป็น ไกจิน หรือคนนอกในสังคมที่ตนเองดำรงอยู่

ที่สุด สังคมรอบ ๆ ตัวของเราเองก็คงไม่ต่างไปจากในหนังที่ดูเท่าไร สำคัญแต่ทำอย่างไร เราจะไม่เป็น ไกจิน ของกันและกันเท่านั้น

(สยามรัฐ ฉบับประจำวันที่ 23-29 มิ.ย. 2549)

จากข้อมูลข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องโดยแสดงมติของผู้เขียน ว่า ไกจี้ หรือ คนนอก นั้น ไม่ได้ใช้แต่เฉพาะความแตกต่างของเชื้อชาติเท่านั้น แต่ปัจจุบันนี้สังคมรอบตัวของเราก็คือเป็น ไกจี้ หรือคนนอกในสังคมที่เราอยู่ ซึ่งก็ไม่ต่างจากภาพยนตร์ที่ชม และที่สำคัญเราจะต้องไม่ทำตัวเป็นคนนอกของกันและกันเท่านั้น

4.4 การสรุปเรื่องโดยการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง เป็นการปิดเรื่องโดยรวมแนวความคิด ตลอดจนเนื้อเรื่องทั้งหมดให้ผู้อ่านทราบอีกครั้งหนึ่ง

จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการการสรุปเรื่องโดยการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

ภาพยนตร์เรื่องนี้พยายามผสมผสานช่วงแรก ๆ ของสงครามครูเสดและการสถาปนาอำนาจของคริสเตียนเข้ากับช่วงเหตุการณ์ปลายของศตวรรษที่สิบสอง โดยภาพยนตร์ดำเนินตามประวัติศาสตร์โดยสร้างเรื่องขึ้นมาใหม่ โดยเชื่อมต่อ Godfrey of Bouillon เข้ากับ Balian of Ibelin โดยให้เขาทั้งสองกลายเป็นพ่อลูกกัน เพียงแต่ว่าคนเหล่านี้ก็เป็นบุคคลที่มีตัวตนในประวัติศาสตร์หนึ่งร้อยปีให้หลัง

(สยามรัฐ ฉบับประจำวันที่ 24-30 มิ.ย. 2548)

จากข้อมูลข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องโดยการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง ว่าภาพยนตร์เรื่องนี้พยายามผสมผสานช่วงแรกของสงครามครูเสดและการสถาปนาอำนาจของคริสเตียนเข้ากับช่วงเหตุการณ์ปลายของศตวรรษที่สิบสอง ซึ่งบุคคลที่มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์อีกร้อยปีหลังจากนั้น เป็นการทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงประเด็นสำคัญของเรื่องให้ผู้อ่านไม่ลืมเนื้อเรื่องที่กล่าวมา

ตัวอย่างที่ 2

หนังเรื่องนี้เปิดเรื่องและจบลงด้วยความรัก เป็นรักที่สมหวังอบอุ่นอย่างที่ไม่น่าเชื่อว่ามันจะสามารถเกิดขึ้นได้ในชีวิตจริง แต่นั่นจะสำคัญอย่างไร เพราะที่สุดในชีวิตจริงก็ไม่มีใครที่จะสามารถมีหรือได้ทุกอย่าง

หนังแบ่งแยกเราอยู่แล้วระหว่างโลกของความจริง กับโลกในหนัง แต่สิ่งหนึ่งที่หนังร้อยเชื่่อมเราอยู่ก็คือความหวัง เพราะที่สุด ชีวิตที่ไม่สมหวังนั้น มันน่ากลัวน้อยกว่าที่ชีวิตที่ไร้ความหวังมากนัก

(สยามรัฐ ฉบับประจำวันที่ 18-24 ส.ค. 2549)

จากข้อมูลข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องโดยการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง โดยการบอกกับผู้อ่านอีกครั้งว่าภาพยนตร์เรื่องนี้ เป็นภาพยนตร์ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับความรักที่อบอุ่นและสมหวัง ถือได้ว่าเป็นการย้ำเตือนเนื้อเรื่องให้แก่ผู้อ่านอีกครั้ง

ตัวอย่างที่ 3

จุดหมายอย่างสำคัญของหนังหรือเรียกเต็ม ๆ ว่าภาพยนตร์นั้น คือการให้ความบันเทิงมากกว่าการจะมาทำหน้าที่สั่งสอนผู้ชม และในความเป็นหนังตลาด เรื่องนี้จึงตอบข้อสงสัยทั้งหมดและนำพาผู้คนย้อนกลับมาสู่จุดเริ่มต้นของตัวละคร เหมือนบทสอนที่ว่า เห็นไหม ถ้าทำอย่างนี้ ชีวิตจะเป็นอย่างนี้เข้าใจไหม

แต่อีกด้าน ถ้าหนังจะกล้าจบในฉากที่เข้มข้นที่สุดกลางสายฝน จริงอยู่ มันอาจจะขัดต่อธรรมเนียมของหนังฮอลลีวูด แต่สิ่งหนึ่งที่ได้กันอย่างเต็ม ๆ ก็คือ แรงปะทะแห่งอารมณ์ ที่จะทำให้ผู้คนจดจำหนังเรื่องนี้ไปอีกนาน หรือที่สุดแล้ว การไม่ทำร้าย อาจเป็นการทำร้ายมากกว่า

(สยามรัฐ ฉบับประจำวันที่ 15-24 ก.ย. 2549)

จากข้อมูลข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องโดยการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง โดยการย้ำถึงสิ่งสำคัญของภาพยนตร์ ให้ผู้ชมเข้าใจอีกครั้งว่าคือการให้ความบันเทิงแก่ผู้ชมมากกว่าการสั่งสอน ดังนั้นภาพยนตร์เรื่องนี้จึงเป็นเรื่องที่สามารถตอบข้อสงสัยได้หมด เป็นการดึงจุดสำคัญของเรื่องมาเน้นย้ำให้แก่ผู้อ่านอีกครั้ง ทำให้ไม่ลืมเนื้อเรื่องที่กล่าวมาแล้ว

4.5 การสรุปเรื่องโดยคาดไม่ถึง เป็นการสรุปเรื่องแบบทำให้ผู้อ่านแปลกใจ หรือคาดไม่ถึงในเรื่องราวตั้งแต่ต้นจนจบอย่างพลิกความคาดหมายของผู้อ่าน

จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ มีการการสรุปเรื่องโดยคาดไม่ถึง ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

ชื่อของผู้กำกับฯ เทอรี กิลเลียม เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้ไม่อยากพลาดชมหนังเรื่องนี้ จากผลงานในอดีตอย่างเช่น Twelve Monkeys แต่ดูแล้ว ก็ไม่ชอบเท่าไรหรือ ก่ (มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 23-29 ก.ย. 2548)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องโดยคาดไม่ถึง โดยกล่าวถึงภาพยนตร์ของผู้กำกับฯ เทอรี กิลเลียม ว่าไม่ควรพลาดไปชม เพราะเป็นคนที่ทำภาพยนตร์ออกมาได้ดีดูตัวอย่างได้จากเรื่อง Twelve Monkeys แต่กลายเป็นว่าหลังจากที่ได้ชมภาพยนตร์เรื่องนี้แล้วผู้เขียนกลับไม่ชอบ เพราะภาพยนตร์สร้างออกมาได้ไม่ดีเท่าที่เรื่องที่ผ่านมา จึงทำให้อ่านรู้สึกแปลกใจไปด้วย

ตัวอย่างที่ 2

การที่หนังให้สาวฟลอร์ดอ่านหนังสือเรื่อง The Stranger ของกามูสนั้นก็เป็นการสะท้อนความหมายหลัก ๆ ของเนื้อหาที่หนังต้องการจะสื่อสารออกมา นั่นคือ คนพวกนี้ตกอยู่ในภาวะช่องว่างในเชิงอัตถิภาวนิยม

จะว่าไปแล้วก็ไม่ผิดอะไรกับการรอคอยบางสิ่งบางอย่างที่ไม่มีวันมาถึงได้ ไม่มีความเข้าใจในสรรพสิ่งรอบกาย

(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 30 ธ.ค. 2548-5 ม.ค. 2549)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องโดยคาดไม่ถึง โดยการกล่าวถึงเนื้อเรื่องของภาพยนตร์ที่ต้องการจะสื่อออกมาถึงช่องว่างในเชิงอัตถิภาวนิยม คือ เป็นแนวความคิดว่ามนุษย์เราควรรู้จักตนเอง ต้องรู้จักใช้เสรีภาพในการเลือก และมีความรับผิดชอบต่อการตัดสินใจของตนเอง เข้าใจโลกและความสำคัญของการมีอยู่ แต่สุดท้ายที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นกลับเป็นสิ่งที่ไม่มีวันเป็นไปได้เลย

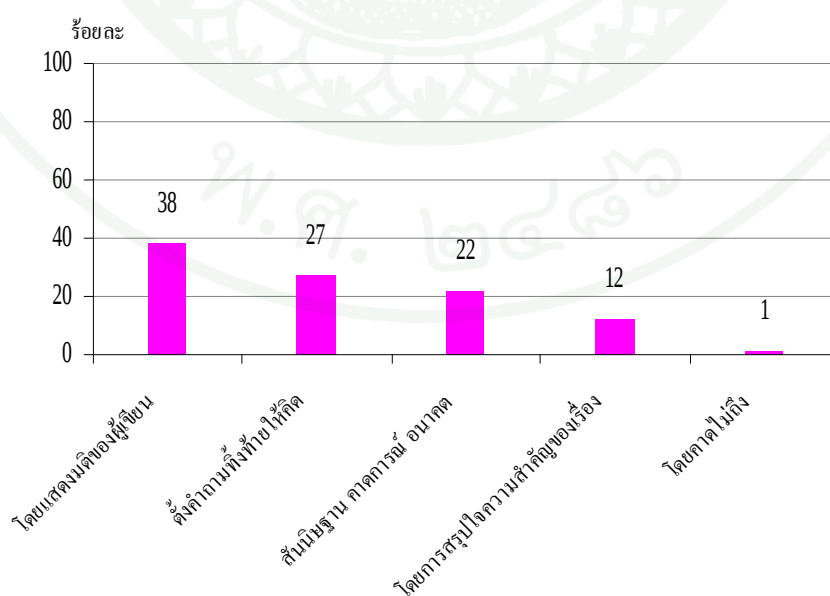
ตัวอย่างที่ 3

ถ้านิทานกับจินตนาการจะกลายเป็นสิ่งเดียวกัน นิทานกับชีวิตก็น่าจะเป็นสิ่งเดียวกันด้วย บางทีนิทานเรื่องหญิงสาวแห่งสายน้ำเรื่องนี้ แท้แล้วก็คือ เรื่องจริงของหลายๆ ชีวิตในอพาร์ทเมนต์แห่งนี้ ที่ต่างก็ต้องเดินทางเข้าไปสู่ดินแดนอันแสนมหัศจรรย์ และดินแดนที่วุ่นก็คือ ดินแดนในหัวใจของตัวเอง

(มิตชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 28 ก.ค. - 3 ส.ค. 2549)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องโดยคาดไม่ถึง ผู้เขียนได้เปรียบว่าถ้านิทานกับจินตนาการเป็นสิ่งเดียวกัน ดังนั้นนิทานกับชีวิตก็น่าจะเป็นสิ่งเดียวกันด้วย เหมือนกับในภาพยนตร์เรื่องหญิงสาวแห่งสายน้ำนี้ ก็เหมือนกับชีวิตจริงของผู้คนที่พักอยู่ในอพาร์ทเมนต์แห่งนี้ ที่แต่ละคนก็ต้องไปดินแดนมหัศจรรย์ แต่ความจริงแล้วดินแดนมหัศจรรย์ไม่ได้อยู่ที่ไหนไกล นั่นคือที่หัวใจของเรานั่นเอง

การเขียนบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบวิธีการเขียนสรุปทั้งหมด 5 วิธี ได้แก่ การสรุปเรื่องโดยแสดงมติของผู้เขียน โดยการตั้งคำถามทิ้งท้ายให้ผู้อ่านคิด การสรุปเรื่องโดยการสันนิษฐาน คาดการณ์อนาคต การสรุปเรื่อง การสรุปเรื่องโดยการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง และการสรุปเรื่องโดยคาดไม่ถึง

ภาพที่ 4 แสดงลักษณะการเขียนสรุปเรื่องของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์

จากแผนภาพข้างต้น แสดงให้เห็นว่าลักษณะการเขียนสรุปเรื่องของบทความวิจารณ์ที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้นี้ ส่วนใหญ่เป็นการเขียนสรุปเรื่องโดยแสดงมติของผู้เขียนซึ่งมีสัดส่วนถึงร้อยละ 39 รองลงมาเป็น การเขียนสรุปเรื่องแบบตั้งคำถามทิ้งท้ายให้ผู้อ่านคิด มีสัดส่วนร้อยละ 27 และการเขียนสรุปเรื่องด้วยการสนับสนุน ทาคการณ์ อนาคตอีกร้อยละ 22 นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า บทความวิจารณ์ที่ได้วิเคราะห์มีการเขียนสรุปเรื่องโดยคาดไม่ถึงเพียงร้อยละ 1 เท่านั้น (ภาพที่ 4)

เสนอตัวอย่างการวิเคราะห์แบบภาพรวมของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์

ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์

ชื่อบทความเรื่อง : พยัคฆ์ร้ายสายหน้า สายพันธุ์ของหลวงพี่เท่ง

เนื้อเรื่อง :

บทความวิชาการชิ้นหนึ่งในหนังสือตำราภาพยนตร์ขนาดย่อม ที่ผมมีอยู่ในห้องนอน มีบทความชื่อ The new boom of the cinema พูดถึงผู้ควบคุมตลาดสื่อนานาชาติในปัจจุบันคือ เครือข่ายบันเทิงทั่วโลกซึ่งมีอยู่หลักๆ 2-3 เครือจากสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น เยอรมนี และออสเตรเลีย ซึ่งเทเงินมหาศาลในการสร้างภาพยนตร์ Hollywood

ในขณะที่ในประเทศแถบยุโรปนั้นภาพยนตร์มีฐานะเป็นศิลปะรูปแบบหนึ่งที่พวกเขายังคง ให้ความสำคัญเรื่องสร้างสรรค์คิดกับทางอเมริกาที่ด้งหน้าตั้งตาสังการภาพยนตร์เพื่อหากำไรสูงสุด ดังนั้น ภาพยนตร์ Hollywood หรือจะพูดกันให้ถูกก็คือภาพยนตร์ของ New Hollywood แสดงให้เห็นจุด ดึงดูดกลุ่มภาพยนตร์ที่กำลังฟื้นตัวอย่างช้าๆ ตั้งแต่กลางยุค 70 ปัจจุบันผู้ผลิตภาพยนตร์ชาว อเมริกันพอใจกับกำไรปีนผลจากตลาดโลก และได้รายงานบันทึกการขายเกือบทุกปีตั้งแต่ปี 1985

ตัวอย่างจากยุค 90 ก็เช่น Jurassic Park (1993) ของ Steven Spielberg กลายเป็น ภาพยนตร์ที่ได้กำไรสูงสุดในประวัติศาสตร์ด้วยรายได้ 50.16 ล้านดอลลาร์ในสัปดาห์แรก แต่ก็ถูกโค่นลงอย่างรวดเร็วในปี 1996 เมื่อ Mission Impossible ของ Brian de Palma สามารถทำได้ถึง 74.13 ล้านดอลลาร์ จนกระทั่งปี 1997 Spielberg กลับมาอีกครั้งกับ Jurassic Park ภาคต่อ The Lost World ซึ่งทำรายได้กว่า 100 ล้านดอลลาร์มีเพียงภาพยนตร์ที่ใช้สูตร สำเร็จของ Hollywood เท่านั้นที่สามารถทำรายได้ดังงาม แม้แต่อุตสาหกรรมภาพยนตร์ที่แข็งแกร่ง ของฮ่องกง อินเดีย และยุโรป แทบจะไม่มีผลต่อตลาดโลกเลย

การผลิตหนังซ้ำๆ ของฮอลลีวูดที่วนเวียนอยู่การขายฮีโร่, คนนอก และพวกตัวละครมายรอน (underdog) ในแต่ละปีนั้นกลายเป็นโครงสร้างที่สตูดิโอในอเมริกาารู้ดีว่าถ้ามีการสร้างหนังที่เกี่ยวกับสินค้าตัวละครสามาแบบนี้ก็จะมีคนดู แม้ว่าในปีนั้นหนังหลายเรื่องจะประสบความสำเร็จล้มเหลวก็ตาม

ผมมีความรู้สึกหนังไทยปี 2548 กำลังมีภาพคล้ายๆ กันกับสินค้าจากฮอลลีวูดอย่างที่เราพูดถึง กล่าวคือ คุณอาจไม่พบอะไรที่แตกต่างกันเลยระหว่างหนังสามเรื่อง อย่าง หลวงพี่เท่ง, 7 ประจัญบาน และ พยัคฆ์ร้ายสายหน้า แม้ว่าสินค้าสามตัวนี้จะมาจากคนละค่าย หรือผลิตโดยผู้กำกับคนละนามก็ตาม สาเหตุเพราะว่าทีมงานและโจทย์ของหนังที่ตั้งขึ้นนั้นแม่นยำในคอนเซ็ปต์แล้วว่าหนังแบบนี้คือการเล่นเพลย์เซฟที่ปลอดภัยในยุคที่หนังไทยหลายเรื่องดับอนาค

} 3

และถ้าจะพูดกันแบบตรงไปตรงมา หนังอย่างพยัคฆ์ร้ายสายหน้าที่ผมรู้สึกว่ามันไหลกว่าหลวงพี่เท่งนั้น ดูมึนโหนหรือดูทางใดก็คือหนังที่คนในวงการหนังเรียกในเชิงแซวเล่นๆ เป็น “หนังกบป่น” อันไม่ต่างไปจากหนังอย่าง สายล่อฟ้า หรือบุปผาราตรี ซึ่งรู้ว่าคนดูชอบอะไร จะดูอะไร และต้องการอาหารรสชาติแบบไหน (ส่วนคุณค่าทางอาหาร ช่างมันไปก่อน)

สูตรที่ว่านี้ในช่วงหนึ่งก็จะประกอบไปด้วย ตัวละครที่มีสีสันฉูดฉาด, ตัวตลก ที่คนดูคุ้นหน้าคุ้นตาจากทีวีและพร้อมจะพูดจาตลก โดยอาศัยความเจเนเรื่องจังหวะ, พล็อตเรื่องที่วางไว้อย่างหลวมๆ เพื่อให้คาแรคเตอร์ต่างๆ โชว์ศักยภาพอย่างเต็มที่ และที่สุด ความบันเทิงหรือเสียงหัวเราะที่หนังมี ก็คือหนทางหรือช่องทางในการขายสินค้า ซึ่งไม่ต้องคิดเรื่องแง่มุม เพราะหนังมีการบ้านเพียงอย่างเดียว นั่นก็คือ ทำอย่างไรให้คนดูในโรงหัวเราะมากที่สุด

แนวทางแบบนี้ใช้ได้ผลพอสมควร ดังจะเห็นได้จากรายได้ของ หลวงพี่เท่ง ที่ได้ไป 100 กว่าล้านและมากกว่าหนังไทยทุกเรื่องใน 6 เดือนแรก ขณะที่ 7 ประจัญบาน 2 ซึ่งโค่นค่าแบบยับเยินก็ยังได้เงินจากคนดูไปไม่น้อย มาถึง พยัคฆ์ร้ายสายหน้า เราจึงแทบไม่เห็นเลยว่า หนังจะมีความต่างอะไรจากหนังไทยสองเรื่องหลังอย่างไร เพราะนี่คือสูตรการทำอย่างชัดเจนที่ต้องการรายได้แน่นอนจากคนดู (หรือในทางหนึ่ง ไม่ต้องการเจ็บตัว) ใครคิดจะไปดูพยัคฆ์ร้ายสายหน้าเหมือนผม ก็ขอให้คิดว่าดูเอาเพลินไม่ใช่ดูเอาเรื่อง เพราะถ้าไม่คิดแบบนี้ อาจจะออกจากโรงแล้ว “สายหน้า” มากกว่า “พยัคฆ์ร้าย” ก็ได้

(เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 25-31 ก.ค. 2548)

จากบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ข้างต้น สามารถเสนอผลการวิเคราะห์แบบภาพรวมในด้านลีลาการใช้ภาษา และกลวิธีการนำเสนอบทความ ได้ดังนี้

ด้านลีลาการใช้ภาษา

จากตัวอย่างบทความข้างต้นพบว่า มีการใช้ลีลาการใช้ภาษาด้านการใช้คำ การใช้โวหาร และการใช้ระดับภาษา ดังนี้

การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ เช่นคำว่า “คาแรกเตอร์” มาจากคำภาษาอังกฤษว่า character หมายถึง ตัวอักษร เครื่องหมายการเขียนหรือพิมพ์ อุปนิสัย คุณสมบัติ ลักษณะพิเศษ (วิทย์ เทียงบุญธรรม, 2539: 170) ในบริบทนี้หมายถึง อุปนิสัย คุณสมบัติ โดยนำมาเขียนทับศัพท์ด้วยคำภาษาไทย

การใช้คำซ้ำคำเดียว เช่นคำว่า “คล้ายๆ” หมายถึง เกือบเหมือน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 228) ในบริบทนี้เป็นการใช้คำซ้ำคำเดียว เพื่อให้ความหมายจางลง หมายถึง เหมือนเพียงเล็กน้อย

การใช้คำซ้อนเพื่อความหมาย เช่นคำว่า “ยับเยิน”

ยับ หมายถึง ย่น, ยุ้ย, เช่น ผ้ายับ เสื้อยับ กระดาษยับ, อาการซึ่งแสดงความเสียหายมาก หรือเสีรูปจนถึงชำรุด พังทลาย ป่นปี้ ฟูยู่ฟูย่า ยุ้ย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1305)

เยิน หมายถึง ยุ่, ย่น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1266)

คำว่า ยับเยิน ในบริบทนี้หมายถึง เสียหาย เป็นลักษณะของการนำคำที่มีความหมายคล้ายกันมาซ้อนเข้าคู่กัน ความหมายของคำปรากฏทั้งคำต้นและคำท้าย

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้คำซ้อนเพื่อความหมายที่มีลักษณะเป็นการนำคำที่มี 2 คำ หรือมากกว่า 2 คำขึ้นไปมาซ้อนกัน ซึ่งความหมายของคำจะปรากฏทั้งคำต้นและคำท้าย บางคำมีความหมายคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกัน ซึ่งการใช้คำซ้อนเพื่อความหมายเป็นการซ้อนเพื่อนั่นความหมายของคำนั้นๆ ให้ชัดเจนมากขึ้น หรือเกิดความหมายใหม่ที่ยังมีเค้าความหมายเดิมอยู่บ้าง

การใช้โวหาร บรรยายโวหารร่วมกับสาธกโวหาร เช่น จากย่อหน้าที่ 1 และ 2 เป็นการใช้โวหารแบบบรรยายโวหาร ได้อธิบายให้ผู้อ่านทราบว่าเครือข่ายบันเทิงทั่วโลกที่มีอยู่หลักๆ มาจากประเทศสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น เยอรมนี และออสเตรเลีย ซึ่งจะลงทุนจำนวนมหาศาลในการสร้างภาพยนตร์ Hollywood แต่ประเทศในแถบยุโรปนั้น ยังให้คุณค่ากับเรื่องการสร้างสรรคภาพยนตร์

ซึ่งแตกต่างจากอเมริกาที่สร้างภาพยนตร์เพื่อการหาผลกำไรเท่านั้น และมีการใช้สารกโหวาร ในย่อหน้าที 3 โดยการยกตัวอย่างรายชื่อภาพยนตร์ต่างๆ ในยุค 90 ที่สามารถทำรายได้อย่างงดงาม

การใช้ระดับภาษาระดับกึ่งทางการ มีการใช้คำกึ่งทางการคือคำว่า หนึ่ง แทนการใช้คำระดับทางการคือคำว่า ภาพยนตร์ เนื่องจากการใช้ภาษาระดับกึ่งทางการต้องการความไม่เป็นทางการมากนัก มีการสื่อความที่ชัดเจน และบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ เนื้อหาต้องมีความน่าเชื่อถือ ให้เกียรติแก่ผลงานนั้นๆ ดังนั้นภาษาที่ใช้จึงเป็นภาษาในระดับกึ่งทางการ

กลวิธีการนำเสนอบทความ

จากตัวอย่างบทความข้างต้นพบว่า มีกลวิธีการนำเสนอบทความ ด้านการตั้งชื่อเรื่อง การเขียนความนำ การเขียนเนื้อเรื่อง และการสรุปเรื่อง ดังนี้

การตั้งชื่อใช้คำกริยาที่แสดงอาการน่าสนใจ จากข้อบทความ “พยัคฆ์ร้ายสายหน้า สายพันธุ์ของหลวงพี่เท่ง” เป็นการตั้งชื่อเรื่องเพื่อเรียกร้องรื่องความสนใจจากผู้อ่าน ว่าทำไมพยัคฆ์ร้ายถึงต้องสายหน้า และทำไมผู้เขียนถึงบอกว่าเป็นสายพันธุ์ของหลวงพี่เท่ง ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อผ่านทางชื่อของบทความ

การเขียนความนำที่เป็นคำพูด คำปราศรัย จากบทความข้างต้น เป็นการเขียนความนำโดยการใช้คำพูดของผู้เขียนคือ “บทความวิชาการชิ้นหนึ่งในหนังสือตำราภาพยนตร์ขนาดย่อม ที่ผมมีอยู่ในห้องนอน มีบทความชื่อ The new boom of the cinema พูดถึงผู้ควบคุมตลาดสื่อนานาชาติในปัจจุบัน” ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนกำลังพูดคุยอยู่กับผู้เขียน โดยผู้เขียนจะใช้คำพูดเหมือนกำลังคุยกัน แล้วจึงกล่าวถึงเรื่องราวที่ต้องการเขียน เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสนใจ และเกิดความรู้สึกเป็นกันเองกับผู้เขียน

การเขียนเนื้อเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จากบทความข้างต้นเป็นการเขียนเนื้อเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยวิธีการเขียนกล่าวถึงลำดับเหตุการณ์ โดยเหตุการณ์ที่ 1 คือ ผู้เขียนได้เล่าวาภาพยนตร์ของ New Hollywood แสดงให้เห็นจุดดึงดูดกลุ่มภาพยนตร์ที่กำลังเฟื่องตัวอย่างช้าๆ ตั้งแต่กลางยุค 70 และมีรายงานบันทึกการขายเกือบทุกปีตั้งแต่ปี 1985 เหตุการณ์ที่ 2 คือ ผู้เขียนได้ยกตัวอย่างภาพยนตร์ในยุค 90 ว่ามีภาพยนตร์เรื่องอะไรบ้างที่ทำรายได้สูงในตลาด

ภาพยนตร์ และเหตุการณ์ที่ 3 คือ ผู้เขียนได้เปรียบภาพยนตร์ไทยปี 2548 ว่าคล้ายคลึงกับภาพยนตร์จากฮอลลีวูดที่กล่าวถึงไว้ตอนต้น โดยลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหลังไปตามลำดับ

การสรุปเรื่องโดยแสดงมติของผู้เขียน จากบทความข้างต้นเป็นการสรุปเรื่องโดยแสดงมติของผู้เขียน คือ ภาพยนตร์เรื่อง พยัคฆ์ร้ายสายหน้า เป็นภาพยนตร์ที่ชมเพื่อความบันเทิงเพียงอย่างเดียว ไม่สามารถหาเนื้อหาสาระได้ในภาพยนตร์เรื่องนี้

จากการวิเคราะห์บทความแบบภาพรวม สรุปได้ว่าการเขียนบทความต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่างประกอบกัน ไม่ว่าจะเป็นลีลาการใช้ภาษา ด้านการใช้คำ การใช้สำนวน การใช้โวหาร การใช้ระดับภาษาระดับภาษา และกลวิธีการนำเสนอ ด้านการตั้งชื่อ การเขียนความนำ การเขียนเนื้อเรื่อง การเขียนสรุป เพื่อให้บทความมีความน่าสนใจ กระตุ้นให้ผู้อ่านอยากติดตามเรื่องราวไปจนจบ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุป

การวิจัยเรื่อง “ลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลีลาการใช้ภาษาในด้านการใช้คำ การใช้สำนวน การใช้โวหาร และการใช้ระดับภาษา และศึกษากลวิธีการนำเสนอบทความ ในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ได้แก่ มติชนสุดสัปดาห์ เนชั่นสุดสัปดาห์ และสยามรัฐ สัปดาห์วิจารณ์ ระหว่างปี พ.ศ. 2548-2549 จำนวน 288 ฉบับ มีบทความทั้งสิ้น 288 บทความ ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. ลีลาการใช้ภาษา
2. กลวิธีการนำเสนอตามรูปแบบของบทความ

ผู้วิจัยพบว่าบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ มีลักษณะลีลาการใช้ภาษา ดังต่อไปนี้

ด้านการใช้คำผู้วิจัยพบการใช้คำ ดังนี้

การใช้คำในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบการใช้คำ 7 ประเภท ได้แก่ คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ คำสแลง คำซ้ำ คำซ้อน คำประสม คำย่อ

1. การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ ปัจจุบันนี้มีการใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ ในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์เป็นจำนวนมาก มีทั้งเขียนทับศัพท์โดยตรงเป็นภาษาไทย หรือเขียนเสียง เช่น คำว่า ชิเรียส คอลัมนิสต์ ท็อปฟอร์ม คาแรคเตอร์ เป็นต้น

2. การใช้คำสแลง เพื่อดึงดูดความสนใจผู้อ่าน เนื่องจากคำสแลงเหล่านี้ทำให้ผู้อ่านเกิดความเพลิดเพลิน ทำให้เนื้อหาหรืองานเขียนมีชีวิตชีวาและน่าสนใจมากขึ้น เช่น คำว่า เท่ เก๋ เจ๋ง ซิลล์ซิลล์ เก๋ เป็นต้น

3. การใช้คำซ้ำ มีการใช้คำซ้ำ 2 ประเภท คือ การใช้คำซ้ำคำเดียว โดยการนำคำคำเดียวกันมากล่าวซ้ำกันเพียงครั้งเดียว เช่น คำว่า แปลกๆ ร้ายๆ เด่นๆ อื่นๆ ใหม่ๆ กลางๆ ทัวๆ เป็นต้น และการใช้คำซ้ำซ้อนกัน โดยการนำคำซ้ำคำเดียวตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาซ้อนกัน ซึ่งคำซ้ำที่นำมาซ้อนกันนี้อาจมีความหมายใกล้เคียงกัน หรือตรงข้ามกันก็ได้ เช่น คำว่า เราๆ ท่านๆ จริงๆ จังๆ ที่้อๆ โต้งๆ เคื่องๆ ซัดๆ กล้าๆ กลัวๆ ขึ้นๆ ลงๆ เป็นต้น ซึ่งการใช้คำซ้ำทั้ง 2 ประเภทนี้ ใช้เครื่องหมายไม้ยมก (๓) แสดงการซ้ำคำเพื่อให้คำมีความหมายหนักแน่นและชัดเจนมากขึ้น

4. การใช้คำซ้อน มีการใช้คำซ้อน 2 ประเภท คือ การใช้คำซ้อนเพื่อความหมาย โดยการนำคำเดียวที่มีความหมายสมบูรณ์ ที่มีใช้ในภาษามาซ้อนเข้าคู่กัน คำหนึ่งเป็นคำต้น อีกคำหนึ่งเป็นคำท้ายมีความหมายคล้ายกัน ใกล้เคียงกันหรือไปในทำนองเดียวกัน เช่น คำว่า ดีเลว พลังพลาด เขี้ยยดหยาม เป็นต้น และการซ้อนคำเพื่อเสียง โดยมุ่งที่เสียงมากกว่าความหมาย คำที่มาซ้อนกันจึงอาจจะไม่มีความหมายเลย เช่น มากมาย ร้อนเร่ ถกเถียง เพ่นพ่าน เป็นต้น

5. การใช้คำประสม มีการนำคำมูลตั้งแต่สองคำขึ้นไปนำมาประสมกัน ทำให้เกิดคำและมีความหมายใหม่ หรือมีความหมายเดิมคงอยู่บ้าง เช่น กองถ่าย ถ่ายทอด ตากล้อง เป็นต้น

6. การใช้คำย่อ มีการใช้คำย่อ โดยการลดรูปของคำหรือการทำให้คำนั้นสั้นลง โดยทั่วไปการย่อคำจะปรากฏในรูปของพยัญชนะหนึ่งตัวตามด้วยเครื่องหมายมหัพภาค (.) คือ ม. (มัธยมศึกษา) การใช้คำย่อที่ปรากฏในรูปของการใช้เครื่องหมายไปยาลน้อย (๓) เช่น นายกฯ (นายกรัฐมนตรี) , ผู้กำกับฯ (ผู้กำกับภาพยนตร์) เป็นต้น ซึ่งคำย่อที่พบนี้เป็นคำย่อที่ใช้กันโดยทั่วไป

7. การใช้คำตัด มีการใช้คำตัดหรือการลดรูปของคำให้สั้นลงกว่าเดิม โดยที่ตัดหรือลดพยางค์แล้ว ความหมายเท่ากับคำเดิม เช่น คำว่า กิโลกรัม เป็น โล เลสเบี้ยน เป็น เบียน เป็นต้น

ด้านการใช้สำนวนพบการใช้สำนวน ดังนี้

การใช้สำนวนในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบการใช้สำนวนทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ สำนวนเก่า สำนวนใหม่ และการนำสำนวนเก่ามาดัดแปลง

1. สำนวนเก่า มีการใช้สำนวนเก่ามาใช้ในบทความ โดยผู้เขียนนำมาใช้ในเชิงเปรียบเทียบให้เข้ากับเนื้อเรื่องในบทความ เช่น หน้าไหว้หลังหลอก มัดมือชก

2. สำนวนใหม่ มีการใช้สำนวนใหม่มาใช้ในบทความ เป็นสำนวนที่คิดเรียบเรียงขึ้นใหม่ โดยผู้เขียนนำมาใช้ในเชิงเปรียบเทียบให้เข้ากับเนื้อเรื่องในบทความ เช่น คลื่นลูกใหม่ , ดังแตก

3. การนำสำนวนเก่ามาดัดแปลง มีการนำสำนวนเก่ามาดัดแปลงมาใช้ในบทความ เป็นการนำสำนวนเก่าที่เป็นที่รู้จัก และใช้กันโดยแพร่หลายแล้วมาดัดแปลง เพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้อ่าน เช่น ผู้หญิงอะไร นอกจากจะยิ่งเรือ มาจากสำนวนเก่าว่า ผู้หญิงยิ่งเรือ

ด้านการใช้โวหารพบการใช้โวหาร ดังนี้

การใช้โวหารในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบการใช้โวหารทั้งหมด 5 ประเภท ได้แก่ บรรยายโวหาร พรรณาโวหาร เทศนาโวหาร อุปมาโวหาร และสาธกโวหาร

1. บรรยายโวหาร มีการใช้บรรยายโวหาร ซึ่งเป็นการเขียนอธิบาย บรรยายเล่าเรื่องราวของภาพยนตร์ ประสบการณ์ที่เป็นข้อเท็จจริง โดยเขียนอย่างตรงไปตรงมา ทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในสิ่งที่ต้องการสื่อให้รับรู้

2. พรรณาโวหาร มีการใช้พรรณาโวหาร โดยใช้ถ้อยคำกล่าวถึงสิ่งต่างๆ เน้นให้เห็นภาพและรายละเอียดของตัวละคร สิ่งต่างๆ อย่างชัดเจน ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพ และเกิดความประทับใจ

3. เทศนาโวหาร มีการใช้เทศนาโวหาร ซึ่งเป็นการเขียนที่กล่าวชักจูงผู้อ่านให้มีความเห็นคล้อยตาม ให้เชื่อถือ โดยมีเหตุผล คำแนะนำ และข้อคิดประกอบ

4. อุปมาโวหาร มีการใช้อุปมาโวหาร ซึ่งเป็นการเขียนที่เป็นข้อความ เป็นสำนวน เปรียบเทียบสิ่งที่อธิบายและเข้าใจยากให้เข้าใจง่าย หรือสิ่งที่เป็นามธรรมให้เป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพและเกิดความเข้าใจชัดเจนมากขึ้น เช่น สวยเหมือนนางฟ้า

5. สาธกโวหาร มีการใช้สาธกโวหาร ซึ่งเป็นการเขียนที่หยิบยกตัวอย่างมาอ้างอิง ประกอบการอธิบาย หรือยกเหตุการณ์เรื่องราวมาประกอบ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ

ด้านการใช้ระดับภาษาพบการใช้ระดับภาษา ดังนี้

การใช้ระดับภาษาในบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบการใช้ระดับภาษา 2 ระดับ ได้แก่ ภาษาระดับไม่เป็นทางการ และภาษาระดับกึ่งทางการ

1. ภาษาระดับไม่เป็นทางการ มีการใช้ภาษาระดับไม่เป็นทางการ ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารเฉพาะหน้ากับผู้ที่รู้จักคุ้นเคยกันพอสมควร ในโอกาสที่ไม่เป็นทางการหรือการสื่อสารผ่านสื่อผู้ส่งสารและผู้รับสารอาจจะมีสถานภาพบางประการที่แตกต่างกัน การใช้ภาษาระดับนี้เน้นการสื่อความหมายให้เข้าใจกัน เช่น อธิ ว่าจั้นเถอะ

2. ภาษาระดับกึ่งทางการ มีการใช้ภาษาระดับกึ่งทางการ ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารเฉพาะหน้ากับบุคคลที่ไม่รู้จักกันมาก่อน เพิ่งรู้จักกันหรือพอรู้จักกันบ้าง แต่ความสัมพันธ์ไม่ใกล้ชิด ในโอกาสลำลองหรือไม่ค่อยเป็นทางการ เช่น หนังสือ

ผู้วิจัยพบว่า บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ มี กลวิธีการนำเสนอตามรูปแบบของบทความ ดังนี้

การตั้งชื่อเรื่อง พบการตั้งชื่อเรื่อง 7 วิธี ดังนี้

1. การตั้งชื่อตรงกับเนื้อเรื่อง สรุปประเด็นสำคัญของเรื่อง เป็นการตั้งชื่อที่ผู้อ่านสามารถรู้ได้ทันทีว่าเนื้อเรื่อง ความสำคัญของเรื่องในบทความนั้นๆ จะกล่าวถึงเรื่องอะไร เช่น KINGDOM OF HEAVEN “ชิงเยรู”, หน้า 5 เรื่องที่ยากดูในเทศกาลหนัง เป็นต้น

2. การตั้งชื่อใช้คำกริยาที่แสดงอาการน่าสนใจ เป็นการตั้งชื่อเรื่องเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่าน เช่น ‘ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์’, “กลับชาติมาเกิด” เป็นต้น

3. การตั้งชื่อแบบจงนสนทนัท เป็นการตั้งชื่อเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยในข้อความที่ซ่อนไว้ในเนื้อเรื่อง เช่น “คู่กัด”, “ลนลาน” เป็นต้น

4. การตั้งชื่อใช้คำที่มีความหมายตรงกันข้ามมาคู่กัน เป็นการตั้งชื่อโดยการนำคำที่มีความหมายตรงข้ามกัน จัดแย้ง มารวมเข้าด้วยกัน เช่น “เรื่องรันทดก็ตลกได้”, “อังกริชะกับวิปลาส” เป็นต้น

5. การตั้งชื่อใช้คำถาม เป็นการตั้งชื่อเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ เร้าความอยากรู้อยากเห็นของผู้อ่าน เช่น “เก่งหรือเฮง?”, “ทำไมโลกจึงต้องการซูเปอร์แมน” เป็นต้น

6. การตั้งชื่อใช้คำพังเพย สำนวน สุภาษิต เป็นการตั้งชื่อโดยใช้คำพังเพย สุภาษิต เพื่อสื่อความหมาย เช่น “รอดปากเหยี่ยวปากกา”, “หน้าหนัง...หนังหน้าไฟ

7. การตั้งชื่อใช้คำคล้องจองกัน เป็นการตั้งชื่อที่เกิดจากการใช้คำที่มีเสียงสระเดียวกัน โดยอาจเรียงติดกันหรืออาจมีคำอื่นมาคั่นก็ได้ เช่น “สุรานารี”, Red Eye = Dead Line เป็นต้น

การเขียนบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบวิธีการตั้งชื่อเรื่อง 7 วิธี ได้แก่ การตั้งชื่อตรงกับเนื้อเรื่อง สรุปประเด็นสำคัญของเรื่อง การตั้งชื่อใช้คำกริยาที่แสดงอาการ น่าสนใจ การตั้งชื่อแบบจ่นสนเท่ห์ การตั้งชื่อใช้คำที่มีความหมายตรงกันข้ามมาคู่กัน การตั้งชื่อใช้คำถาม การตั้งชื่อใช้คำพังเพย สำนวน สุภาษิต และ การตั้งชื่อใช้คำคล้องจองกัน

ด้านการเขียนความนำ

ผู้วิจัยพบการเขียนความนำ 7 วิธี ดังนี้

1. การเขียนความนำด้วยการกล่าวถึงเรื่องราวดั้งเดิม เป็นการเปิดเรื่องที่ผู้เขียนพยายามค้นคว้าจากเนื้อเรื่องทำนองเดียวกัน แต่ต่างเวลากัน ที่เป็นเหตุการณ์ต่างๆ นำมาเปรียบเทียบกับก่อนเข้าสู่เนื้อเรื่องที่จะเขียนต่อไป

2. การเขียนความนำที่สรุปใจความสำคัญ เป็นการเปิดเรื่องที่ผู้เขียนจะพยายามบอกเรื่องทั้งหมดอย่างย่อๆ เสียก่อนในตอนเปิดเรื่องแล้วจึงเขียนขยายใจความต่างๆ เป็นลำดับต่อไปจนจบเรื่อง

3. การเขียนความน่าที่เป็นคำพูด คำปราศรัย เป็นการเปิดเรื่องที่ผู้เขียนจะใช้นำด้วยข้อความที่เหมือนกับการสนทนากับผู้อ่าน เช่น “ต้องออกตัวก่อนนะครับ”

4. การเขียนความน่าด้วยการบอกเจตนาของผู้เขียน เป็นการเปิดเรื่องที่ผู้เขียนจะแจ้งความประสงค์ให้ผู้อ่านทราบทันทีว่าบทความเรื่องนี้มีเนื้อหาสาระเป็นไปในเรื่องใด

5. การเขียนความน่าด้วยเรื่องเล่า เป็นการเปิดเรื่องที่เหมาะกับบทความที่มีเนื้อเรื่องค่อนข้างยาว ผู้เขียนจะนำเรื่องด้วยข้อความที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องเสียก่อน

6. การเขียนความน่าด้วยการใช้คำที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ หรือประทับใจ เป็นการเปิดเรื่องที่ผู้เขียนพยายามใช้ถ้อยคำหรือข้อความต่างๆ มานำบทความเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจสงสัย เช่น “ความเลวร้ายและชื่นชมของชีวิต สามารถเอืดยาได้ด้วยความรักความเข้าใจ”

7. การเขียนความน่าที่เป็นการเสนอความคิดเห็น เป็นการเปิดเรื่องที่ผู้เขียนแสดงความเห็นในเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมาให้ผู้อ่านรับทราบ อาจเป็นความหมายในทางที่ดีหรือไม่ดีก็ได้

การเขียนบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบการเขียนความนำ 7 วิธี ได้แก่ การเขียนความนำด้วยการกล่าวถึงเรื่องราวดั้งเดิม การเขียนความนำที่สรุปใจความสำคัญ การเขียนความน่าที่เป็นคำพูด คำปราศรัย การเขียนความนำด้วยการบอกเจตนาของผู้เขียน การเขียนความนำด้วยเรื่องเล่า การเขียนความนำด้วยการใช้คำที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ หรือประทับใจ และ การเขียนความนำที่เป็นการเสนอความคิดเห็น

ด้านการเขียนเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยพบการเขียนเนื้อเรื่อง 2 วิธี ดังนี้

1. ลำดับความสำคัญหรือความสนใจของเรื่อง ผลการวิจัยพบว่า มีการเขียนเนื้อเรื่องลำดับตามความสำคัญหรือความสนใจของเรื่อง โดยนำความสำคัญมากที่สุดของเรื่องมานำเสนอก่อน แล้วไล่มาเป็นลำดับความสำคัญของเรื่องจนจบเรื่อง และได้ลำดับความสำคัญของเรื่องจากต้นเรื่องไปยังความสำคัญมากที่สุดของเรื่องโดยนำมาเสนอในตอนท้าย

2. ลำดับตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผลการวิจัยพบว่า มีการเขียนเรื่องลำดับตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยใช้วิธีเขียนแบบกำหนดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่ละเหตุการณ์ โดยลำดับตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหลังตามลำดับ

การเขียนบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง 2 วิธี คือ ลำดับความสำคัญหรือความสนใจของเรื่อง และลำดับตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ด้านการเขียนสรุป หรือการปิดเรื่อง ผู้วิจัยพบวิธีการเขียนสรุปเรื่อง 5 วิธี ดังนี้

1. การสรุปเรื่องโดยแสดงมติดของผู้เขียน การจบเรื่องโดยผู้เขียนได้แสดงความต้องการของตนเองอย่างเด่นชัด โดยการโน้มน้าวจิตใจหรือเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านให้สนใจความคิดของผู้เขียน เช่น หนึ่งแบบนี้จะเป็นคลาสสิกที่ทรงความอมตะต่อไปอีกนาน

2. การสรุปเรื่องโดยการตั้งคำถามทิ้งท้ายให้ผู้อ่านคิด เป็นการทิ้งท้ายด้วยคำถาม เพื่อให้ผู้อ่านได้ถูกใจคิดในเรื่องที่ผู้เขียนนำเสนอมาทั้งหมด เช่น ศาสตร์และศิลป์การเขียนบทหนังบ้านเรานั้น ยังต้องพัฒนาอีกเยอะ วามั้ยครับ

3. การสรุปเรื่องโดยการสันนิษฐาน คาดการณ์ อนาคต การปิดเรื่องที่ผู้เขียนแสดงการคาดการณ์ เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้า ซึ่งการสันนิษฐานคาดการณ์ในอนาคตนั้น อาจจะเกิดขึ้นจริงหรือไม่ก็ได้ เช่น เวลาผ่านไปสัก 3-4 ปี

4. การสรุปเรื่องโดยการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง เป็นการปิดเรื่องโดยรวบรวมแนวความคิด ตลอดจนเนื้อเรื่องทั้งหมดให้ผู้อ่านทราบอีกครั้งหนึ่ง

5. การสรุปเรื่องโดยคาดไม่ถึง เป็นการปิดเรื่องแบบทำให้ผู้อ่านแปลกใจ หรือคาดไม่ถึงในเรื่องราวตั้งแต่ต้นจนจบอย่างพลิกความคาดหมายของผู้อ่าน เช่น ชื่อของผู้กำกับฯ เทอร์ กิลเลียม เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้ไม่อยากพลาดชมหนังเรื่องนี้ จากผลงานในอดีตอย่าง เช่น *Twelve Monkeys* **แต่ดูแล้ว ก็ไม่ชอบเท่าไร**

การเขียนบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบวิธีการเขียนสรุปเรื่อง 5 วิธี ได้แก่ การสรุปเรื่องโดยการตั้งคำถามทิ้งท้ายให้ผู้อ่านคิด การสรุปเรื่องโดยการสันนิษฐาน

การคาดคะเนอนาคต การสรุปเรื่องโดยแสดงมโนคติของผู้เขียน การสรุปเรื่องโดยการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง และการสรุปเรื่องโดยคาดไม่ถึง

อภิปรายผล

1. บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ มีการใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศอยู่เป็นจำนวนมาก เนื่องจากการเขียนคำทับศัพท์ต่างประเทศ ปัจจุบันเป็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย และเข้าใจง่าย เพราะเป็นคำที่คนส่วนใหญ่รู้จักและคุ้นเคยกันคืออยู่แล้ว เนื่องจากได้ยินได้เห็นจากสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ เป็นต้น ซึ่งสื่อเหล่านี้เป็นสิ่งที่ใกล้ชิดตัวเรามาก การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศจึงเป็นที่นิยมเพิ่มมากขึ้น ได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมพิศ ผาตโรธง ได้ทำวิจัยเรื่อง “บทความทางการเมืองจากวารสารมติชนสุดสัปดาห์ พ.ศ. 2542” พบว่าด้านศิลปะการใช้ภาษา มีการใช้คำทับศัพท์มากที่สุด

2. บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ มีการใช้คำสแลงในการเขียนบทความ เพื่อเพิ่มสีสัน ความมีชีวิตชีวาในงานเขียน ทำให้เนื้อหาน่าสนใจมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้เป็นอย่างดี ซึ่งคำสแลงเป็นคำที่นิยมใช้กันอยู่ในกลุ่มคนตามยุคสมัย หรือตามความนิยม ผู้ใช้ส่วนมากเป็นวัยรุ่นส่วนใหญ่ ดังนั้นผู้อ่านต้องทำความเข้าใจความหมายของคำสแลงในบริบทนั้นด้วย เพราะอาจเกิดความไม่เข้าใจ ได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ จณัญญา งามเนตร ได้ทำวิจัยเรื่อง “วิเคราะห์การใช้คำและโวหารภาพพจน์ในการเขียนบทความของเมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้า ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ” ได้ศึกษาลักษณะการใช้คำ ซึ่งได้มีการใช้คำสแลงในการเขียนบทความของเมอร์ลิน เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน เนื่องจากคำสแลงเป็นคำที่นิยมใช้ในยุคนั้นๆ

3. บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ มีการใช้สำนวนเก่า สำนวนใหม่ และสำนวนเก๋านำมาดัดแปลง แต่ส่วนใหญ่เป็นการใช้สำนวนเก่า เนื่องจากสำนวนเก่า ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายอยู่แล้ว เพราะเป็นสำนวนเก่าที่ใช้กันมานาน และใช้กันอย่างแพร่หลายแล้ว ซึ่งมีความแตกต่างกับ ศิดานันท์ มิดี ได้ทำวิจัยเรื่อง “การใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนคอลัมน์ ชุบชีวิต การเมืองในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยปีพุทธศักราช 2542-2546” ในส่วนของการใช้สำนวน ซึ่งผลการวิจัยของศิดานันท์ พบว่ามีการใช้สำนวน 2 ลักษณะ คือ การใช้สำนวนไทย ในลักษณะสำนวนเดิมที่คงรูปและความหมายเดิม สำนวนเดิมแต่มีความหมายใหม่ และสำนวนที่

เปลี่ยนแปลงจากสำนวนเดิมเพียงบางส่วน และการใช้สำนวนต่างประเทศ ซึ่งแตกต่างจากบทวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์

4. บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ใช้บรรยายโวหาร พรรณาโวหาร เทศนาโวหาร อุปมาโวหาร และสาธกโวหาร ซึ่งในการเขียนโวหารลักษณะต่างๆ เป็นการใช้อรรถาพิสัยในการสื่อสารอย่างมีศิลปะวิธี เพื่อถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดไปยังผู้อ่าน มีความแตกต่างกับงานวิจัยของ ศิดานันท์ มีดี ได้ทำวิจัยเรื่อง “การใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนคอลัมน์ ชุบซิบ การเมืองในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยปีพุทธศักราช 2542-2546” สรุปได้ว่า มีการใช้โวหารได้แก่ การใช้บรรยายโวหารเป็นหลัก การแทรกโวหารรองในบรรยายโวหาร เช่น เทศนาโวหาร สาธกโวหาร และอุปมาโวหาร ซึ่งบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ มีการใช้พรรณาโวหาร

5. บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ใช้ภาษาในระดับไม่เป็นทางการ และภาษาในระดับกึ่งทางการ ผู้วิจัยพบว่าบทวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ระดับภาษาที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นภาษาระดับกึ่งทางการ เป็นเพราะไม่ต้องการความเป็นทางการมากนัก แต่ยังมีความไพเราะงดงามของถ้อยคำอยู่ เนื่องจากบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ เนื้อหาต้องมีความน่าเชื่อถือ ให้เกียรติแก่ผลงานนั้นๆ มีความแตกต่างกับงานวิจัยของ ศศิธร ทศนัยนา ได้ทำวิจัยเรื่อง “ลักษณะภาษาที่ใช้ในการเสนอข่าวบันเทิงในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยปี พ.ศ. 2531” พบว่าภาษาของข่าวบันเทิงในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยมีการใช้คำภาษาระดับปาก ซึ่งต่างจากบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ มีการใช้ระดับภาษา 2 ประเภท คือ ภาษาระดับไม่เป็นทางการ และภาษาระดับกึ่งทางการ

6. บทวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ กลวิธีการนำเสนอตามรูปแบบของบทความส่วนใหญ่การตั้งชื่อเรื่องจะตั้งชื่อตรงกับเนื้อเรื่อง สรุปประเด็นสำคัญของเรื่อง ผู้อ่านสามารถรู้ได้ทันทีว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ซึ่งบทวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบการตั้งชื่อเรื่อง 7 วิธี ได้แก่ การตั้งชื่อตรงกับเนื้อเรื่อง สรุปประเด็นสำคัญของเรื่อง การตั้งชื่อใช้คำคล้องจองกัน การตั้งชื่อใช้คำกริยาที่แสดงอาการน่าสนใจ การตั้งชื่อใช้คำที่มีความหมายตรงกันข้ามมาคู่กัน การตั้งชื่อใช้คำพังเพย สำนวน สุภาษิต การตั้งชื่อใช้คำถาม และการตั้งชื่อแบบลงนสนเท่ห์ มีความแตกต่างกับงานวิจัยของ บุญพัชรวิ ศรีโคตร ได้ทำวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์บทความเชิงวิพากษ์ของคามหุโณ จากสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ในช่วงเดือนมกราคม พ.ศ. 2540 – เดือนธันวาคม พ.ศ. 2541” พบว่าการตั้งชื่อเรื่อง มีกลวิธีในการตั้งชื่อ 14 ลักษณะ คือ ตั้งชื่อโดยใช้

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในเวลานั้นซึ่งพบมากที่สุด ตั้งชื่อโดยใช้คำบาลีสันสกฤตและศัพท์ทางศาสนา ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคล ตั้งชื่อโดยใช้คู่เปรียบหรือคู่เคียง ตั้งชื่อโดยการตั้งประเด็นปริศนา ตั้งชื่อโดยใช้คำนำ ตั้งชื่อโดยแจ้งความสนใจ ตั้งชื่อโดยใช้คำถาม และตั้งชื่อโดยขู่ให้กลัว

7. บทวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ การเขียนความนำ หรือเปิดเรื่องจะเป็นการเขียนความนำแบบเสนอความคิดเห็นเป็นส่วนใหญ่ เพราะเป็นการใส่อารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนว่ามีต่อบทความที่เขียนอย่างไร การนำเสนอเนื้อเรื่องจะเน้นที่แบบพรรณนารายละเอียด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจและเกิดจินตภาพตามได้อย่างชัดเจน ซึ่งบทวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบการเขียนความนำ 7 วิธี ได้แก่ การเขียนความนำด้วยการกล่าวถึงเรื่องราวดั้งเดิม การเขียนความนำด้วยการบอกเจตนาของผู้เขียน การเขียนความนำด้วยเรื่องเล่า การเขียนความนำที่สรุปใจความสำคัญ การเขียนความนำที่เป็นการเสนอความคิดเห็น การเขียนความนำด้วยการใช้คำที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ หรือประทับใจ และการเขียนความนำที่เป็นคำพูด คำปราศรัย มีความแตกต่างกับงานวิจัยของ บรูซพัธว์ ศรีโคตร ได้ทำวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์บทความเชิงวิพากษ์ของคามहुโณ จากสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ในช่วงเดือนมกราคม พ.ศ. 2540 – เดือนธันวาคม พ.ศ. 2541” พบว่ามีวิธีการเปิดเรื่อง 10 ลักษณะ คือ เปิดเรื่องด้วยข้อความที่เป็นข่าวหรือเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนั้นพบมากที่สุด เปิดเรื่องด้วยการเล่าประสบการณ์ เปิดเรื่องด้วยการบอกจุดมุ่งหมายของการเขียนบทความนั้น เปิดเรื่องด้วยการบอกบทสรุปใจความสำคัญ เปิดเรื่องด้วยการปฏิสันถารกับผู้อ่านโดยตรง เปิดเรื่องด้วยข้อความที่เป็นคำถาม เปิดเรื่องด้วยบทพรรณนา เปิดเรื่องด้วยการเอ่ยพื้นความหลัง เปิดเรื่องด้วยสำนวนสุภาษิตคำพังเพย และเปิดเรื่องด้วยเรื่องเล่านิยาย

8. บทวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ใช้การเขียนเนื้อเรื่องแบบลำดับตามความสำคัญ หรือความน่าสนใจของเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านได้อ่านในส่วนที่มีความสำคัญหรือความน่าสนใจของเรื่องมากที่สุดก่อน หรือนำส่วนที่มีความสำคัญหรือน่าสนใจมานำเสนอในตอนท้าย และตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้อ่านจัดลำดับความคิดและรายละเอียดของเรื่องราวอย่างเป็นลำดับขั้นตอน มีความแตกต่างกับงานวิจัยของ บรูซพัธว์ ศรีโคตร ได้ทำวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์บทความเชิงวิพากษ์ของคามहुโณ จากสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ในช่วงเดือนมกราคม พ.ศ. 2540 – เดือนธันวาคม พ.ศ. 2541” พบว่ามีวิธีการดำเนินเรื่อง 10 วิธี คือการใช้เหตุผลพบมากที่สุด การใช้เหตุการณ์ในประเทศเพื่อการวิเคราะห์ การอ้างอิงประวัติศาสตร์หรือเหตุการณ์ในอดีต การอ้างอิงคำพูดของบุคคล การใช้เหตุการณ์ในต่างประเทศเป็นอุทาหรณ์ การอ้างอิงสุภาษิต สำนวน หรือคำพังเพย การเสนอแนวทางแก้ไข การอ้างอิงนิทาน การอ้างอิงเอกสาร และการใช้คำถาม

9. บทวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ใช้การเขียนสรุป หรือการปิดเรื่อง บทความวิจารณ์ภาพยนตร์โดยส่วนมากจะสรุปเรื่องโดยแสดงมติดของผู้เขียน โดยผู้เขียนจะแสดงความต้องการของตนเอง โดยการโน้มน้าวจิตใจจากผู้อ่านให้สนใจความคิดของผู้เขียน ซึ่งบทวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ พบวิธีการเขียนสรุปเรื่อง 5 วิธี ได้แก่ การสรุปเรื่อง โดยการตั้งคำถามทิ้งท้ายให้ผู้อ่านคิด การสรุปเรื่องโดยการสันนิษฐาน คาดการณ์ อนาคต การสรุปเรื่องโดยแสดงมติดของผู้เขียน การสรุปเรื่องโดยการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง และการสรุปเรื่องซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมพิศ ผาติธตรง ได้ทำวิจัยเรื่อง “บทความทางการเมืองจากวารสารมติชนสุดสัปดาห์ พ.ศ. 2542” พบว่าการปิดเรื่อง พบว่ามี 5 ลักษณะ คือ การปิดเรื่องด้วยการประชดประชัน เสียดสี รองลงมาคือ การปิดเรื่องด้วยการตั้งคำถามทิ้งท้ายให้ผู้อ่านคิด การปิดเรื่องด้วยการสันนิษฐาน คาดการณ์ อนาคต การปิดเรื่องโดยการแสดงมติดของผู้เขียน การปิดเรื่องด้วยการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง “ลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์” ได้แก่ มติชนสุดสัปดาห์ เนชั่นสุดสัปดาห์ และสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ระหว่างปี พ.ศ. 2548-2549 ผู้วิจัยพบว่ามีประเด็นที่น่าสนใจและศึกษาได้ ดังนี้

1. ควรมีการศึกษาวิจัยในบทความประเภทอื่นๆ เช่น บทความประเภทเชิงสัมภาษณ์ บทความวิเคราะห์ เป็นต้น เพื่อดูว่าเมื่อเป็นบทความประเภทอื่นจะมีรูปแบบการเขียนเหมือนหรือต่างกันอย่างไร
2. ควรมีการศึกษาวิจัยบทความที่ลงเสนอในสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทอื่น เช่น วารสาร, นิตยสาร, จดหมายข่าว เป็นต้น
3. ควรมีการศึกษาวิจัยบทความวิจารณ์ภาพยนตร์แบ่งตามประเภทของภาพยนตร์ ว่าเป็น ภาพยนตร์ไทย หรือภาพยนตร์ต่างประเทศ
4. ควรวิเคราะห์ลีลาภาษาตามลักษณะประเภทของบทความวิจารณ์

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กาญจนา นาคสกุล และคณะ. 2524. การใช้ภาษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เคล็ดไทย.

กำชัย ทองหล่อ. 2519. หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. 2543. เขียนบทความอย่างไรให้น่าอ่าน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ชัคเชสมิเดีย.

ไชยสิริ ปราโมช ณ อยุธยา. 2534. การเปลี่ยนแปลงถ้อยคำและความหมายของสำนวนไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

โครงการบริหารวิชาบูรณาการหมวดศึกษาทั่วไป. 2546. ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จัญญญา งามเนตร. 2549. วิเคราะห์การใช้คำและโวหารภาพพจน์ในการเขียนบทความของเมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้าในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จารุวรรณ พุทธิบัณฑิต, สมภารถ มีศรี และปราณี คงวัฒนะ. 2543. ภาษาไทย 2. กรุงเทพฯ: พัฒนาวิชาการ (2535).

จ่านง วิบูลย์ศรี และดวงทิพย์ วนพันธุ์. 2527. ภาษากับมวลชนวิวัฒนาการของภาษาเพื่อการเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฉลวย สุรสิทธิ์. 2522. ศิลปะการเขียน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

ฉลองรัตน์ เกษร. 2548. เทคนิคการเขียน. กรุงเทพฯ: แผนกวิชาภาษาไทย วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนาถ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล.

ฉัตร บุนนาค, สุวรรณ อุดมผล และวรรณ พุทธเจริญทอง. 2522. ศิลปะการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันและธุรกิจ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ประกายพรึก.

ชำนาญ รอดเหตุภัย. 2522. สัมมนาการใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานครการพิมพ์.

ดวงใจ ไทยอุบล. 2543. ทักษะการเขียนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ถวัลย์ มาศจรัส. 2546. การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาอาชีพ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แสงดาว.

เถกิง พันธุ์เถกิงอมร. 2539. การเขียนเพื่อการสื่อสาร. สงขลา: สถาบันราชภัฏสงขลา.

ธวัช ปุณโณทก. 2545. วิวัฒนาการภาษาไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

ธีรนุช โชคสุวนิช. 2543. การศึกษาวิเคราะห์ภาษาของบทความแสดงความคิดเห็นในหนังสือพิมพ์ไทย (พ.ศ. 2536–2540). วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บรรจบ พันธุมธา. 2544. ลักษณะภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

บุรุษพัชร ศรีโคตร. 2544. การวิเคราะห์บทความเชิงวิพากษ์ของคามหุโณ จากสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ในช่วงเดือนมกราคม พ.ศ. 2540 – เดือนธันวาคม พ.ศ. 2541. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย กลุ่มวรรณคดี, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ปาริชาติ มธุรสเลิศกุล. 2542. หลักการเขียนสร้างสรรค์เชิงวารสารศาสตร์. กรุงเทพฯ: ศูนย์การพิมพ์สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.

ปรัชญา อาภากุล และการฉันทน์ รัตนแสนวงษ์. 2540. ศิลปะการใช้ภาษา (การพูด-การเขียน). นนทบุรี: SR printing.

ประดับ จันทรสุนทร. 2521. วิเคราะห์บทความในหนังสือพิมพ์จีนโนสยามวารศัพท์ พ.ศ. 2453-2466. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ประเทือง คล้ายสุบรรณ. 2530. สำนักไทย. พิมพ์ครั้งที่ 14. กรุงเทพฯ: สุทธิสารการพิมพ์.

ประยูทธ กุศลสาร. 2527. ภาษาไทยเชิงภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. 2516. การเขียนภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ปราณี สุรสิทธิ์. 2549. การเขียนเชิงสร้างสรรค์เชิงวารสารศาสตร์. กรุงเทพฯ: แสงดาว.

ปรีชา ช้างขวัญยืน. 2525. ศิลปะการเขียน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เทพประทานพร.

ผะอบ โปษกฤษณะ. 2544. ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

พนมพร นิธิภูมิ และเทพี จรัสจรวงเกียรติ. 2538. การใช้ภาษา, ภาษาไทย 1. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พรพรรณ ธารานุมาศ. 2544. สำนักการเขียน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์บรรณกิจ.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.

วัชรภรณ์ อาจหาญ. 2535. การศึกษาวิเคราะห์บทเพลงไทยสากลของสุนทราภรณ์. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วาสนา เกตุภาค. 2530. การเขียน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

วิไลศักดิ์ กิ่งคำ. 2550. ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิทย์ เทียงบุญธรรม. 2539. A NEW ENGLISH-THAI DICTIONARY (ฉบับรวมศาสตร์).

กรุงเทพฯ: บริษัท รวมสาส์น (1977) จำกัด.

ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช. 2538. การเขียน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน.

ศศิธร ทัศนัยนา. 2535. การศึกษาลักษณะภาษาที่ใช้ในการเสนอข่าวบันเทิงในหนังสือพิมพ์รายวัน

ภาษาไทยปี พ.ศ. 2531. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย,

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิดานันท์ มีดี. 2548. การใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนคอลัมน์ซุบซิบ การเมืองในหนังสือพิมพ์

รายวันภาษาไทยปีพุทธศักราช 2542-2546. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา

ภาษาไทย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สง่า กาญจนาคพันธุ์. 2538. สำนวนไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ส.เอเชียเพรส (1989) จำกัด.

สนิท ตั้งทวี. 2529. การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

สมพร มั่นตะสูตร. 2525. สัมมนาการภาษาไทยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

_____. 2540. การเขียนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮาส์.

สมพิศ ผาติธรง. 2546. วิเคราะห์บทความทางการเมืองจากวารสารมติชนสุดสัปดาห์ พ.ศ. 2542.

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สายทิพย์ นุกุลกิจ. 2534. วรรณกรรมไทยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บางเขน.

ลีทรา พินิจภูวดล นิตยา กาญจนวรรณ และสาเล่ ศรีเพ็ญ. 2516. การเขียนและการพูด.

กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สิริวรรณ นันทจันทุล. 2540. เอกสารประกอบการสอนวิชา 361 331 ภาษาพูดกับภาษาเขียน.

กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

_____. 2546. การเขียนเพื่อการสื่อสาร 2. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุโขทัยธรรมาราช, มหาวิทยาลัย. 2529. เอกสารการสอนชุดวิชา ภาษาไทย 6 (การเขียนสำหรับครู) (Thai 6) หน่วยที่ 1 -8. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช.

_____. 2534. เอกสารการสอนชุดวิชา ภาษาไทย 3 (Thai 3) หน่วยที่ 7 - 15. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช.

สุริวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. 2531. การเขียน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สุนันท์ อัญชลินกุล. 2546. ระบบคำภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรรณพ อุบลเยี่ยม. 2546. ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อุปทิศศิลปสาร, พระยา. 2545. หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

เอกนัท จารุเมธีชน. 2539. การใช้ภาษา. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรินติ้ง เฮ้าส์.

ภาคผนวก

รายชื่อบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ระหว่างปี 2548-2549

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
THE DOOR IN THE FLOOR	ชอกมูมในชีวิต	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 7-13 ม.ค. 2548
BIRTH	กลับชาติมาเกิด	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 14-20 ม.ค. 2548
THE AVIATOR	ห้องฟ้าคือขอบเขต	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 21-27 ม.ค. 2548
RAY	ศิลปินผู้ยิ่งใหญ่	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 28 ม.ค.- 3 ก.พ. 2548
SIDEWAYS	สุรานารี	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 4-10 มี.ค. 2548
BEING JULIA	ดาราเจ้าบทบาท	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 11-17 มี.ค. 2548
HOTEL RWANDA	ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 18-24 มี.ค. 2548
A VERY LONG ENGAGEMENT	ความหวัง	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 25-31 มี.ค. 2548
DON'T MOVE	ว่าด้วยความรักและความตาย	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 1-7 เม.ย. 2548
LENONY SNICKET'S A SERIES OF UNFORTUNATE EVENTS	เรื่องรันทดที่ตกได้	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 8-14 เม.ย. 2548
THE CHORUS	วิญญาณครู	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 15-21 เม.ย. 2548
HIDE AND SEEK	ซ่อนหา	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 22-28 เม.ย. 2548
THE INTERPRETER	วิถีแห่งการแก้แค้น	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 29 เม.ย. – 5 พ.ค. 2548

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
BE WITH YOU	อดีต ปัจจุบัน อนาคต	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 6-12 พ.ค. 2548
THE JACKET	มิติของการเวลา	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 13-19 พ.ค. 2548
KINGDOM OF HEAVEN	ชิงเยรูซาเลม	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 20-26 พ.ค. 2548
STAR WARS : EPISODE 3- REVENGE OF THE SITE	ยี่สิบแปดปีครบหกภาค	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 27 พ.ค.-2 มิ.ย. 2548
SIN CITY	การ์ตูนนัวร์	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 3-9 มิ.ย. 2548
ELECTRIC SHADOWS	คนรักหนัง	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 10-16 มิ.ย. 2548
MR. AND MRS. SMITH	คู่กัด	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 17-23 มิ.ย. 2548
AND STARRING PANCHE VILLA AS HIMSELF	นักต่อสู้เพื่อเสรีภาพ	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 24-30 มิ.ย. 2548
BITMAN BEGINS	ไม่มีอะไรน่ากลัว นอกจาก ตัวความกลัวเอง	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 1-7 ก.ค. 2548
WAR OF THE WORLDS	สงครามล้างโลก	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 8-14 ก.ค. 2548
THE MACHINIST	โรคนอนไม่หลับ	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 15-21 ก.ค. 2548
SOMERSAULT	ชีวิตตีสอง	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 22-28 ก.ค. 2548
CRASH	โศกเศร้า กลัว	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 29 ก.ค.-4 ส.ค. 2548
THE ISLAND	กรรมกรรมประกันชีวิตของ โลกอนาคต	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 5-11 ส.ค. 2548

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
The Upside of Anger	ด้านดีของความโกรธ	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 13-18 ส.ค. 2548
ABOUT LOVE	สามรักสามรส	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 19-25 ส.ค. 2548
P.S.	ถ้าเพียงแต่...	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 26 ส.ค.-1 ก.ย. 2548
CHARLIE AND THE CHOCOLATE FACTORY	จากวรรณกรรมเด็ก	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 2-8 ก.ย. 2548
IRON JAWED ANGELS	ขอเสรีภาพแก่ข้า หากไม่ก็ขอ ความตาย	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 9-15 ก.ย. 2548
THE DAY I BECAME A WOMAN	วัยเด็ก วัยสาวและวัยชรา	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 16-22 ก.ย. 2548
THE BROTHERS GRIMM	จริงยิ่งกว่าเรื่องโกหก	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 23-29 ก.ย. 2548
CINDERELLA MAN	บุรุษในเทพนิยาย	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 30 มิ.ย.-6 ต.ค. 2548
THE BRIDGE OF SAN LUIS REY	ชีวิตกับความตาย	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 7-13 ต.ค. 2548
Red Eye	เที่ยวบินตาแดง	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 14-20 ต.ค. 2548
BEN'S BIOGRAPHY	หนึ่งในเทศกาลภาพยนตร์ โลกครั้งที่ 3	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 21-27 ต.ค. 2548
Flightplan	ลูกสาวหายกลางอากาศ	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 28 ต.ค.-3 พ.ย. 2548
PROOF	อัจฉริยะกับวิปลาศ	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 4-10 พ.ย. 2548
OLIVER TWIST	รอดปากเหยี่ยวปากกา	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 11-17 พ.ย. 2548

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
YES	ไม่มีคำว่า No	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 18-24 พ.ย. 2548
Harry Potter and the Goblet of Fire	ปีศาจ	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 25 พ.ย.-1 ธ.ค. 2548
THE EXORCISM OF EMILY ROSE	ไล่ผี	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 2-8 ธ.ค. 2548
ANGELS OF AMERICA	พลาดไม่ได้	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 9-15 ธ.ค. 2548
AEON FLUX	แอ็คชั่นอีโรสาว	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 16-22 ธ.ค. 2548
King Kong	สิ่งมหัศจรรย์สิ่งที่แปดของ โลก	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 23-29 ธ.ค. 2548
JARHEAD	คอยโกโกต์ในสงครามอ่าว	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 30 ธ.ค.2548- 5 ม.ค.2549
April Snow	ความจริงที่น่าตกใจ	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 6-12 ม.ค. 2549
THE PROMISE	สัญลักษณ์นิยมนับเป็น ทัศนศิลป์	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่13-19 ม.ค. 2549
Flightplan	ลูกสาวหายกลางอากาศ	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 20-26 ม.ค. 2549
MUNICH	วงจรรูปาวัว	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 27 ม.ค. – 2 ก.พ. 2549
MEMOIRS OF A GEISHA	ชินเดอเรลลา – เกอิชา	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 3-9 ก.พ. 2549
PRIME	รักต่างวัย	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 10-16 ก.พ. 2549
CASANOVA	นักรักบันลือโลก	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 17-23 ก.พ. 2549

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
BROKEBACK MOUNTAIN	รักต้องห้าม	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 24 ก.พ. – 2 มี.ค. 2549
CAPOTE	ใครที่เลือดเย็นกว่า	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 3-9 มี.ค. 2549
WATER	ชนะเลิศรางวัดกินรี	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 10-16 มี.ค. 2549
A HISTORY OF VIOLENCE	อดีตอันดำมืด	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 17-23 มี.ค. 2549
THE TIGER AND THE SNOW	พยัคฆ์กลางหิมะ	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 24-30 มี.ค. 2549
WHERE THE TRUTH LIES	ความจริงที่เป็นเท็จ	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 31 มี.ค. – 6 เม.ย. 2549
INSIDE MAN	โจรกรรมสมบูรณ์แบบ	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 7-13 เม.ย. 2549
SHE'S THE MAN	เชคสเปียร์ในบริบทสมัยใหม่	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 14-20 เม.ย. 2549
ALWAYS : SUNSET ON THIRD STREET	เสน่ห์ย้อนยุค	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 21-27 เม.ย. 2549
MATCH POINT	เก่งหรือเฮง?	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 28 เม.ย. – 4 พ.ค. 2549
BASIC INSTINCT 2	โรคจิตความเลื่อง	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 5-11 พ.ค. 2549
MISSION : IMPOSSIBLE 3	ภาคสาม	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 12-18 พ.ค. 2549
DREAMER	ม้ามืด	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 19-25 พ.ค. 2549
The Da Vinci Code	ถอดรหัสปริศนา	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 26 พ.ค. – 1 มิ.ย. 2549

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
X-MEN 3 : THE LAST STAND	เสน่ห์มนุษย์กลายพันธุ์	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 2-8 มิ.ย. 2549
BANDIDAS	สองสาวเซ็กซี่	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 9-15 มิ.ย. 2549
THE OMEN	ปรปักษ์ของพระคริสต์	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 16-22 มิ.ย. 2549
DON'T TELL	จิตใต้สำนึก	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 23-29 มิ.ย. 2549
TSOTSI	ออกสการ์สาขาหนึ่ง ต่างประเทศ	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 30 มิ.ย. – 6 ก.ค. 2549
Superman Returns	ทำไมโลกจึงต้องการ ซูเปอร์แมน	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 7-13 ก.ค. 2549
RUNNING SCARED	ลอนดอน	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 14-20 ก.ค. 2549
PIRATES OF THE CARIBBEAN: DEAD MAN'S CHEST	โจรสลัด	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 21-27 ก.ค. 2549
LADY IN THE WATER	นิทานก่อนนอน	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 28 ก.ค. – 3 ส.ค. 2549
THE BREAK – UP	คู่ที่เป็นที่	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 4-10 ส.ค. 2549
AN INCONVENIENT TRUTH	มหันตภัยคุกคามโลก	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 11-17 ส.ค. 2549
SOPHIE SCHOLL : THE FINAL DAYS	ยูวีรชน	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 18-24 ส.ค. 2549
THE LIBERTINE	ชายเสเพล	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 25-31 ส.ค. 2549
WORLD TRADE CENTER	ชีวิตหลังโศกนาฏกรรม	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 1-7 ก.ย. 2549

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
ME AND YOU AND EVERYONE WE KNOW	ช่องว่างระหว่างคน	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 8-14 ก.ย. 2549
	เทศกาลศิลปะการแสดงและ ดนตรีนานาชาติกรุงเทพครั้งที่ ที่ 8	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 15-21 ก.ย. 2549
FLANDRES	กว่าจะเอ่ยคำว่ารัก	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 22-28 ก.ย. 2549
AE FOND KISS	โรมะโอกับจูเลียต	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 29 ก.ย. – 5 ต.ค. 2549
The Devil Wears Prada	โลกแฟชั่น	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 6-12 ต.ค. 2549
BLUE	วัยรุ่นญี่ปุ่น	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 13-19 ต.ค. 2549
The Departed		มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 20-26 ต.ค. 2549
THE BANQUET	แฮมเล็ต + วรยุทธ	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 27 ต.ค. – 2 พ.ย. 2549
The Guardian	ตำนานยามฝั่ง	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 3-9 พ.ย. 2549
THE PRESTIGE	มายากล	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 10-16 พ.ย. 2549
CANDY	จ๊าย	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 17-23 พ.ย. 2549
Casino Royale	กว่าจะมาเป็น เจมส์ บอนด์	มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 24-30 พ.ย. 2549
Dogville กับ Thelma & Louise	โครงสร้างหนังผู้ใหญ่กับ หนังเด็ก	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 3-9 ม.ค. 2548
	หนังไทยยอดเยี่ยมแห่งปี 2547	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 17-23 ม.ค. 2548

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
	เอ้อเธอรอตลกนั้นดี แต่ดรามายังต้องปรับปรุง	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 24-30 ม.ค. 2548
Shuji Lwai's Love Story coming-of-age	ของขุนจิ อีไว	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 31 ม.ค.-6 ก.พ. 2548
Closer	งานที่ออฟฟิศของไมค์ นิโคล	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 7-13 ก.พ. 2548
The Motorcycle Diaries	เบ้าหลอมแห่ง 'เซ'	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 14-20 ก.พ. 2548
All About Lily Chou-Chou	ในวันที่แสนจะเปราะบาง และอ่อนไหว	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 21-27 ก.พ. 2548
	การกวาดเก็บหมดของ 'โหมโรง' บอกอะไรกับหนังไทย ?	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 28 ก.พ.-6 มี.ค. 2548
La Belle Noiseuse	ตัวอย่างของหนังอีโรติกที่ดี	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 7-13 มี.ค. 2548
Being Julia คันทางของ femme fatale		เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 14-20 มี.ค. 2548
	'หลวงพี่เท่ง' กรณีศึกษา 'หนังกุดปุม'	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 21-27 มี.ค. 2548
The Ring 2	สเปิร์มของเอเชีย ทารกของฮอลลีวูด	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 28 มี.ค.-3 เม.ย. 2548
Meshes of the Afternoon	ปรัชญาโบราณ ผืนร้ายและคำสาป	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 4-10 เม.ย. 2548
Crying Out Love in The Center of The World	เมื่อสถานะของตัวละครถูกยกระดับ..	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 11-17 เม.ย. 2548
Mean Creek สายพันธุ์ของ coming of age		เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 18-24 เม.ย. 2548
	ไม่ใช่ 'หนัง' ในน้ำ แต่คือ 'น้ำ' ในหนัง	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 25 เม.ย.-1 พ.ค. 2548

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
The Interpreter	‘ล่าม’ ที่ต้องแปล ‘ชีวิตตัวเอง’	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 2-8 พ.ค. 2548
The Day I Became A woman	โลกของหญิงสาวใน จักรวาลของตัวเอง	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 9-15 พ.ค. 2548
	7 ประจัญบานภาค 2 Typical ของตลกคาเฟ่	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 16-22 พ.ค. 2548
Ten Minutes Older The Trumpet	ลำน่านแห่งชีวิต	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 23-29 พ.ค. 2548
Ae Fond Kiss	โรมิโอ & จูเลียต ยุคหลัง 11 ก.ย.?	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 30 พ.ค.-5 มิ.ย. 2548
The Day To Show by Hof Art	อีก ‘พื้นที่’ ของ ‘หนังสือ’	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 6-12 มิ.ย. 2548
	เทศกาลหนังฝรั่งเศส 2005 บางเรื่องไม่น่าพลาด	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 13-19 มิ.ย. 2548
Electric Shadows	สลัวแต่ไม่สว่าง	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 20-26 มิ.ย. 2548
A Snake of June	อีโรติก เรื่องโป๊เปลือยและ การสำนึกความใคร่	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 27 มิ.ย.-3 ก.ค. 2548
	จาก American Beauty ถึง Batman Begins ว่าด้วยฟิล์ม นัวร์ยุคใหม่	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 4-10 ก.ค. 2548
	แรงกระแทกของหนังใหญ่!	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 11-17 ก.ค. 2548
	จาก ‘สมิท’ ถึง ‘มนุษย์ต่าง ดาว’ ทำไมความเห็นแก่ตัว ถึงแตกเป็นสอง?	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 18-24 ก.ค. 2548
	พยัคฆ์ร้ายสายหน้าสายพันธุ ของหลวงพี่เท่ง	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 25-31 ก.ค. 2548

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
Unknown Pleasures	มาสเตอร์พีชของเจีย ฉางเก้อ	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 1-7 ส.ค. 2548
Intimacy	ปมจิตแห่งเพศสัมพันธ์	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 8-14 ส.ค. 2548
	10 เหตุผลที่ยกให้ 'ต้มยำกุ้ง' เป็นหนึ่งในหนังแห่งปี!	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 15-21 ส.ค. 2548
	20 ปี ผีเสื้อและดอกไม้ dramatic-realist ที่สมบูรณ์ เรื่องหนึ่ง	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 22-28 ส.ค. 2548
	จาก The Dreamers ถึง 5x2 แบบที่ดิของการเล่าเรื่องและ สร้างตัวละคร	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 27 ส.ค.-4 ก.ย. 2548
	เกาท์ควาน์เวลด์ฟิล์มเฟสฯ 2005	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 5-11 ก.ย. 2548
Andy Warhol : The Complete Picture	สารคดีป๊อปปอร์ตที่สมบูรณ์ เรื่องหนัง	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 12-18 ก.ย. 2548
	ว่าด้วย 'สี' ในหนัง	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 19-25 ก.ย. 2548
Red Eye = Dead Line		เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 26 ก.ย.-2 ต.ค. 2548
จาก Raging Bull ถึง Cinderella Man จาก When We Were King ถึง Ali		เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 3-9 ต.ค. 2548
Way of Blue Sky	วัยก่อน วันเก่า	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 10-16 ต.ค. 2548
Shape of the Things	จิตตะทะ โลมแก่น	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 17-23 ต.ค. 2548
	3 Iron ความเจ็บ การสื่อสาร และหนทางหลุดพ้น	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 24-30 ต.ค. 2548

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
The Legend of Zorro	ฮีโร่ยุคใหม่ฟันไม่สุ	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 7-13 พ.ย. 2548
	คุยถึงเทศกาลหนังอังกฤษ (1) ชื่อเปรียบของ Hooligans และ Goal	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 14-20 พ.ย. 2548
Undo	คำที่ถูกพูดซ้ำของ ‘อิวาอิ’	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 21-27 พ.ย. 2548
Harry Potter	ว่าด้วย ‘แฟนตาซี’ และ ‘เซอร์เรียลลิสม์’	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 28 พ.ย.- 4 ธ.ค. 2548
	จาก ‘โซจู’ ถึง ‘โจอี’ Popular Culture ในหนังเกาหลี	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 5-11 ธ.ค. 2548
The Promise	การกลับมาของเงิน ‘ไค่เก้อ’	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 12-18 ธ.ค. 2548
	‘เสือร้องไห้’ หนังสือที่น่า เสียดายแห่งปี 2548	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 19-25 ธ.ค. 2548
	ข้อถกเถียง ‘คิงคอง’ ที่ป๊อป ที่สุด	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 26 ธ.ค. 2548 -1 ม.ค. 2549
	5 หนังสือ (โรง) ที่ชอบที่สุด ของปี 2005	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 2-8 ม.ค. 2549
Munich	ทางออกของพอมดซอลลิวิต	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 16-22 ม.ค. 2549
	หนังสือยอดเยี่ยมชิงรางวัล ‘คมชัดลึก อวอร์ดส์’ 2548	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 23-29 ม.ค. 2549
The chorus vs Dead Poets society	ตัวอย่างของ ‘วัฒนธรรม เปรียบเทียบ	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 30 ม.ค. – 5 ก.พ. 2549
The chorus vs Dead Poets society (จบ)	วัฒนธรรมเปรียบเทียบ	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 3-9 ก.พ. 2549
	วิเคราะห์ Munich โอกาสที่ รางเลื่อนใน ‘ออสการ์’	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 10-16 ก.พ. 2549

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
	คู่มือ Asean Competition ในบางกอกฟิล์ม เฟสตีวัล 2006	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 17-23 ก.พ. 2549
	หนังสือเรื่องที่ยากดูใน เทศกาลหนัง	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 24 ก.พ. – 4 มี.ค. 2549
	สมุดปกในหนังสือใหม่ Top 5 New Voice	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 3-9 มี.ค. 2549
Transamerica	หลักไมล์ของมนุษย์และการ เดินทางของเพศ	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 10-16 มี.ค. 2549
	ปลายทางของ ‘ออสการ์’ Crash เหมือนทักษิณ Brokeback คล้ายพันธมิตร	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 17-23 มี.ค. 2549
Perhaps Love	หนังรักผสมเพลงของ ปีเตอร์ ซาน	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 24-30 มี.ค. 2549
	จาก Bound ถึง Where The Truth Lies ฟิล์มน่ารักไม่ได้ หายไปไหน	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 31 มี.ค. – 6 เม.ย. 2549
	100 ล้านอัพ ‘โหม่ง เท่ง นักเลงภูเขาทอง’ case study การวางตำแหน่งตัวเอง	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 7-13 เม.ย. 2549
	กองทัพหนังสยองขวัญ 2006	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 14-20 เม.ย. 2549
Coming – of – Age		เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 21-27 เม.ย. 2549
	ว่าด้วย ‘กำแพงหนังส้ว’	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 28 เม.ย. – 4 พ.ค. 2549
The Last Supper	กัณฑ์ วินซี	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 5-11 พ.ค. 2549

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
	เทศกาลหนังฟุตบอลโลกที่ดีที่สุด	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 12-18 พ.ค. 2549
	ท่องเมืองคานส์ 2006 ก่อน ฟิล์ม เฟสตีวัล จะบูม	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 19-25 พ.ค. 2549
Paradise Now	สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ใน ปาเลสไตน์	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 2-8 มิ.ย. 2549
	‘ก้านกล้วย’ แบบแผนนิยมก็ มีข้อดี	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 9-15 มิ.ย. 2549
	The Omen สยดสยองแต่ยัง ไม่เนียน	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 16-22 มิ.ย. 2549
	Superman (จะ) Returns (ได้ ไหม)?	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 30 มิ.ย. – 6 ก.ค. 2549
	แนะนำเทศกาลหนัง 15/15 Film Festival 2006	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 7-14 ก.ค. 2549
Pirates of the caribbean : Dead Man’s Chest สูตรผสม (วัฒนธรรม) เพื่อภาคสอง		เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 14 -20 ก.ค. 2549
Cars	ว่าที่บรรทัดฐานตัวใหม่	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 21-27 ก.ค. 2549
Lady in the Water	นิทานก่อนนอนแบบ ‘ชยา มาลาน’	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 28 ก.ค. – 3 ส.ค. 2549
	วิจารณ์ 15/15 Film Festival	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 4-10 ส.ค. 2549
Relationship & Space	ในเทศกาลหนัง 15/15 (จบ)	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 11-17 ส.ค. 2549
The Hidden Blade	หน้าตาเป็นหนัง แต่ร่างเป็น ซีรีส์	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 25-31 ส.ค. 2549
An Inconvenient Truth	ทำไมเราถึงควรจะดูเรื่องนี้?	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 1-7 ก.ย. 2549

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
Cars	ชิงแข่งในสนามบ็อกซ์ออฟฟิศ	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 8-14 ก.ย. 2549
	เหลียวหลัง 'หนังทำเงิน'?	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 15-21 ก.ย. 2549
New Hollywood	เริ่มสนใจ sex ของ 'คนนอก'?	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 22-28 ก.ย. 2549
Rob-B-Hood	ความพยายามใหม่ของ The Entertainer?	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 29 ก.ย. - 5 ต.ค. 2549
	The Ant Bully สัตว์พโมชั้น सानฝันของทอม แสงค์	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 6- 12 ต.ค. 2549
	หนังที่ผมอยากดูในเวิลด์ ฟิล์ม	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 13-19 ต.ค. 2549
The Departed Identity	ต่อสู้กับ 'ชาคศพ'	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 20-26 ต.ค. 2549
The Passion	สิ่งที่น่าสนใจกับ 'ปัญหา' ของอาหิตพิศवास	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 27 ต.ค. - 2 พ.ย. 2549
The Guardian	แบบแผนนิยมของฮอลลิวูด สไคล์	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 3-9 พ.ย. 2549
	The Village Album พล็อต เขยๆ ที่เล่ากันมานาน	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 10-16 พ.ย. 2549
007 Casino Royale		เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 17-23 พ.ย. 2549
	หนังไทยปี 2006 ซี้เหร่ไม่แพ้ สองปีที่ผ่านมา	เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวัน ที่ 24-30 พ.ย. 2549
	เมื่อ 'เซ เกวรา' จี๋มอเตอร์ ไซค์ทองเที่ยว 1	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 31 ธ.ค.- 6 ม.ค. 2548
	เมื่อ 'เซ เกวรา' จี๋มอเตอร์ ไซค์ทองเที่ยว 2	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 7-13 ม.ค. 2548

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
	เมื่อ 'เซ เกวาร์รา' จี้มอเตอร์ไซด์ ท่องเที่ยว 3	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 14-20 ม.ค. 2548
	เมื่อ 'เซ เกวาร์รา' จี้มอเตอร์ไซด์ ท่องเที่ยว 4	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 21-27 ม.ค. 2548
	บทสำรวจ 'ระโหมง' 1	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 28 ม.ค.-3 ก.พ. 2548
	บทสำรวจ 'ระโหมง' 2	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 4-10 ก.พ. 2548
	บทสำรวจ 'ระโหมง' 3	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 11-17 ก.พ. 2548
	'อาหารการเมือง' จากตุรกีและ กรีซ : A Touch of Spice	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 18-24 ก.พ. 2548
	'อาหารการเมือง' จากตุรกีและ กรีซ : A Touch of Spice	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 25 ก.พ.-3 มี.ค. 2548
Good, Dragon Inn กับ The Missing	แฝดคนละฝา	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 4-10 มี.ค. 2548
	บางประการกับ 100 ภาพยนตร์ ไทยที่ควรดู (ฉบับหอ ภาพยนตร์)	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 11-17 มี.ค. 2548
	หนังชาวสีม่วงกับช่วงก้าวใหม่	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 18-24 มี.ค. 2548
	ถึงที่ยอดมนุษย์พันธุ์เอเชีย	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 25-31 มี.ค. 2548
	เทคโนโลยีหนึ่งกับการเดินกลับ ไปสู่จุดเริ่มต้น	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 1-7 เม.ย. 2548
	ตลกตกใส่จอเงิน	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 8-14 เม.ย. 2548
	อภิมหกรรมเทศกาลหนัง	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 15-21 เม.ย. 2548

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
	จาก Aragami สู้กองทัพที่ละคร กับฝันจอหนัง	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 22-28 เม.ย. 2548
	เมื่อคอหนังขอไม่ถูก Spoil	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 29 เม.ย.-5 พ.ค. 2548
	การ ‘แท้ง’ ของศิลปะใน ภาพยนตร์? 1	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 6-12 พ.ค. 2548
	การ ‘แท้ง’ ของศิลปะใน ภาพยนตร์? 2	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 13-19 พ.ค. 2548
	การ ‘แท้ง’ ของศิลปะใน ภาพยนตร์? 3	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 20-26 พ.ค. 2548
	การ ‘แท้ง’ ของศิลปะใน ภาพยนตร์? 4	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 27 พ.ค.-2 มิ.ย. 2548
	การ ‘แท้ง’ ของศิลปะใน ภาพยนตร์? 5	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 3-9 มิ.ย. 2548
	การ ‘แท้ง’ ของศิลปะใน ภาพยนตร์? 6	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 10-16 มิ.ย. 2548
	เมื่อ Ridley Scott สำนึกบาป เพื่อไป Kingdom of Heaven 1	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 17-23 มิ.ย. 2548
	เมื่อ Ridley Scott สำนึกบาป เพื่อไป Kingdom of Heaven 2	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 24-30 มิ.ย. 2548
	เมื่อ Ridley Scott สำนึกบาป เพื่อไป Kingdom of Heaven 3	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 1-7 ก.ค. 2548
	เมื่อ Ridley Scott สำนึกบาป เพื่อไป Kingdom of Heaven 4	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 8-14 ก.ค. 2548
	เมื่อ Ridley Scott สำนึกบาป เพื่อไป Kingdom of Heaven 5	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 15-21 ก.ค. 2548
	เป้าหมายในชีวิตของ Sisyphus : The Consequence of Love	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 22-28 ก.ค. 2548

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
	Downfall : วาระสุดท้ายของฮิตเลอร์ 1	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 29 ก.ค.-4 ส.ค. 2548
	Downfall : วาระสุดท้ายของฮิตเลอร์ 2	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 5-11 ส.ค. 2548
	Downfall : วาระสุดท้ายของฮิตเลอร์	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 12-18 ส.ค. 2548
	Downfall : วาระสุดท้ายของฮิตเลอร์ 3	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 19-25 ส.ค. 2548
	อลวนวัย Retro	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 26 ส.ค. – 1 ก.ย. 2548
	เสพหนังนอกตัวหนัง	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 2-8 ก.ย. 2548
	หน้าหนัง...หนังหน้าไฟ	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 9-15 ก.ย. 2548
	หญิงรักหญิง...ที่ไม่ใคร่มีใครรัก	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 16-22 ก.ย. 2548
	ผู้หญิงในภาพยนตร์ : จากแนวคิดทางจิตวิเคราะห์แบบ Lacanian สู่ ‘หลังอาณานิคม’ 1	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 23-29 ก.ย. 2548
	ผู้หญิงในภาพยนตร์ : จากแนวคิดทางจิตวิเคราะห์แบบ Lacanian สู่ ‘หลังอาณานิคม’ 2	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 30 ก.ย.-6 ต.ค. 2548
	ผู้หญิงในภาพยนตร์ : จากแนวคิดทางจิตวิเคราะห์แบบ Lacanian สู่ ‘หลังอาณานิคม’ 3	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 7-13 ต.ค. 2548

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
	ผู้หญิงในภาพยนตร์ : จาก แนวคิดทางจิตวิเคราะห์แบบ Lacanian สู่ ‘หลังอาณานิคม’ 4	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 14-20 ต.ค. 2548
	ผู้หญิงในภาพยนตร์ : จาก แนวคิดทางจิตวิเคราะห์แบบ Lacanian สู่ ‘หลังอาณานิคม’ 5	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 21-27 ต.ค. 2548
	ผู้หญิงในภาพยนตร์ : จาก แนวคิดทางจิตวิเคราะห์แบบ Lacanian สู่ ‘หลังอาณานิคม’ 6	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 28 ต.ค.-4 พ.ย. 2548
	ผู้หญิงในภาพยนตร์ : จาก แนวคิดทางจิตวิเคราะห์แบบ Lacanian สู่ ‘หลังอาณานิคม’ 7	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 5-11 พ.ย. 2548
	ผู้หญิงในภาพยนตร์ : จาก แนวคิดทางจิตวิเคราะห์แบบ Lacanian สู่ ‘หลังอาณานิคม’ 8	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 12-18 พ.ย. 2548
	ผู้หญิงในภาพยนตร์ : จาก แนวคิดทางจิตวิเคราะห์แบบ Lacanian สู่ ‘หลังอาณานิคม’ 9	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 19-25 พ.ย. 2548
	ผู้หญิงในภาพยนตร์ : จาก แนวคิดทางจิตวิเคราะห์แบบ Lacanian สู่ ‘หลังอาณานิคม’ 10	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 26 พ.ย.-2 ธ.ค. 2548
	ผู้หญิงในภาพยนตร์ : จาก แนวคิดทางจิตวิเคราะห์แบบ Lacanian สู่ ‘หลังอาณานิคม’ 11	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 3-9 ธ.ค. 2548
	ผู้หญิงในภาพยนตร์ : จาก แนวคิดทางจิตวิเคราะห์แบบ Lacanian สู่ ‘หลังอาณานิคม’ 12	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 10-16 ธ.ค. 2548

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
	ผู้หญิงในภาพยนตร์ : จากแนวคิดทางจิตวิเคราะห์แบบ Lacanian สู่ ‘หลังอาณานิคม’ 13	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 17-23 ธ.ค. 2548
	ผู้หญิงในภาพยนตร์ : จากแนวคิดทางจิตวิเคราะห์แบบ Lacanian สู่ ‘หลังอาณานิคม’ 14	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 24-29 ธ.ค. 2548
	ฉกฉวย หรือขฉใช้	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 30 ธ.ค. 2548 - 5 ม.ค. 2549
	วาไรตี้ ผิดลุย 'ไม่รู้จะหัวเราะหรือว่าร้องไห้'	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 13-19 ม.ค. 2549
	Just Like Heaven สวนดอกไม้ในหัวใจ	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 20-26 ม.ค. 3549
	คนลิงเทวดา พระถังซำจั๋ง กับลูกเป็ดขี้เหล่	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 27 ม.ค. – 2 ก.พ. 2549
UNDER WORLD EVOLUTION	การไม่ตายเป็นทุกข้ออย่างยิ่ง	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 3-9 ก.พ. 2549
	ผีเสื้อสมุทร มีอะไรเหลือไว้ในความรัก	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 10-16 ก.พ. 2549
	กระสือวเลนไทน์ ตาม 'ผล' ไปหา 'เหตุ'	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 17-23 ก.พ. 2549
Fun with Dick & Jane	แค่เอาคืน	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 24 ก.พ. – 2 มี.ค. 2549
	เด็กหอ เต็มใจให้หลอก	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 3-9 มี.ค. 2549

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
THE MATADOR	เพื่อน เท้าใครก็มีค่าควร	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 10-16 มี.ค. 2549
	ซาตุร่า จุดหมายที่ไปไม่ถึง	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 17-23 มี.ค. 2549
EIGHT BELOW	ลำนิกแห่งความรัก	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 31 มี.ค. – 6 เม.ย. 2549
ULTRAVIOLET	แล้วก็จะผ่านไปเหมือนสายลม	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 14-20 เม.ย. 2549
ICE AGE : THE MELTDOWN	หนาวเนื้อห่มเนื้อจึงหายหนาว	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 21-27 เม.ย. 2549
	16 Blocks แล้วมนุษย์ก็เปลี่ยน ได้เช่นสายลม	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 28 เม.ย. – 4 พ.ค. 2549
POSEIDON	หายนะชั่วช้าของเรือดำเดิม	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 5-11 พ.ค. 2549
M:i:III	เพื่อรัก มากมายแค่ไหนก็คู่ควร	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 12-18 พ.ค. 2549
DOWNFALL	วาระสุดท้ายของชายที่ชื่อฮิต เลอร์	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 19-25 พ.ค. 2549
	โหม่ง-เท่ง นักเลงภูเขาทอง ตลก เปลี่ยนฉาก	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 7-13 เม.ย. 2549
THE DA VINCI CODE	ความลับมีค่าน้อยกว่าศรัทธา	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 26 พ.ค.-1 มิ.ย. 2549
	ก้านกล้วย	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 2-8 มิ.ย. 2549
X-MEN 3 : The Last Stand	บางเหตุผลของความแปลกแยก	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวันที่ 9-15 มิ.ย. 2549

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
	รักจัง หรือความรักคือกับดักประเภทหนึ่ง	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 16-22 มิ.ย. 2549
THE FAST AND THE FUSRIOUS : TOKYO DRIFT	ความหมายในความฝัน	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 23-29 มิ.ย. 2549
SOPERMAN RETURNS	ชะตากรรมของวีรบุรุษ	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 7-13 ก.ค. 2549
PTRATES OF THE CARIBBEAN DEAD MAN CHEST	ที่ทะเลมีเรื่องเล่า	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 14-20 ก.ค. 2549
	แก๊งชะนีกับอีแอบ คงไม่ใช่แค่นี้ที่มองเห็น	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 21-27 ก.ค. 2549
Lady in the Water	ในระหว่างความจริงกับนิทาน	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 28 ก.ค.-3 ส.ค. 2549
The break-up	รักได้ ถึงไม่อยู่ร่วม	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 4-10 ส.ค. 2549
	โกยเถอะโยม แก่น กับ กระพี้สัมพันธ์ที่ไม่อาจแยกจาก	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 11-17 ส.ค. 2549
GARFIELD 2	แฝดคนละฝา	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 18-24 ส.ค. 2549
SNAKES ON A PLANE	เสียว/แคบ/สูง/กับฝูงงู	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 25-31 ส.ค. 2549
LOVEWRECKED	หรือฝันนั้นยังมีค่าให้อาลัย	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 1-7 ก.ย. 2549
My Super Ex-Girlfriend	หลุมพรางแห่งความใคร่	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 8-14 ก.ย. 2549
CLICK	หรือจะข้ามความทรงจำ	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวัน ที่ 15-21 ก.ย. 2549

ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาไทย	ชื่อหนังสือพิมพ์
	ลูกตลก...ตกไม่โกลด้น ทำใจ... คงทำได้เท่านั้น	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 22-28 ก.ย. 2549
WORLD TRADE CENTER	ความทรงจำมิได้มีอยู่เพียงด้าน เดียว	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 29 ก.ย.- 5 ต.ค. 2549
NACHO LIBRE	ฝันเล็กๆ ของคนเล็ก	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 6-12 ต.ค. 2549
CARS	ความสุขแบบพอเพียง	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 13-19 ต.ค. 2549
The ant BULLY	ใจเขา กับใจเรา	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 20-26 ต.ค. 2549
THE GRUDGE 2		สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 27 ต.ค.- 2 พ.ย. 2549
GUARDIAN	ในกัณฑ์แห่งความทรงจำ	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 3-9 พ.ย. 2549
The Banquet	หรือมีแต่หัวใจที่ร้ายกว่ายาพิษ	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 10-16 พ.ย. 2549
FLYBOYS	ในสงครามมีความรัก	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 17-23 พ.ย. 2549
CASINO ROYALE	อยากได้ความฝันนั้นกลับคืน	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 24-30 พ.ย. 2549
Happy Feet	ในตัวตนของความรัก	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 1-7 ธ.ค. 2549
	แสนสนิท คิษฐ์สายหน้า ใน เสียงหัวเราะ มักมีคราบน้ำตา	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 8-14 ธ.ค. 2549
	เก่า...เก่า.../หรือมีเพียงเวลาที่ใช่ เยียวยาความผิดพลาดในหัวใจ	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับ ประจำวัน ที่ 15-21 ธ.ค. 2549

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ - นามสกุล

นางสาวพิมพ์พรรณ รัชนิกร

วัน เดือน ปี ที่เกิด

วันที่ 19 เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2523

สถานที่เกิด

จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา

ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาไทย) สถาบันราชภัฏสวน

สุนันทา

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน

เลขานุการ และเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์และสื่อสาร

องค์กร

สถานที่ทำงานปัจจุบัน

สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ